

Bu durum sınıf mücadelesi için yeni olanaklar, yeni fırsatlar ve kapsamlı şekilde devrimci müdahale zemini sunmaktadır. Bu zemin her ne kadar reformist ve tasfiyeci yaklaşımlarla zehirlenmekte ise de büyüyen çelişkilerin ve bileylenen öfkenin iktidar perspektifli mücadele ile kaynaşarak güçlenme olanakları görülmek zorundadır. Bu olanakları Proletarya Partisi'nin gerilla alanında sürdürülen direniş, genel çizgisi ve anda örgütlediği hat ile politik bir güce dönüştürme arayışı içinde olduğu görülmektedir. Tüm süreçte en anlamlı ve umut veren ise bu arayışın kendisidir. Zira her şeyi kazanmaya odaklı bir arayış mutlaka aradığını bulacaktır ve etkin bir politik güce bunu çevirecektir.

Yeni Demokrasi

24 ARALIK 2020-7 OCAK 2021 ■ YIL: 3 ■ SAYI: 77 ■ FİYAT: 2 TL ■ ISSN: 2630-5526

gazetesi

EMEK s.4

"Savaşarak Ölmek Kendi Canına Kıymaktan Daha İyidir!"

İşçileri, emekçileri, işsizleri kuşatan bu sömürü ve yıkım tablosu ancak ve ancak örgütlülük ve mücadeleyle değiştirilecektir. İntiharlarda dahil işçi ve emekçi sınıfların, işsizlerin karşı karşıya kaldığı sorunlar mücadeleyle aşılacaktır. İşçi ve emekçilerin teselliden sayılan örgütsüzlüğü, yalnızlığı yerini örgütlülüğe, sınıf bilincine ve dayanışmaya bırakacak, sırtında ağırlaşan yüklerden kurtularak ayağa doğrulacaktır.

MEŞA AZADİ s.9

Kürt Ulusal Hareketi ile Dayanışmayı Yükseltelim!

Bu açıklamalarda örneğin; ciddi üye kaybı yaşayan sendikaların neden bu durumda olduğu, KHK'lı emekçilerin mücadelesinin neden geliştirilemediği, sözleşmeli eğitim emekçileriyle ilgili bugüne kadar neden ciddi bir yönelim gösterilmediği ve son dönemin temel tartışmalarından biri olan eğitim sorununda başta eğitim emekçileri ve öğrenciler olmak üzere neden bir gündem oluşturulamadığı gibi soruların somut, gerçek bir cevabı yoktur.

BİR ZİNCİR KAYBEDENLER BİR DÜNYA KAZANACAK!

2020

2021

12

KOLEKTİF DOĞRULTU

şimdi yeni yılı onların mevzilerini doldurarak karşılama zamanıdır

14

GENÇLİK

dar grupçuluğu reddederken "birleşik" hareketle dar grupçuluğu büyütme - 1

18

KAVGA OKULU

prangalarımızdan kurtulalım; daha kararlı, daha cüretkar adımlarla yürüyalım!

'Çevre Sorununun Özü Politik'tir'

Ülkemiz derelerinin, ormanlarının, dağlarının emperyalist tekellere ve komprador burjuvaziye peşkeş çekilmesi sonucunda talan edilen doğamız alarm vermeye devam ediyor. Özellikle büyükşehirlerde birkaç aylık su kaldığı belirtilirken, bu sorunun özünün egemenlerin kâr hırsı olduğu gözden kaçırılıyor. Kuraklık ve su sorunu üzerine Ya Kanal Ya İstanbul Koordinasyonu gönüllüsü aynı zamanda HDK Ekoloji Meclisi Üyesi Koray Türkay ile bir röportaj gerçekleştirdik.

YENİ DEMOKRASİ- Kuraklık, boşalan barajlar, susuzluk bir sonuç olsa da buna yol açan sebepler nelerdir? Hangi politikaların sonucudur?

KORAY TÜRKAY- Küresel iklim değişikliğinin dünya üzerindeki etkisi her geçen gün artıyor. O nedenle ilk olarak dünya üzerindeki etkilerine bakmak gerekiyor. Karbondioksit yani karbon salımı hiç olmadığı kadar insan eliyle atmosfere bırakıldı. Bunun sonucunda da bir ısınma ile karşı karşıya kalındı. Bu ısınmanın en önemli etkilerinden birisi buzulların erimesi. Buzullar aslında dünyanın klimasıdır. Yeryüzünde canlıların yaşanabilir bir sıcaklığa kavuşmasının en önemli aracı. Bu buzullar dünyaya gelen güneş ışınlarını yansıtarak güneşin yüksek ısısının yüzeye hapsolmesini engelliyor. Fakat buzullar eridikçe güneş ışınları yansıma aynalarından geriye gitmiyorlar ve direk yeryüzüne hapsolüyorlar. Ve her geçen gün buzulların erimesi hızlandıkça küresel ısınma dediğimiz sıcaklık ortalaması da buna bağlı olarak artıyor.

Sıcaklık artışları bu hızla giderse kimilerine göre 10-12 yıl arasında, kimilerine göre 30 yıl kimilerine göre ise 50 yıl ama aslında maksimum önümüzdeki 100 yıl içerisinde Grönland tamamen yok olacak. Durdurulamaz ise önümüzdeki 10-15 yıl içerisinde Miami, Şangay, Manhattan hatta New York gibi şehirlerin sular altında kalma tehlikesi var. Bir yandan kuraklık diyoruz bir yandan da sular altında kalmaktan bahsediyoruz. Bu durum insanlarda "bu nasıl bir çelişki" sorusunu doğal olarak oluşturuyor. Ama öyle değil! Kıyı şehirler sular altında kalırken iç kısımlar ise büyük bir kuraklık ile karşı karşıya kalacak. Ancak bu kuraklığı

ortaya çıkartan yegane şey elbetteki buzulların erimesi değil. Sistem buzulların erimesine neden olan karbon salınımının önüne geçmediği için ve yağmur ormanlarını kapitalist modernitenin ihtiyaçları, sınırsız üretim-tüketim azgınlığı çerçevesinde yok ettiği için.

Yağmurların yüzeye düşmesini sağlayan yağmur ormanlarından her geçen gün mahrum olmamızdan

kaynaklı tabi ki bir kuraklıkla karşı karşıya kalacağız-kalıyoruz. Yağışların azaldığını söylüyordu birçok bilim insanı ve ekolojistler. Bu insanlar, "büyümenin gelişmenin önünde engeller, çekemeyenler" olarak suçlandılar.

Türkiye bu durumdan payına düşeni alıyor ve çok daha fazlasını alacak. Örneğin: 3. havalimanı ve 3. köprü inşaatında 13 milyon ağacı kestiler. Geldiğimiz noktada o zamanlar 13 milyon ağacın kesilmesi içi talimat veren Erdoğan bu gün çıkıyor ve diyor ki: "Susuzlukla karşı karşıyayız. Acil önlemler almamız gerekiyor." Buradan da bir başarı hikayesi yazacak muhtemelen.

Ağaçların yağmurun yüzeye düşmesi ile ilgili şöyle bir görevi var: Yapraklarda su buharını biriktirir ve gökyüzüne ulaşmasını sağlar ve gökyüzünde yağmur bulutları oluşturur. Orman yoksa yağmur da yok. İznik Gölü'nün suları çekildi son bir ayda. Van Gölü'nde mikrobiyalitler var ve bu biyalitleri görebilmeniz için onlarca metre dalış yapmanız gerekiyor ancak gelinen aşamada bunların üzerine basıyoruz! Türkiye'nin Maldivleri denilen

Salda Gölü'nde adacıklar oluşmaya başladı. Ormanları kestiğimiz için göllerimiz kuruyor. Fosil yakıt ile çalışan arabalara binmekten vaz geçmediğimiz için atmosfere karbon salımı gerçekleşiyor ve buzullar eriyor. Tüketim çılgınlığına son verilmedikçe bu kuraklığı yaşayacağız. Kıyı şehirler sular altında kalacak ve büyük göçler olacak. Yıllar önce Paris'te yapılan 1,5 derecede sabitleme anlaşmasına imza atan hiçbir ülke kendi ülkesinde

Fakat hem küresel ısınmayla birlikte hem de bu ülkedeki ekolojiye dair iktidarın hunharca savaş açmasından ötürü kuraklığın en hızlı bir şekilde tesirini ve yansımaları göreceği ülkelerin başında geliyor. Muhtemelen önümüzdeki 20-30 yıl içerisinde Arabistan çölleri ile karşılaşacağız. Konya, Kayseri, Yozgat yani İç Anadolu Bölgesi böyle bir coğrafi görüntüyle karşı karşıya kalacak. Bu aşamaya gelindiğinde geri dönüşü çok zor bir süreç başlayacak.

Kuraklığa neden olan rant projelerine gelince. Türkiye'de orman katliamı hız kesmiyor. Bakın sadece Kaz Dağları'nda altın çıkartmak için 370 bin ağaç kesildi. Sadece Kaz Dağları Kirazlı bölgesinde kesilmesi planlanan bir buçuk milyon ağaç var! Bin üç yüz altmış dört tane firmaya İda Yarımadası'nda maden arama ruhsatı verilmiş. Bu şu demek: Türkiye'nin akciğeri olan bölgede bir tane ağaç bırakmamak! Bu iktidar şirketlere ruhsat vermiş. Demiş ki: "Gidin oradaki ağaçları kesin ve yerin altında ne kadar cevher varsa çıkartın." Böyle bir çılgınlık dünyanın neresinde var bilmiyorum. 17. yüzyılda Güney Amerika Kıtası beyazlar tarafından işgal edildiğinde hayal edemeyeceğimiz düzeyde bir saldırı ile karşılaşır. Düşünün ki 17. yüzyılda ekoloji bilimcinin hiç olmadığı bir dönemdeki doğa saldırısı ile eş değer bir saldırı ile karşı karşıya Türkiye. Türkiye'nin her yerinden HES'lerle, JES'lerle şirketler nehirleri kurutuyorlar.

YENİ DEMOKRASİ- Tüm bu tablo karşısında su politikasının nasıl olması gerektiğini kısaca özetler misiniz?

KORAY TÜRKAY- Bakın şu an doğa buzulların dilinden kapitalizmi en yüksek perdeden reddeden kesim oldu. "Kapitalist modernite varsa ben yokum" diyor adeta. Biraz önce de dediğim gibi ihtiyaca göre tüketimin ve üretimin planlandığı ekonomi politik çerçevede yaşam anlayışının ortaya konulması gerekir. Çünkü sorun son derece büyük ve özü politiktir. O nedenle de iktidar perspektifinde ele alınmalıdır. Kapitalizmin yıkılması gerekir. Kapitalizmin yıkılması için ise susuz kalan halkın bu susuzluğun nereden kaynaklandığını söyleyenlere kulak kabartmalıdır.

yürürlüğe koymadı. Zaten Paris Anlaşması'nın bir yaptırımı yok. Yaptırımı olmayan bir anlaşma Kapitalist modernite iktidarlarına ve burjuva iktidarlarında nasıl sağlanabilir ki? Paris Anlaşması'ndan medet ummak çoktan geçti. Tehlike o kadar büyük ki! Düşünün on bin yıldır Larsen buzulu orada duruyordu. Yüz ölçümü Kıbrıs'ın 3/2 büyüklüğünde olan bu buzul son on yıl içerisinde kırılmalarla birlikte 2017'de koştur ve eridi büyük bir kısmı. Antarktika'da son 30 yılda kaybolan buzul miktarı Türkiye'nin üç katı büyüklüğünde! 2 milyon kilometre kare ediyor. Felaketin daha anlaşılır olması bakımından şöyle söyleyeyim: Dört milyon yıldır dünya son yüz yıldaki kadar ısınmadı. Hedeflenen sıcaklık 1,5 derece iken biz 4 dereceye doğru koşuyoruz.

YENİ DEMOKRASİ- Türkiye su kaynakları bakımından zengin bir ülke olmasına rağmen kuraklığın eşiğine geldi. Bunun doğayı çölleştiren, kuraklığa yol açan rant projeleri ile ilişkisi ne olabilir?

KORAY TÜRKAY- Türkiye su kaynakları bakımından zengin bir ülke doğru.

KRİZİN BÜTÇESİ, ŞOVENİST SALDIRGANLIĞIN BUNALIMI!

Aralık ayının son haftası ülkenin yeni gelecek yıl için hazırlanan bütçesinin görüşülmesi tartışmalarına vesile olur. Gündemi bu tartışmalar belirler, egemen klikler arasındaki gerginlik meclis kürsüsünde en üst düzeye çıkar. Bu tartışmalar içinde bütçe görüşmeleri hükümetin sunduğu biçimiyle, büyük bir politik kriz ve yarılma yoksa, genelde kabul edilir. Son birkaç yıldır bütçe görüşmelerinin gündem belirleyen düzeyde merkeze oturmaması söz konusudur. Ancak 2021 yılı bütçe görüşmeleri son birkaç yıla göre daha fazla gündem olurken, bu görüşmelerin faşizmin siyasal tarihindeki eski "heyecanlı" yapısından uzak olduğunu da ekleyelim.

Bu yıl, son birkaç yılki görüşmelerden daha fazla gündem olmasının bir nedeni Berat Albayrak'ın istifası ve diğer neden ise ekonomik krizin tırmanarak sürüyor olmasından kaynaklıdır. 2021 yılı bütçesi tam anlamıyla bir kriz bütçesi özelliği taşımaktadır. 2021 bütçesinin 1 trilyon 346 milyar TL olması öngörülmüyor. Gelir ve gider kalemlerinin belirlendiği bütçe kanununda, ana gelir kaynağı emekçiler iken gider kalemlerinin ağırlığı ise eğitim-sağlık vs. gibi kamu hizmetlerinden çok egemen sınıflara yatırım teşvikleri, savunma ve güvenlik kalemleri, faiz giderleri, din işleri ve ona bağlı olarak "hasenat" işlerine ayrılmıştır. Faiz giderleri 2020'de 138 milyar TL iken 2021'de 180 milyar TL'ye çıkacağı tahmin edilmektedir. 2020 bütçe açığı ilk 9 ayda 140 milyar olarak gerçekleşirken yıl tamamlandığında bunun 185 milyar TL olacağı tahmin edilmektedir. 2020 bütçe açığı tahmini yıla başlarken 139 milyar TL idi bu tahmin ilk 9 ayda gerçekleşti. 2021'de bütçe açığının ise 245 milyar TL olması beklenmektedir. Bunun çok daha fazla olacağını ise bütçe planlamalarının en iyimser yaklaşımla hazırlandığını düşündüğümüzde yanlış olmayacaktır. Bütçe açığı öngörüsünün anlamı şu demek: Emekçilerin ödeyeceği faturanın artması. Bu vergi artışları, yeni vergi kalemleri ve elbette zam yağmuru anlamına gelmektedir. 2020'yi aratacak düzeyde bir zam yağmuru, hayat pahalılığı ve emekçilerin sırtına bindirilecek vergilerin yoğunlaşacağını bütçe tasarısının verileri bize göstermektedir. Bunun yanında emekçilerden elde edilen bütçenin önemli bir gider kalemi de devletin emperyalist tekellere ve egemen sınıflara yüksek faizle borçlanması ve bu borcun faizlerinin her yıl bir önceki yıla göre daha fazla artmasıdır. 2020'de 137 milyar TL olan faiz ödemelerinin 2021'de 180 milyar olması ön-

görülmemektedir. Tüm ekonomik yaşamın gözeneklerine sızarak emekçilerin birikimini hortumlayan emperyalist tekel-ler ve onun uşağı Türk egemen sınıfları bir yandan da bütçeden elde ettiği faiz gelirleriyle beslenmektedir.

Bütçede yine korona salgını ve sağlık sisteminin yaşadığı krizde bakanlığa ayrılan bütçe göze ilişmektedir. Sağlık sisteminin bir kamu hizmeti alanından çıkarılıp kanlı, doymak bilmez sermayenin kar sahasına çevrilmesi ve Sağlık Bakanlığı'nın da bunun selameti için konumlanmış olması hali hazırda sürmektedir. Ancak salgına karşı tedbir alacak bir özel bütçe kalemi oluşturulmadığı gibi bakanlığın bütçesi de %5.4'den %5.8'e çok cüzi bir artış sağlanmıştır. Her ne kadar maliyenin cari transfer kaleminden sosyal güvenlik kurumlarına aktarılan payın bir kısmı korona salgını için aktarılacak olsa da kesintiler emekçilerin sosyal haklarından gerçekleşerek bu oluşturulmuştur. 2021 yılı bütçesinden anlaşıldığı gibi emekçilerin salgın karşısında ne uğradığı ekonomik zarara, ne salgının yarattığı sağlık sorunlarına dair bir kalem oluşturulmamıştır. Halk yığınları salgın karşısında 2020'de yaşadığı sorunları 2021'e daha büyük sorunları ekleyerek yaşamaya devam edecektir.

ŞOVENİZM, KÜRT LEGAL SİYASETİNİN SINIRLARININ YENİDEN YENİDEN ÇİZİLMESİ

Bütçe tartışmalarında emekçilere sadece ekonomik saldırılar söz konusu değildi, politik ve ideolojik saldırılar da bu görüşmeler vesilesiyle kürsüde en yüksek perdeden dile geldi. Tayyip Erdoğan'a yönelik diktatör eleştirilerine AKP grup başkanvekili Bülent Turan "Kurban olun siz bu diktatöre" yanıtıyla pervasızlığın çitasını yükseltmiştir. Bunun anlamı Erdoğan eleştirisi yapan tüm toplumsal kesimlerin gerekirse kurban verilecek kadar gözlerinin karradığı, faşist saldırıların durmaksızın devam edeceği anlamına gelmektedir. Meclis kürsüsünde İçişleri bakanlığı bütçesi görüşülürken ise lümpen-kontra tarzıyla şovenizm kampanyalarının baş aktörü Süleyman Soylu sahneye çıkmıştır. Van'da helikopterden atılan köylülerin bu muameleyi "milis" olduğu gerekçesiyle hak ettiğini savunmaktan, gerilla cenazeleri ve yapılan işkencenin normal olduğuna ve nihayet kayyum atamalarıyla elde ettikleri tatlı rantın keyfini kürsüde "ohhh" çekerek ifade etmekten çekinmemiştir. Her yıl tekrarladığı gerillanın bittiği söylemine ise yine meclis kürsüsünde de devam etmiştir. Bütçe konuşmasından çok

Kürt düşmanlığı, şovenist histeriyle yapılan konuşma, HDP'yi açık şekilde hedef yaparak "HDP'nin kapatılması" tartışmasına da moral destek vermiştir.

HDP'nin AKP-MHP bloğu tarafından hedefe oturtulması sadece Soylu tarafından değil, günlük olarak Tayyip Erdoğan'ın gündeminde iken Bahçeli kapatılma tartışmasıyla çitayı yükseltmiştir. HDP'nin kapatılması tüm çalışanlarının tutuklanması gerektiği ve bu şekilde uzun süre belini doğrultamayacağı faşist grup tarafından açık bir dille ifade edilmektedir. Bahçeli'nin önderlik ettiği bu saldırı dalgasının arka planında olması yeni bir "çözüm süreci" ya da "uzlaşma" zeminine karşı devletin cellat rolüne denk düştüğü tartışması yapılmaktadır. Egemenler arasında şu aşamada böyle bir rol dağılımı söz konusu değildir. Yaşanan açık bir şekilde her durumda Kürt ulusunun haklarının yok sayılması, Kürt kimliğinin aşığılanması ve Kürt hareketinin legal siyaset sınırlarının Türk egemenleri tarafından belirlenmesi ve çizilmesi mücadelesidir.

Aynı sınır belirleme ve çizme meselesi Selahattin Demirtaş'ın tahliye tartışmasında sürmektedir. Bu cephede ise Tayyip Erdoğan doğrudan açıklamalar yaparak "terörist Demirtaş'ın haklarını savunma durumunda değiliz" demektedir. Kazanılan hukuki hakların dahi siyasal gelişmeler ve duruma göre belirleneceğinin açık şekilde ifade edilmesidir. Bu yüzdendir ki Anayasa Mahkemesi, AİHM kararları yerel mahkemelerce tanınmamakta, bir hukuki krize yol açma pahasına bu yol izlenmektedir. Demirtaş üzerinden yürüyen tartışmanın bir ayağı egemenler arası mücadele iken esas ayağı ise Kürt hareketinin legal siyasetine Türk egemenliğine zarar vermeyecek bir sınır çizme hamlesidir. Emperyalizmin bölgesel çıkarları ve hesaplarıyla ancak gündeme gelecek olan yeni bir uzlaşma ve "çözüm sürecinin" politik çerçevesi de en asgari düzeyde şimdiden tutulmak istenmektedir. Bu durumda Kürt ulusal haklarına yönelik açık şovenist bir saldırı ile hayata geçmektedir.

EMPERYALİZMDE UŞAKLIK VE UŞAĞIN ZORLADIĞI SINIRLAR!

Türk hakim sınıflarının Kürt düşmanlığı eksenine oturan Ortadoğu politikası ve Kafkaslar'dan Kuzey Afrika'ya uzanan saldırganlığı ise son sınırına kadar zorlanmaktadır. TC'ye, Akdeniz ve Kuzey Afrika'da AB ayarı, Suriye ve Kafkasya'da Rus ayarı gelmiştir. Şimdide Ortadoğu'da Kürt düşmanlığıyla şekillenen politikaya ABD ayarı geleceği görülmektedir. Zira Türk egemen

sınıfları emperyalistler arası çelişkiden de faydalanarak özellikle Kürt meselesinde tüm olanaklarını, kozlarını ve fırsatları değerlendirmiştir. Son olarak Barzani ile Kürt hareketini kuşatma girişimi başlatmıştır. Bunun süreklilik arz etmesi ya da kapsamlı bir Kürtler arası savaşa dönüşmesi olasılığı zayıf görülmektedir. Bu gerginlik üzerinden ulusal hareketin politik direncinin kırılmaya çalışıldığı açıktır. Bu hamlenin askeri sonuç üretmesi olası gözükmemektedir. Ancak ABD emperyalizminin yeni bir politik girişimine bağlanmış politik sonuçlar beklenmelidir. Bu ise Rojava ile doğrudan ilişkili olacaktır. TC'nin Kürtlere yönelik saldırı olanağı elde etmek için Rusya ile geliştirdiği ilişkiler ve S-400 alımlarına karşı ABD'nin bir süre tolere ettiği ancak gelinen noktada burada da TC'nin sınıra geldiği anlaşılmaktadır. Özellikle Joe Biden ile birlikte AB ile ABD arasındaki ilişkilerin daha dayanışmacı muhtevaya bürünme eğilimi, Ortadoğu'ya daha odaklı bir ABD merkez siyaseti TC için zorlanan sınırların artık geride kalabileceğine işaret etmektedir. ABD'nin CAATSA ekseninde Türk egemen sınıflarına yönelik kısımları yaptırımları açıktır ki TC'ye sınırları zorladığı mesajdır. Bu yaptırımların politik mesajı esastır. Bu politik mesajların aynı zamanda TC'nin dış politikasına dair yeni bir düzenleme uyarısı olarak okunmak gerekmektedir. Bunun da esasta Ortadoğu ve Kürt meselesi üzerinden sonuçlar üretmesi beklenmektedir.

Faşist diktatörlük çok yönlü kriz, çatışma ve çelişkiler içinde süreci yönetmekte, egemenler arasındaki çatışmalar bu kriz içinde tırmanmaktadır. Ancak daha da önemlisi işçi sınıfı, emekçiler, ezilen Kürt ulusu ve ezilen inançlarda çok büyük bir öfke birikmesine neden olan koşulları sürekli olgunlaştırmaktadır. Bu durum sınıf mücadelesi için yeni olanaklar, yeni fırsatlar ve kapsamlı şekilde devrimci müdahale zemini sunmaktadır. Bu zemin her ne kadar reformist ve tasfiyeci yaklaşımlarla zehirlenmekte ise de büyüyen çelişkilerin ve bileylenen öfkenin iktidar perspektifli mücadele ile kaynaşarak güçlenme olanakları görülmek zorundadır. Bu olanakları Proletarya Partisi'nin gerilla alanında sürdürülen direniş, genel çizgisi ve anda örgütlediği hat ile politik bir güce dönüştürme arayışı içinde olduğu görülmektedir. Tüm süreçte en anlamlı ve umut veren ise bu arayışın kendisidir. Zira her şeyi kazanmaya odaklı bir arayış mutlaka aradığını bulacaktır ve etkin bir politik güce bunu çevirecektir.

"Savaşarak Ölmek Kendi Canına Kıymaktan Daha İyidir!"

(Mao)

Dünya Sağlık Örgütü'nün verilerine göre dünyada her kırk saniyede bir insan intihara sürüklenerek yaşamını sonlandırıyor. İntihar girişiminde bulunanların oranı bu sayının yirmi katından az değilken intiharların %79'u düşük ve orta gelirli nüfusun yoğunlaştığı ülkelerde yaşanıyor. Biliyoruz ki intihara sürüklenen her yaşam sömürüyle ayakta kalan düzenin çürümüşlüğüne, tıkanmışlığının, geleceksizliğinin ilanıdır. Seslerini duyurmak için canlarını pazarlık konusu haline

getirenlerin sadece çaresizlikten kaynaklı intihara sürüklendiğini söylemek yetersizdir. Yaşam ve geçimin ihtiyaç duyduğu koşulların, gereksinimlerin "çözumsuz" kaldığı yerde yoksulluk intiharları bir reddiyedir. Sömürüye işsizlik, yoksulluk ve sefalet zincirine duyulan tepkidir. Yaşama, eyleme geçiriliş biçimleriyle, geride kalanlara bırakılan mesajlarla siyasal bir anlam ve içerik taşımaktadır. Tunus'ta seyyar tezgahına el konulan Muhammed Buazzizi'nin kendisini yakarak isyan etmesi Arap coğrafyasına yayılan halk hareketine başlangıç oldu. Mısır'dan Suriye'ye, Moritanya'dan Suudi Krallığı'na, İspanya'dan Bulgaristan'a bedenine kıvılcım düşürenlerin intiharı işsizliğe, yoksulluğa ve sefalete birer isyandı. İntiharlardan isyan dalgası beklemesizin bedene yöneltilen saldırganlığın sömürü düzenine yönelmesini, hedeflemesini sağlamak hareket noktamız olmalıdır. Sömürüye, işsizliğe, yoksulluğa, sefalete duyulan tepkiyi sınıf bilinciyle yıkamak, çaresizliğin, sıkışmışlığın önünü örgütlülükle açmak önceliğimizdir. Başkan Mao'nun "savaşarak ölmek kendi canına kıymaktan daha iyidir" sözü öfkenin, tepkinin yöneleceği hedefi açık seçik göstermektedir.

GEÇİNEMİYORUZ İSYANI!

Siyanür satışının yasaklanmasıyla intiharların önlenmeye çalışıldığı gündün buyana azalmak bir yana yoksulluk intiharları gündemde kalmaya, artmaya devam etti. İstanbul

Üniversitesi öğrencisi Sibel Ünlü sosyal medya hesabından "yemekhane kartımda para kalmamış, sadece bir liram var" paylaşımında bulunarak yaşamına son verdi. Adem Yarıcı Hatay Valiliği önünde "çocuklarım aç" diyerek kendisini ateşe verdi. Yine Hatay'dan Meclis'in önüne gelerek kendisini yakmaya çalışan Oktay Alkaya'da Adem Yarıcı gibi "açım, çocuklarım aç" diyerek açlığa isyan etti. Erzincan'da zabıta tarafından seyyar tezgahında el konulan Yavuz

ger hêviyêk wan hebe 'wek mînâ tâvîka bûharê ...!!!" yani "Umudu olan insan bahar güneşi gibidir" notu kaldı. İntihara sürüklenen onlarca insan Meclis ve Valilik önlerinden, Belediye binalarının yüksek katlarından işsizliğe, yoksulluğa, açlığa, ödeyemedikleri borçlara, geçim araçlarına el konulmasına, sömürüye isyan ediyor. Çocuklarının açlığını haykırarak, seslerini duyurabilmek için canlarını için pazarlık konusu yapıyor. Yaşanan her ekonomik kriz döneminde sadece

olmadığını, aşırı yoksulluk ve yoksulluk sorunlarının geride kaldığını söylüyor. İntihara sürüklenenler açlığını, yoksulluğunu geçim derdini haykırırken sömürü düzeninin temsilcileri "refahı paylaşmayı" vadedmektedir. İşçilerin, işsizlerin yoksulluğuyla, sefaletle, açlıkla alay etmede sınır yoktur. AKP Milletvekili Şahin Tin'in "Kuru ekmek yiyorsalar aç değiller demektir" sözleri işçi ve emekçi sınıflara, halka düşmanlığın geldiği boyutu göstermektedir.

KURTULUŞ ÖRGÜTLÜLÜKTE, MÜCADELEDİR!

Krizin yarattığı yıkımla birlikte işçi ve emekçilerin haklarına ve kazanımlarına yönelik saldırılar da artarak sürecektir. Ücretlerin düşürülmesiyle, zamlarla, hayat pahalılığıyla, vergilerle işçi ve emekçilerin sırtına bindirilen yük artmaktadır. İşçi ve emekçilerin aldığı ücret temel ihtiyaçlarını karşılayamaya yetmeden patronların cebine geri akmaktadır. İşe ve ücrete erişemeyenlerin

Polat tıpkı Muhammed Buazzizi gibi kendisini yaktı. Gebze Çayırova'da Levent Akar ödeyemediği borçları yüzünden kendisini astı. Van'da Mesut Babat işsizlik ve geçim sıkıntıları nedeniyle yaşamına son verdi. Malatya Belediyesi'nin yedinci kattaki demir korkuluklarına çıkan temizlik işçisi "(..) bizi sömürdüğün yeter" diyerek Belediye Başkanı'na isyan etti. Salgınla çalışamaz hale gelen ve geçimini müzisyenlikle sağlayan Dursun Ay kendini asarak yaşamına son verdi. Samsun'da eline iş, aş yazan bir kişi halka sinkaflı küfürler savuran Mehmet Cengiz'in 47 Milyon dolara jet aldığı gün kendisini korkuluklara asarak intihar etti. Trabzon Belediye binası önünde yoksulluğa isyan eden bir kişi kendisini yakmak istedi. Sivas'ta sokağa çıkma yasağının olduğu saatlerde intihar girişiminde bulunan kişiye yetmez gibi ihlalden birde para cezası kesildi. Onaltı yaşındaki tarım işçisi Fesih Kapçak'tan geriye Instagram profiline Kürtçe yazdığı "Mırov

intiharlar değil vahşi biçimde işleyen sömürü düzeni de gizlenmeye çalışıyor. Ekonomik krizin, yoksulluğun ve sefaletin üstü örtülüyor. Krizin değil psikolojik sorunların intihara sürüklendiği söylenerek, intihar edenler suçlanarak burjuva feodal düzenin çürümüşlüğü, kokuşmuşluğu gözlerden uzak tutuluyor. Kriz dönemleri artış gösteren intihar oranları tüm gizleme çabalarını yalanlıyor. 2008 krizini takip eden yıllarda artan intihar sayıları içinde bulunduğumuz kriz döneminde de (2017'de 232, 2018'de 245, 2019'da ise 321) şaşırtmayacak şekilde artıyor. Pandemiyle daha da büyüyen kriz göstergeleri intiharların artarak süreceğinin habercisi durumundadır. Bu gerçeği bilen burjuva feodal düzenin temsilcileri yaşarken yok saydıklarının yoksulluk sorunu bulunmadığını söylemekten geri durmuyor. Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk 2021 Yılı Bütçe Teklifi görüşmeleri sırasında ülkede yoksulluk sorunu

sorunları acil ve boyutludur. Vadedilen refah değil işsizlik, açlık ve artan intiharlardır. Asgari ücretin açlık sınırının altında belirlenecek olması sadece yoksulluğun değil milyonların açlığa mahkum edilmesinin ilanıdır.

İşçileri, emekçileri, işsizleri kuşatan bu sömürü ve yıkım tablosu ancak ve ancak örgütlülük ve mücadeleyle değiştirilecektir. İntiharlarda dahil işçi ve emekçi sınıfların, işsizlerin karşı karşıya kaldığı sorunlar mücadeleyle aşılabılır. İşçi ve emekçilerin teselliden sayılan örgütsüzlüğü, yalnızlığı yerini örgütlülüğe, sınıf bilincine ve dayanışmaya bırakacak, sırtında ağırlaşan yüklerden kurtularak ayağa doğrulacaktır.

Öfkemizin hedefi bedenimiz değil ücretli kölelik düzenidir. Onu yıkacak direniş, örgütlülük ve mücadele vazgeçemeyeceğimiz şekilde ellerimize tutuşmuştur. Hep birlikte mücadeleyi, umudu ve yaşamı örgütleyelim, büyütelim!

KESK Yönetiminin Dar Grupçu Sendikal Anlayışı Üzerine

Ülke tarihinde sendikal mücadelenin yaklaşık 120 yıl geriye doğru varlığı olsa da bugüne yeterli bir miras bırakılamamıştır. Elbette bu durumu işçi ve emekçilerin mücadelesine sistematik şiddet ve baskı politikalarıyla açıklamak; sorumluluğu taşımaktan ve çözümler bulmaktan uzaklaşmaktır. Sendikal mücadele tarihi açısından sınıfın politikleşmesi sürecinde ekonomizm etkin konumda olagelmıştır. İşçi sınıfı mücadelesinin bir parçası olarak gördüğümüz KESK ve kamu emekçileri cephesi sınıfın daha aydın kesimini oluşturmaktadır.

12 Eylül AFC'si sonrası 1989 Zonguldak maden işçilerinin greviyle sınıf içerisinde mücadele yeniden ivme kazanmaya başlamıştır. Kamu emekçileri mücadelesi de tarihsel arka planı olan TÖS, TÖB-DER ve '78 devrimci yükselişinin yarattığı mücadeleyle kamu emekçileri sendikal örgütlenmenin alanını açmışlardır.

Kuruluşundan itibaren kamu emekçileri örgütlülüğü fiili ve meşru mücadele perspektifiyle kapıkulu zihniyetini yıkan bir rol oynamıştır. Kamu emekçilerinin özellikle '90'lı yıllarda çekim merkezi olan KESK, 2000'li yıllarla gelişen liberalizmin rüzgârı karşısında gittikçe sınıf perspektifinden uzaklaşan ve çizgide flulaşan bir süreç yaşamaktadır. Krizin aşılması, sol söylem güçlü tutulsa da bürokratik, hantal, kendiliğindenci tarzı giderek yapısal hale sokmaktadır. Tabii ki bu hat örgütün taşıyıcısı politik gruplardan arı düşünülemez. Bugün

daha da öne çıkmış olan örgütün bileşen perspektifindeki 'cumhuriyetçilik, kamuculuk, sekülerlik, toplumsal hareket sendikacılığı, ekonomik talepleri esas alma' yönelimleriyle birlikte örgütün mücadele anlayışı rejimin geleneksel kodlarının çevresinde dolaşiyor. Bu hâkim anlayışla sürdürülen sendikacılığın, emekçilerin tüm kesimlerini sınıfın ihtiyaçlarına göre birleştiren bir hat oluşturması beklenemez.

KESK'e bağlı sendikaların son seçimlerinde daha da su yüzüne vuran grupçuluk ve koltuk hegemonyası üzerine oluşan bürokratik anlayışlar örgütü giderek felç olmaya sürüklemektedir. Diğer bir paralize süreç ise ülkede Kürtlerin temel hak ve özgürlükler mücadelesinin yarattığı devlet krizinin örgüt içinde de yukarıda yazılan anlayışların hâkimliğinde kırılabilirliği artırmasıdır. Örgüt içinde sürekli kanasa da 'tedavi edilmekten' ve yüzleşilmekten kaçınılan şovenizm, örgüt içi grupsal iktidar dengeler üzerine kurulan pragmatizm, örgütü bölgeci reflekslere ve parçalı bir mücadele hattına sokmaktadır. Bürokratik dengeleri korumacı pragmatik tarz KESK'in kamu emekçileri cephesindeki mücadele itibarını giderek geriletmekte, örgütü şovenist saldırılara da savunmasız bırakmaktadır. Sınıfın ve emek mücadelesinin alanını güçlendirecek, durağanlığı aşacak hat şovenizm ile hesaplaşmış bir sınıf mücadelesini geliştirmede ısrar etmekle olacaktır.

İstanbul, Ankara, İzmir gibi büyük

şehirler dışında kalan işçi havzalarında giderek artan, hak alma temelinde örgütlenip mücadele eden işçi hareketlerini görmekteyiz. İşçi sınıfının mücadelesindeki bu dinamizmin özellikle Türk/İslam gericiliğinin siyasal propagandası etkisindeki alanlarda gelişiyor olması önümüzdeki mücadele gelişiminin seyrine ilişkin ışık tutmaktadır. Sınıfın hak alma mücadelesindeki dinamizmine karşın KESK'te yapısal hale gelen iç sorunlar, KHK ve OHAL uygulamalarına ilişkin korumacılığa indirgenmiş yönelim ile birlikte işçi sınıfı eylemlilikleri ile dayanışmayı ve bağları zayıflatmaktadır.

Temelde OHAL ve KHK uygulamalarıyla devletin kendi ihtiyacına binaen yeniden yapılanması, yeterince derinlikli kavranılamamıştır. KESK, OHAL ve KHK'lara karşı mücadelede hukuki destek ve iç dayanışma olarak başarılı sayılacak bir tutum aldıysa da örgütü 'korumacı' tavrın getirdiği hâkim anlayış, sistematik ve kararlı mücadele eylem hattının ve uygulamaları ortadan kaldıracak bir tutumun gelişmesinin önüne set çekmiştir. Çokça akıllarda kalan "KHK'lar gidecek, biz kalacağız" sloganı durumu açıklamaktadır. "Direne direne, birleşe birleşe kazanacağız" söylem ve eylemi oluşturulamamıştır. Yine KHK'lı üyelerimize yönelik genel kurullarda alınan ihraç kararlarındaki bürokratik tarz örgütün enerjisini içe yöneltmeyi artırmıştır. Karar sonrası yaratacağı zafiyet dikkate alınarak ihraç arkadaşlarımızla eleştiri-özeleş-

tiri yoluyla çözüm odaklı diyalog yollarının kurulmasının hedeflenmesi gerekirdi ve bu halen bir görev olarak ortada durmaktadır.

Kamu emekçilerin yaklaşık %17'si sözleşmeli ve güvencesiz iş akitleri ile çalışmaktadır. İş güvencesiz çalışma koşullarında çalışan emekçiler, mobbing ve çeşitli baskı yöntemleri ile gerici sendikalara üye yapılmaktadır. İş güvenceli çalışan kamu emekçilerinin önüne sürekli güvencesiz çalışma koşulları dayatılarak emekçiler sindirilmek istenmekte,

var olan örgütlü mücadele anlayışlarına ket vurulmaktadır. Baskıların aşılması için güvenceli çalışma talebi stratejik noktadır. KESK'in güvenceli çalışmayı esas alan topyekûn bir mücadele programı önüne koyması oldukça güncel ve yakıcıdır.

KESK mücadele tarihi açısından örgütün yarattığı teorik birikimi, ortak mücadele kültürünü geliştirmek ve sorunlarını çözmeye ortak duruşu sağlamak zorundadır. KESK'in derinlikli bir örgüt geleneği yaratmak ve nitelikli kadrolar ortaya çıkarmak için sendika akademilerinin hayata geçirilmesine ihtiyacı vardır. Fakat her bir çabaya ve tabii akademiye yön vermesi gereken sınıf kimliği her şeyden daha önemlidir.

Dar grupçu ve üstten belirlemeci örgütü yönetme akli kamu emekçilerinin öznel iradelerinin ortaya çıkmasını engellemektedir. Emekçilerin sembolik üyelik dışına çıkarılabilemesi, örgüte güvenin güçlendirilmesi, mücadelenin yükseltilmesi için üye iradesinin tüm iletişim imkânları kullanılarak karar alma süreçlerine dahil edilmesi demokratik merkezîyetçiliğin güçlenmesine katkı sunacaktır.

Sorunları aşabilmek için sınıfın ihtiyaçlarını önceleyen, emekçileri özneleştiren, kendini koşullara göre yenileyebilecek bir bilinç ve iradenin KESK'te yaratılması öncelikli görevlerimiz olmalıdır.

DDSB'li Bir Kamu Emekçisi

TKP/ML militanlarından Maltepe ve Pendik'te eylem

HABER MERKEZİ- ikk-online6.net sitesinde yer alan haberlere göre; Maltepe-Cevizli'de bulunan Ensar Vakfı TKP/ML militanları tarafından yakıldı; Pendik-Kurtköy AKP binası TKP/ML militanları tarafından silahla tarandı.

15 Aralık'ta Ensar Vakfı'nı yakan

militanlar yaptıkları açıklamada eylemi Dersim'de şehit düşen Rosa ve Asmin'e atfettiğini belirtirken şunlara da değindi: "Çürümüş faşist düzenin uzantılarından Ensar Vakfı çocuklara yönelik cinsel istismar saldırılarıyla gündeme gelmiş ve hedefimize oturmuştu. Her geçen gün çocuk istismarı ve kadın cinayetleri artarken

Ensar Vakfı gibi kurumlar da bu anlayıştan beslenmekte ve bunu üretmektedir. Çocuklara, kadınlara ve devrimci savaşçılara yapılan en iğrenç saldırı ve işkenceler faşist düzenin sistematik bir politikasıdır.

Son olarak Dersim'de şehit düşen Rosa ve Asmin yoldaşlar kadın kurtuluş mücadelesinin yol göstericisi olarak simgeleştiriler. Asmin yoldaşın başının kesilmesi kadın yoldaşımıza yapılan insanlık dışı işkencenin en çıplak gerçeğiydi. Bizler savaş ve militanlaşma iradesini gösteren kadınlara yönelik saldırıları Perihan Çolak'tan, Ekin Wan'dan da biliyoruz. Geçmişte nasıl hesap sorduysak bugün de hesap sormaya devam edeceğiz. Rosa, Asmin, Özgür, Deniz, Nubar, Muharrem yoldaşlar ölümsüzdür. Şehitlerimizin hesabını sorduk, sormaya devam

edeceğiz."

7 Aralık günü Pendik-Kurtköy AKP binası TKP/ML militanları tarafından silahla tarandı. Yapılan açıklamada eylemin Dersim'de şehit düşen TIKKO gerillalarına atfedildiği belirtildi.

Eylemden sonraki gün AKP Kurtköy binasının taşındığı belirtilirken ayrıca şunlar belirtildi:

"Nubar, Asmin, Rosa, Deniz, Muharrem, Özgür yoldaşlar kavga yeminimiz, hesap sorma bilincimizdir. Önderliğimizden savaşımıza kadar can bedeli sürdürülen bu mücadeleyi her alanda büyütmeye devam edeceğiz. Şehitlerimiz zafirimizin teminatı, Demokratik Halk Devrimi yolunda halk savaşında ısrarın adıdır. Dün olduğu gibi bugün de şehitlerimizin hesabını sorduk, soracağız!"

*Fotoğraf temsildir.

Leyla Güven hakkında 22 yıl hapis cezası ve tutuklama kararı

HABER MERKEZİ- Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Eşbaşkanı Leyla Güven'e 22 yıl 3 hapis cezası verildi.

Güven'in katılmadığı duruşmada, savcı tekrarladığı esas hakkındaki mütalaasında, Güven'in "Örgüt kurma ve yönetmek", "örgüt üyesi olmak", "halkı kanuna aykırı toplantı ve gösteri yürüyüşüne kışkırtmak", "kanuna aykırı yürüyüşlere silahsız katılarak ihtara rağmen kendiliğinden dağılmama" iddialarıyla cezalandırılmasını talep etti.

Mahkeme, Güven'e 22 yıl 3 ay hapis cezası verdi. Mahkeme heyeti, hüküm ile birlikte Güven hakkında tutuklanma kararı da verdi.

Tekirdağ 2 Nolu Nolu F Tipi'nde çıplak arama ve polis baskısı

HABER MERKEZİ- Pandemi bahanesiyle hapisanelerde daha da yoğunlaşan saldırı ve hak gaspları sürüyor. Tekirdağ 2 Nolu F Tipi'nde PKK davasından yargılanan bir tutsağa dayak eşliğinde çıplak arama yapıldığı, bir başka devrimci tutsağa ise avukat kılığındaki polislerle görüşme dayatıldığı öğrenildi.

Yakınlarıyla görüşme gerçekleştiren Tutsak Partizanlar'ın aktardığına göre, 6 PKK'li tutsağın koronavirüse yakalandığı, ikisinin hastaneye kaldırıldığı ve tedavilerinin ardından hapisaneye tekrar getirildiği öğrenildi.

Tutsaklar, ziyaret, kitap, yayın ve sosyal alanlar gibi birçok hakları salgın bahanesiyle gasp edildiğini belirtti.

Hapishanede avukat görüşü diye götürülen Mertcan Bükülmez'in karşısında polisi bulduğu; hapishane idaresi ve polisin Bükülmez'e avukat kılığındaki polislerle görüşme çıkması için baskı yaptığı ve ajanlık dayatmasında

bulunduğu öğrenildi.

Yine çıplak arama dayatılan bir tutsağın bu onur kırıcı uygulamaya karşı çıkması üzerine şiddetli bir biçimde dayaktan geçirildiği, işkenceye maruz kaldığı belirtildi.

Tutsak Partizan Mulla Çakıroğlu tahliye oldu

HABER MERKEZİ- 2007 yılından bu yana tutuklu bulunan Mulla Çakıroğlu Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishanesi'nden tahliye oldu.

Tutsak Partizan Mulla Çakıroğlu, 13 yıllık tutsaklığın ardından bugün (16 Aralık) Tekirdağ 1 Nolu F Tipi Hapishanesi'nden tahliye oldu. Mulla Çakıroğlu'nun, hapishane idaresinin çeşitli bahanelerle infazını yakması nedeniyle tahliye süreci geciktirilmişti.

PTT işçileri ücretsiz izin dayatmasına karşı eylemde

HABER MERKEZİ- Posta, Telefon ve Telekomünikasyon İşçileri Sendikası (PTT-Sen), sendika temsilcileri ve yöneticilerinin işten çıkarılmasına tepki göstermek amacıyla İstanbul, İzmir ve Bursa'da oturma eylemi başlattı. PTT-Sen eylemin hafta içi her gün süreceğini açıkladı.

İstanbul'da polis eylemi engellemeye çalışırken PTT-Sen Genel Sekreteri Süleyman Gezer yaptığı açıklamada "14 bin taşeronun sesini duyurmak için bu sendikayı kurduk. Tüm yönetimi çıkartarak kıyım yaptılar. Eylemimiz polis tarafından engellenmeye çalışılsa da, bu hukuksuzluk ve şirketleşme düzenine karşı İstanbul PTT Başmüdürlük önünde eylemdeyiz" dedi.

İzmir'deki PTT Başmüdürlüğü önünde de işçiler "PTT'de sendikal baskı son bulsun, işten çıkarılanlar işe iade edilsin" pankartı açarak oturma eylemi yaptı.

'İŞTEN ATILANLAR İADE EDİLSİN'

Burada konuşan PTT-Sen Genel Mali Sekreteri Uğur Cengar sendika genel başkanının, yöneticilerinin, üyelerinin sadece sendikal faaliyet yürüttükleri için işten çıkarılması ve diğer yöneticilerinin de zorunlu ücretsiz izne çıkarılmasının bardağı taşıran son damla olduğunu dile getirdi.

Cenger, "PTT'nin sendikamıza yaptığı saldırı sadece başkanımıza, yöneticilerimize ve üyelerimize yapılan bir saldırı değildir. Bu saldırı PTT bünyesinde çalışan bütün emekçilerdir, sendikal hakkını kullanmak isteyen bütün işçilerdir. Bu kanun dışı uygulamaya karşı bütün yetkililere çağrıda bulunuyoruz. Bu kanunsuz uygulamaların derhal son bulmasını istiyoruz. Sendikal sebeplerle işten çıkarılan herkes derhal işe iade edilmelidir. Sendikal sebeplerle zorunlu ücretsiz izne çıkarılanların derhal işine dönmesi sağlanmalıdır" dedi.

Sinbo işçilerinin direnişi kazanımla sonuçlandı

HABER MERKEZİ- Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası'na (TOMİS) üye oldukları için işten çıkarılan ve işten çıkarıldıktan sonra Sinbo firmasına ait Haramidere fabrikası önünde çadır direnişinde bulunan işçilerin eylemi sonuç verdi. 11 Eylül'den bu yana ücretsiz izne çıkarılan 6 işçi 18 Kasım'da başladıkları eylemlerinin 31'inci gününde taleplerinin karşılanması üzerine direnişlerini sonlandırdı.

TOMİS Yönetim Kurulu Üyesi Onur Eyidoğan, direnişlerinin kazanımla sonuçlandığını ve Pazartesi (21 Aralık'ta işbaşı yapacaklarını duyurdu.

Eyidoğan, "Ortak bir kazanım oldu. Bizler bu tür haksızlıklara karşı her zaman mücadele etmeye devam ede-

ceğiz. Çünkü sermayeye muazzam teşvikler veriliyor ancak işçiler sefalet içinde bırakılıyor. Bugün bizim direnişimiz kazanımla sonuçlandı ancak birçok işçi hakkı için direniyor. Onların hakkı içinde direnmeye devam ede-

ceğiz. Onlarla olacağız. AKP-MHP iktidarı tarafından getirilen 'Ücretsiz izin yasası' kaldırılana kadar mücadelemizi sürdüreceğiz." ifadelerini kullandı.

Systemair HSK'da 7 sendikal işçi daha "ücretsiz izne" çıkarıldı

HABER MERKEZİ- Kocaeli Dilovası'nda bulunan Systemair HSK fabrikasında 7 işçi daha sendikal oldukları için ücretsiz izne çıkarıldı.

Systemair HSK fabrikasında DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş sendikasına üye oldukları için ilk olarak 45 işçi ücretsiz izne çıkarılmıştı. Daha sonra patronun belirlediği kişiler gruplar halinde iş başı yapmış, işveren sendikadan istifa etmelerini istemiş, kabul etmeyen işçilerden 12 kişi tekrardan ücretsiz izne çıkarılmıştı.

HSK'de üretim devam ediyor. Hatta patron üretim için fabrikada bulunan taşeron firmalara yeni elemanlar alıyor. İşçiler "Salgın bahane biz sendikalaştığımız için ücretsiz izne çıkarılıyor. Çalışan arkadaşlarımıza ciddi baskılar var. Ve adeta askeri bir mantıkla hareket ediyor" diyerek duruma tepki gösterdi.

İşçilerin sendikalaşma çalışmalarının ardından baskı artmış ve işyerinde telefon kullanmak yasaklanmıştı.

Cargill işçileri direnişin 1000. gününde Ankara'da olacak

HABER MERKEZİ- Bursa Orhangazi'de bulunan Cargill fabrikasında sendikalaştıkları için işten çıkarılan işçilerin mücadelesi devam ediyor.

İşçilerin işe iade davalarını kazanmasına rağmen Cargill kapitalistleri hak gaspından geri adım atmadı. Buna karşı eylemlerini sürdüren Tek Gıda-İş üyesi işçiler direnişlerinin 1000. gününde Ankara'da olacaklarını duyurdu.

TARIM BAKANLIĞI ÖNÜNDE AÇIKLAMA YAPILACAK

Tek Gıda-İş Örgütlenme Uzmanı Suat Karlıkaya Cargill işçilerinin eylemini sosyal medya hesabından şu

ifadeleri kullanarak duyurdu:

"Direnişimizin 1000. gününde 11 Ocak Pazartesi günü Ankara'da Tarım bakanlığı önünde yapacağımız basın açıklaması ve Bakanlığa mektup verme eylemi ile Cargill

eylemlerine devam ediyoruz. Biz 'Çocuklarımız daha iyi yaşasın' diyerek çıktık bu yola. Bir tek vazgeçmek yok bizde"

Ne Olmuştu?

Cargill'de çalışırken Tekgıda-İş sendikasına üye olduktan sonra işten çıkarılan ve 2,5 yıl önce fabrika önünde eyleme geçen işçiler, direnişlerini yeniden şirketin İstanbul Ataşehir'deki Palladium Tower'da bulunan genel merkezi önüne taşımıştı. Haksız yere işten çıkarılan işçiler, kazandıkları davanın gereğince işe dönmeleri talebiyle direnişlerine devam ediyor.

Bitmeyen Aşı Tartışmaları ve Komplo Teorileri

Dünya gündemini en yakıcı ve sıcak bir şekilde etkileyen koronavirüs, uzun bir süre daha gündemden düşmeyecek gibi görünmektedir. Ortaya çıkış şekli, etkilediği kesimler, alınan veya alınmayan önlemler, bu süreçten kimin kazançlı çıkacağı vb. tartışmaların gölgesinde, koronavirüs hayatları etkilemeye devam ediyor.

Birinci dalganın "atlatılması"nın ardından gelen ikinci dalga, daha yıkıcı bir etki yaratmakta. Bu durum koronavirüse karşı uygulanacak tedavi yöntemlerini ve geliştirilecek aşıların etki gücü ve güvenilirliğini de tartışılır hale getirmektedir.

Özellikle ilaç sanayiinde gelişkin olan ülkeler aşı çalışmalarına ilk günden itibaren başladılar. Neredeyse her hafta TV ve gazetelerde korona aşısının bulunduğu dair haberler çıkmaktadır. Çin, Rusya, ABD, Almanya ve İngiltere kendi ürettikleri aşıları aralık ayı itibariyle piyasaya sunmuş bulunmakta. Ancak bu aşıların ne kadar sürede, nasıl yapılacağı yönünde tartışmalar ise devam etmektedir. Virüsün mutasyona uğraması, test süreçlerinin bitmemiş olması, etki gücünün ve yan etkilerinin tam olarak tahmin edilememesi vb. sebeplerden kaynaklı, bugüne kadar hala istikrarlı bir aşılama sürecine girilmediği sık sık belirtilmekte. Bu durum doğallığında birçok tartışmaya da yol açmaktadır.

"ÇİP" Lİ AŞI MI, NÜFUS KONTROLLÜ AŞI MI?

Kovid-19 salgınının en çok tartışılan yönlerinden biri, bu virüsün bir laboratuvarında üretildiği ve dünya nüfusunu azaltmak için (özellikle yaşlı kesimi) bilinçli olarak piyasaya sürüldüğü şeklindeydi. Yine bir başka tartışma da, emperyalistlerin (özellikle Çin'in) diğer rakiplerini güçsüz, zayıf düşürmek için yaptığı bir plan şeklinde yorumlanmaktaydı.

Bu tartışmalar bugün hala güncelliğini korumaya devam etmektedir. Özellikle aşı tartışmaları, bu teorilerin çeşitlenerek gündemleşmesine ve tartışılmasına neden olmaktadır. Bu durum birçok kesimde bir an-

lamda güvensizliğe ve korkuya neden olmaktadır.

Bu komplo teorilerinde, genetik kodların değiştirilmesinden, milyonlarca kişinin bedenine mikroçipler yerleştirmeye kadar birçok söylenti kulaktan kulağa yayılıyor.

Bir iddiaya göre, koronavirüs salgını milyonlarca kişinin vücuduna izlenebilir mikroçip yerleştirmenin kılıfı olarak ortaya atıldı ve tüm bunların arkasında Microsoft'un kurucusu Bill Gates var. Oysa bilinen "asi mikroçipi" diye bir şey olmadığı ve Bill Gates'in gelecekte böyle bir projesi olduğuna dair bir kanıtın olmadığı şeklinde. Ancak emperyalistlerin bu çalışmayla ilgili neler yaptığı, yap-

cağı konusunda da net bir bilginin olmadığını söylemek durumundadır.

Diğer yandan başka bir komplo teorisine göre ise, koronavirüs aşısının DNA'mızı değiştireceğine ilişkin iddialardır. Aşıların yeterince testten geçmediği, test sonuçlarının doğru yansıtılmadığı ve bununla DNA'lar da oynamalar yapıldığı ve gelecekte bunun farklı şekilde kullanılacağı yönlü teoriler, özellikle sosyal medya da oldukça fazla dolaşmaktadır. Dünya Sağlık Örgütü bu tartışmalarda, testlerin yeterince denenmeden, onay almadan piyasaya sürülemeyeceği yönünde açıklamalar yapmakta ve hatta, Dünya Sağlık Örgütü Genel Direktörü Dr. Ghebreyesus aşılar için "Tünelin sonundaki aydınlık" yorumunu yapmaktadır.

AŞILARDAN KİM KAZANÇLI ÇIKACAK?

Aşıların ne gibi sonuçlar doğuracağına yönelik komplo teorilerini bir

yana bırakarak, bu işten kimin kârlı çıkacağı üzerine yoğunlaşmanın daha doğru bir sonuç doğuracağını düşünmekteyiz. Marks "Kapitalizm, gölgesini satamadığı ağacı keser" diyerek, kapitalizmin aşırı kâr hırsına, acımasız rekabetine, kâr elde etmek için her türlü yola başvurucağına işaret etmektedir.

Bu salgın sürecinin başından bugüne kadar bizim de ısrarla üzerinde durduğumuz, bu işin öyle ya da böyle kapitalistlerin işine yarayacağıydı. Bir avuç azınlık dışındaki milyonlarca, milyarlarca insanın yaşamı aslında kapitalistlerin, emperyalistlerin umurunda değil aslında. Hiç bir önlem almadan işçi ve emekçilerin çalıştırılması, zorunlu ihtiyaç

kullanıldıkları basına yansıyan haberler arasında yer almaktadır. Bu iddiaların gerçek olduğunu, emperyalist-kapitalistlerin doğaya, insana, hayvana zarar verecek birçok deneme ve uygulamayı ilk olarak, bağımlı, yarı-sömürge, sömürge ve yarı-feodal ülkelerde denediklerini onlarca pratikten bilmekteyiz. Bu nedenle aşı çalışmalarını ortaya atılan bu iddialar bizi hiç de şaşırtmamaktadır.

Bu tartışmalar içinde merak edilen konulardan biri de, Türkiye'nin aşığı nereden, nasıl alacağı ve nasıl bir yöntemle aşılama yapacağıdır. Daha önce aşı üzerinde çalıştıklarını, yakında bulacaklarını söyleyen yetkililer, bu kez de "Şimdilik diğer ülkelerden alıyoruz, en geç Nisan'da da kendi aşımızı piyasaya sunacağız" diyerek yine bu yarışta geri kalmadıklarını, kuyruklarının dik olduğunu göstermeye çalışmaktadırlar. Ancak biz onların kuyruğunun çoktan bacaklarının arasına sıkıştığını biliyoruz.

Sağlık Bakanı Fahrettin Koca, önce 11 Aralık'ta aşıların başlayacağını söyledi. Bu tarih daha sonra 22 Aralık'a uzatıldı. Fahrettin Koca yaptığı açıklamada, Çin menşeli

Sinovaç şirketi ile 10 milyon doz CoronaVac aşısı için sözleşme imzalandığını, Pfizer ve BioNTech aşısı için ise şirketle Aralık ayında 1 milyon doz, daha sonra 25 milyon doz aşı olmak üzere görüşmelerin sürdüğü açıkladı. Koca'nın açıklamaları sürekli birbiriyle çeliştiği için, en son yaptığı açıklamayı referans alarak rakamları buraya yazıyoruz. (Zira daha önce Çin'le 50 milyon doz aşıda anlaştıklarını söylemişti.)

Pandemiyi yönetme, aşıları uygulama sürecinde de esas olanın, emperyalist-kapitalist sistemin kâr hırsı olduğunu bir kez daha görüyoruz. İşçi sınıfı ve emekçiler, bu salgın önlemlerinin dışında tutulmaya devam ediyor, edecek. İşçi sınıfı ve emekçilerin örgütlenmekten, sisteme karşı mücadele etmekten, biz devrimci-komünistlerin de işçi sınıfı ve emekçilerin öfkesini sisteme karşı örgütlemekten başka alternatifi yoktur!

olmamasına rağmen birçok fabrika ve işyerinin açık tutularak işçilerin çalıştırılması, işçi ve emekçilere ekonomik yardımın yapılmaması ve işlerini kaybetmeleri, yeterli ve ücretsiz sağlık hizmeti almamaları gibi sıralanabilecek onlarca gösterge, bu sistemlerin bu süreci de karlarına daha fazla kâr katmak için kullandıklarını göstermektedir. Nitekim dünyanın birçok yerindeki tekellerin bu süreçte kârlarını katlamaları bunun göstergesidir.

Çin, Rusya, ABD, Almanya ve İngiltere gibi emperyalist ülkeler, büyük bir rekabet halinde aşı çalışmalarını yapmaktadırlar. "Bulduk, buluyoruz" tartışmaları arasında, başta bu beş ülke aşılarını piyasaya sürdü. Aşıların bulunması, denenmesi ve piyasaya sürülmesi aşamasında da ciddi sorunlar olduğu görülmektedir. Özellikle bu deneme süreçlerinde bağımlı, geri kalmış ülkelerdeki yoksul halkların denek olarak

Faşist Saldırlara ve İrade Kıрма Operasyonlarına Karşı DİRENİŞİ Yükseltelim!

Ekonomideki krizli duruma paralel siyasi alanda da hâkim sınıfların yeni kriz ve değişimlere açık gerçekliği devam ediyor. Yarı-sömürge, yarı-feodal ekonomilerin temel zayıflıklarını içinde barındıran ve dünyadaki her durgunluk, kriz döneminde ciddi sarsıntılar geçiren bizim gibi ülkelerde, ekonomik alandaki sarsıntıları siyasi alanda da açık bir biçimde takip etmek olasıdır. Hem sınıflar arası karşıtlıklar hem de hâkim sınıfların iç gerilimlerinde cereyan eden gelişmeler, ezilen toplumsal kesimler nezdinde de baskıları daha görünür kılar. Son yıllarda özellikle Kürt ulusu ve kadınlara yönelik artan saldırılar, söz konusu faşist düzenin kendi içinde yaşadığı krizlerle yakından ilintilidir. Kuşkusuz devletin faşist niteliğine denk gelen baskı politikaları sürekli ve sistemin karakterine içkindir. Ancak böyle dönemlerde süreklilik, kendi içinde yoğunlaşma ve kırılmalarla birlikte ilerler.

Kürt Ulusal Hareketi'ne karşı her dönem bir devlet stratejisi olarak uygulanan imha, inkâr ve asimilasyon politikaları bazen "açılım" adı altında bazen "kökünü kazıma" adı altında tam da böyle dönemlerde yoğunluk kazanır. Hatta bugün olduğu gibi bir yandan "açılım" dedikoduları yayılırken diğer yandan katliam ve tasfiye saldırıları yoğunlaştırılır. Çünkü Türk hâkim sınıfları için Kürt sorununda "çözüm" ile "kökünü kazıma" aynı anlama gelmekte ve sadece siyasi enstrüman farklılığına denk düşmektedir.

Yakın zamanda İmralı'da A. Öcalan'la görüşmelerin yapıldığı söylemleri daha da duyulur oldu. Diyarbakır Ticaret ve Sanayi Odası Başkanı Mehmet Kaya'nın yeni bir çözüm süreci başlayabileceği yönündeki açıklamalarına dayanarak bu söylemi dillendirenlerden biri de eski HDP Milletvekili Sırrı Sakık oldu. "Biz de bu konuda duyular alıyoruz" diyen Sakık, bildik bir ezberi tekrarlayarak "Türkiye'nin buna mecbur ve mahkûm" olduğunu vurguladı. Fakat karşı taraftaki söylemler hiç de buna 'uygun' değildi. Tayyip Erdoğan'ın "terörist" sözleriyle

hedef aldığı ve "önünü açmayacağız" dediği Demirtaş açıklamalarını, Devlet Bahçeli, "HDP bir terör sorunudur, bölücülük yuvasıdır ... HDP'nin kapısına açılmamak üzere kilit vurulmalıdır" sözleriyle devam ettirdi. MHP Genel Başkan Yardımcısı Semih Yalçın ise "Terör örgütü HDP/PKK, kâmil en itlafı gereken bir siyasi haşere sürüsüdür. Ağızları kapatılması gereken kravatlı mazbatalı güruştur" diyerek Kürt Ulusal Hareketi'ne yönelik saldırı ve hakaretleri daha da ileri götürdü.

MHP'nin son dönemdeki çıkışlarını ve hükümete olan etkilerini "MHP'ye teslim olma" olarak değerlendiren görüşler olsa da tüm politikaların

güçlerine yaptığı saldırıda 3 HPG gerillası ağır yaralandı. Gare'ye yapılan yığınağın yanı sıra ABD ve Türkiye'nin desteğiyle Irak ve KDP'nin hayata geçirmek istediği "Şengal Anlaşması", PKK'nin Irak Kürdistanı'ndaki güç ve etkinliğini ortadan kaldırmayı amaçlıyor. Bugüne kadar Suriye Kürdistanı'ndaki PYD ve YPG doğrudan hedef alınmazken KDP'li Peşmerge Bakan Yardımcısı Serbest Lezgin, Rojava sınırından Kürdistan Bölgesi'ne kaçak yollarla geçmeye çalışan bir grup PKK'li ile KDP güçleri arasında çatışma çıktığını öne sürdüğü açıklamasında, YPG'nin de KDP güçlerine saldırıyı iddia etti. "Tasadüf" odur ki bu

haberleri duyulmaya başladı.

Tüm bu kuşatma ve askeri saldırılara karşı "açılım" tartışmalarının yapılabilmesi, TC devletinin bölgedeki işbirlikçileriyle birlikte Kürt Ulusal Hareketi'ne karşı bir irade kırma operasyonu gerçekleştirdiğini gösteriyor. Bu operasyonun bir ayağında askeri kuşatma ve saldırılar diğer ayağında ise "açılım" söylemleri bulunuyor. Bilinir ki masada kimin elinin güçlü olacağını sahadaki durum belirler ve TC, HDP'yi kapatma söylemlerine paralel bölgede yürüttüğü siyasi ve askeri kuşatmayla Kürt Ulusal Hareketi'ne bir kez daha ve daha derin bir biçimde "çözülme" dayatmaktadır. Bu irade

kırma operasyonunun temel hedefinde silahlı mücadele bulunuyor. Ancak bu mümkün kılınmadığında Kürt Ulusal Hareketi'ni siyasi ve askeri olarak etkisiz kılmak, buna paralel kendi içinde bir kırılma ve tasfiye yaşamasını sağlamak temel hedefler olarak değerlendirilebilir.

Kürt ulusal sorununun çözümü Demokratik Halk Devrimi'ne sıkı sıkıya bağlıdır. İdeolojik ve stratejik plandaki tüm eksikliklerine karşın Kürt Ulusal Hareketi'nin kazanımlarını koruma ve direnme iradesi önemlidir.

Komünistler, Kürt Ulusal Hareketi'nin bu haklı direniş iradesine destek olmak, saldırılar karşısında Kürt Ulusal Hareketi ile dayanışmayı yükseltmek sorumluluğundadır. Hâkim sınıfların ve onların hükümetinin kendi geleceklerinin kaygısını taşıdığı bugünkü krizli ortamda, tırmandırılan faşist ve katliamcı propagandalara değil direniş ve mücadelenin ön açılığın odaklanmak; devrimci çizgi ve savaş iradesini korumak her zamankinden daha önemli bir hâl almıştır. Bu görevin esas ayağında komünistlerin öncülüğündeki savaş ve mücadeleleri büyütme varken diğer ayağında başta Kürt Ulusal Hareketi olmak üzere haklı her savaş ve direnişle dayanışmayı yükseltmek vardır.

devlet ve hükümet politikaları olduğu unutulmamalıdır. Şüphesiz hükümet ortağının MHP olması AKP'nin ve devletin politikalarına etki etmektedir. Ancak bu etki zannedildiği gibi AKP ve devlete rağmen değildir. MHP, AKP ve devlet için dün Gülen Cemaati'nin oynadığı rolü üstlenmekte, Kürt sorununda çözümsüzlük ve katliamda ısrar eden devlet içi güç olarak lanse edilmektedir. Bunun adı ölümü gösterip sıtmaya razı etmektir ve Kürt Ulusal Hareketi'ne karşı yeni koşullarda farklı aktörlerle de olsa özde aynı saldırı politikaları geliştirilmektedir.

Bu saldırıların önemli bir ayağını ise Irak ve Suriye Kürdistanı'na yönelik KDP eliyle yürütülen saldırılar oluşturuyor. KDP'ye bağlı güçlerin HPG

açıklama, Irak heyeti Ankara'dayken yapılmış ve Anadolu Ajansı ile aynı anda duyurulmuştu ve TC'nin Suriye Kürdistanı'na dönük hedeflerinin de itirafı niteliğindedir. Artık KDP, gizleme gereği duymaksızın TC ile ortak çalışıyor ve bu ortaklığı askeri sahada da göstermekten geri durmuyordu. HPG, KDP'nin TC'ye PKK gerillalarıyla ilgili canlı askeri istihbarat sağladığı ve TSK ile paralel pusu atmaya başladığı yönünde açıklamalar yaptı. HPG komutanlarından Haki Armanc, KDP'yi duyarlı ve sorumlu olmaya çağırarak açıklamasında "Hiç kimse gerillanın önünde duramaz." diyerek uyarıda bulundu. Diğer yandan Irak askerlerinin -aynı İŞİD'in Şengal saldırısı öncesinde olduğu gibi- Şengal'de köylüleri silahsızlandırmaya başladığı

Dünden Bugüne Türk Egemenlerinin Arap Devletleri İle İlişkileri - I

Son dönemde Ortadoğu'da yaşanan gelişmelere bağlı olarak Türk devletinin özel olarak Arap devletleri, genel olarak Arap coğrafyası ile ilişkileri sıkça tartışma konusu olmaktadır. Burjuva ideologların, resmi tarih anlatılarının aksine Türk egemenlerinin Arap coğrafyası ile ilişkileri her daim gerilimli olmuştur. Ancak Türk devleti, AKP'nin iktidara geldiği ilk yıllarda ABD desteği ve teşviği ile kimi Arap devletleriyle nispeten iyi ilişkileri kurabilmişse de "bahar havası" kısa sürmüştü, bugün Türk devleti birbirine hasım konumda bulunan Arap devletlerinin bile "ortak düşmanı" haline gelmiştir. Türk devleti özellikle son on yıllık süreçte birçok alanda Arap devletleri ile açık veya örtülü bir çatışmaya sürüklenmiştir. Önümüzdeki süreçte Türk devletinin Ortadoğu'da izlediği yayılmacı siyaset nedeniyle Arap devletleri ile yeni ve daha büyük çapta gerilimler yaşanması kaçınılmazdır. Yaşanan bu gerilimler üzerinden egemenlerin Türk ve Arap halklarını birbirine düşmanlaştırmaya çalıştığı düşünüldüğünde egemenler arasında yaşanan bu gerilimlerin devrimci bakış açısıyla analizi önem kazanmıştır. Türk ve Arap egemenleri arasındaki bugün gün yüzüne çıkan çelişkilerin çok derin bir tarihsel temeli vardır. Bu sebeple analize öncelikle meselenin tarihsel boyutuna kısaca da olsa bakarak başlamak gerekir.

A) TARİHSEL SÜREÇTE TÜRK DEVLETLERİ İLE ARAP DEVLETLERİNİN İLİŞKİLERİ

751 yılında Talas Savaşı Türklerle Araplar arasındaki ilişkilerin başlangıç tarihi olarak kabul edilir. Talas Savaşı, esasta Arap Halifeliği ile Çin arasında meydana gelen bir savaştır. Ömer döneminde doğuya doğru genişleyen Arap Halifeliği batıya doğru genişleyen Çin İmparatorluğu ile üstünlük mücadelesine girer. Türkler, bu savaşta ortak düşmanları olan Çin'e karşı Arap Halifeliği ile ittifak yapar ve bu ittifakın etkisiyle Arap egemenleri Talas Savaşı'nda Çin'i yenilgiye uğratar. Bu tarih aynı zamanda Türklerin İslamiyet'i kabul tarihi olarak kabul edilir. Esasında Talas Savaşı Türklerle Arapların ilk karşılaşmaları değildir. Yine Ömer döneminde Arap Halifeliği Türklerin de yoğun olarak yaşadığı Azerbaycan ve Horasan bölgelerini istila etmiştir. Bu bölgede Arap ve Müslüman olmayan Türkler,

Farslar gibi halklar, Halifelik tarafından Araplaştırmak, İslamlaştırmak adına, yoğun bir baskı altına alınmıştır. Ancak bugün Türk egemenleri Arap egemenlerinin yoksul Türk halkına yönelik bu saldırısını görmezden gelir. Çünkü kendisinin de sınıfsal olarak konumlandığı yer Arap egemenlerinin yanbaşıdır. Türk egemenleri yoksul halklara yönelik saldırganlıkta Arap egemenlerinin suç ortaklığını yapar.

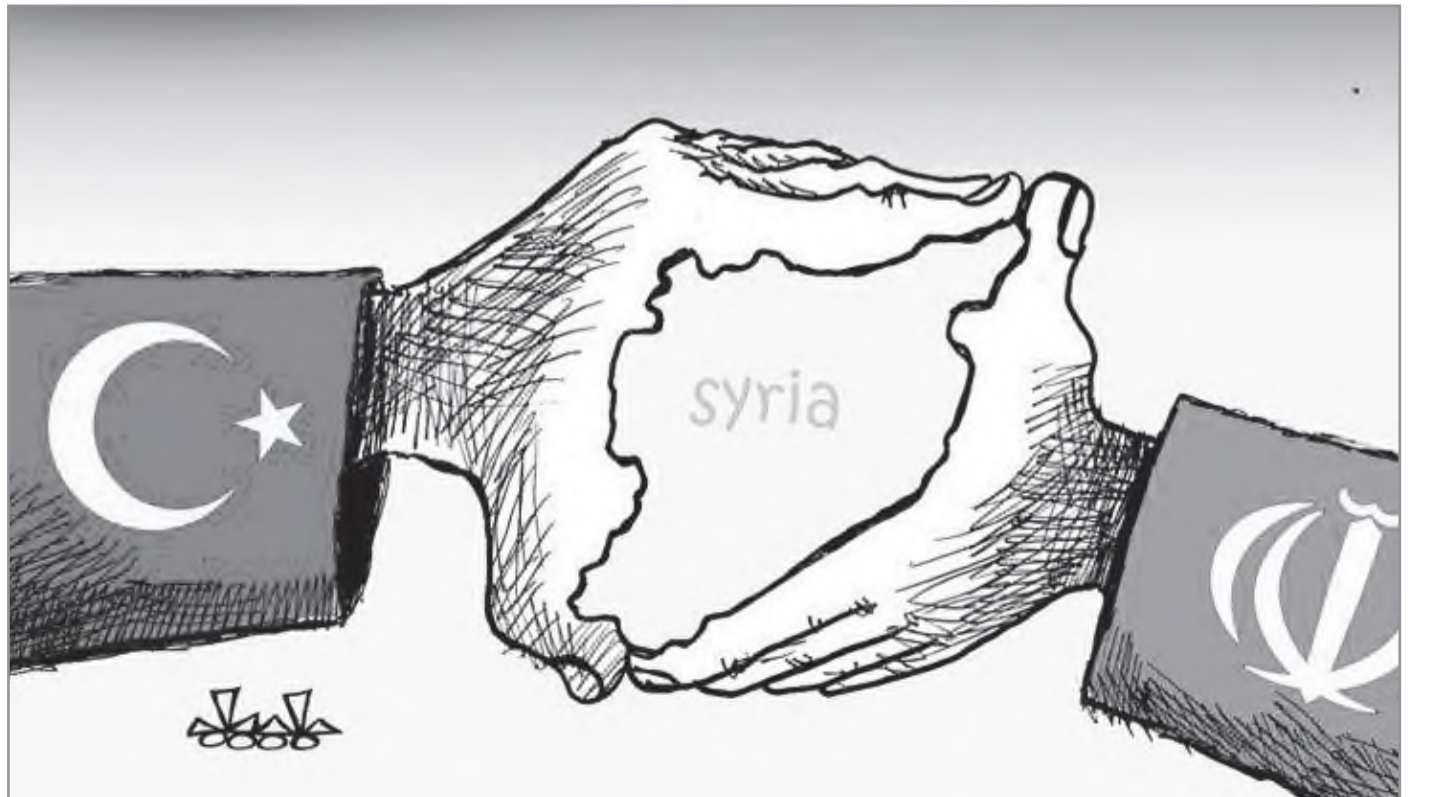
Muhammed döneminde kurulan ve dört halife döneminde hızla genişleyen Arap Halifeliği, Ali döneminde sert bir iktidar mücadelesi ile sarsılır. Şam Valisi olan Muaviye, bu mücadelede Ali taraftarlarını yenilgiye uğratar ve iktidar Emevi Hanedanlığına eline geçer. Emevi Halifeliği dönemi tahküm altına alınmış, özellikle Arap olmayan halklara yönelik en zalimce saldırıların, asimilasyon politikalarının, sömürünün yürütüldüğü bir dönemdir. Emevi yönetimi (ve aslında bir bütün Arap egemenleri) Arapları seçilmiş bir kavim olarak görür ve Arap olmayan ancak Müslüman olan halkları gerçek anlamda Müslüman olarak bile görmez. Diğer milliyetlere mensup egemen sınıflar dahi devlet yönetiminden, bürokrasiden uzak tutulur. Bu egemen sınıflar (elbette Türk egemenleri de) bu yönüyle Emevi Hanedanlığından rahatsız olsalar da halklara yönelik saldırılarda Arap egemenlerinin suç ortağı olmayı sürdürürler. Emevi Hanedanlığı yoksul Arap halklarını yüksek vergilerle iligine kadar sömürür. Bu durum Arap

halklarını diğer milliyetlere mensup halklara yakınlaştırır. Egemenlerin halkları birbirine düşman etme politikası başarılı olmaz. Emevilere karşı meydana gelen birçok isyanda Arap olmayan halklar başı çekse de Arap halkları da isyanlarda yer alır. Nihayetinde Ebu Müslim önderliğinde birleşen çeşitli milliyetlere mensup halklar, ayaklanarak zalim Emevi Halifeliği'ni tarihin çöp sepetine gönderir.

Emevilerin yıkılışının ardından halkları aldatarak iktidarı ele geçiren Abbasi Hanedanlığı, halklara yönelik, Emevilerden devraldığı politikaları sürdürür. Ancak Abbasiler Emevilerden farklı olarak diğer milliyetlere mensup egemen sınıflara devlet yönetiminde daha çok yer verir. Örneğin Türk komutanları ve onların orduları halifeliğin vurucu gücünü oluşturur. Zamanla Türk komutanlar, halifeliğin halk isyanları ve diğer devletlerle mücadele içerisinde zayıflaması ile devlet içerisinde büyük bir güç elde ederler. Bu durum Arap egemenlerinin önemli bir bölümünü rahatsız eder ve Arap egemenleri ile Türk egemenleri arasında şiddetli iktidar mücadeleleri yaşanır. Bunun yanında Abbasi Devleti'ne karşı birçok bölgede yaşanan ve Türk halkının da yoğun olarak katıldığı halk isyanlarının bastırılmasında Türk egemenleri, başta askeri olmak üzere büyük roller üstlenir. Öyle ki Azerbaycan'da Babek önderliğinde istilacı Abbasi Devleti'ne karşı başlayan ve kısa sürede devleti sarsan yoksul Türk halkının bel kemiğini oluşturduğu ayaklanma bizzat

Boğa El Kebir, Afşin gibi Türk komutanlarının liderliğinde halifeliğin Türk askerlerince bastırılır. Sömürüye karşı ayaklanan Arap halkları da karşısında daima Türk askerlerini bulur. Başkent Bağdat'ta konuşlanan Türk askerleri halka yabancılaşmıştı. Askerler pahalı kıyafetler giyiyor, halka üstten bakıyor, sık sık yağma yapıyordu. Halkın yükselen öfkesi nedeniyle ayaklanmadan korkan halife, Türk askerini Bağdat'tan uzaklaştırarak, onlar için özel olarak kurduğu Samara şehrine taşır. Tamamen halklardan kopuk olarak yaşayan bu askerler halkı düşman olarak algılıyor, isyanları bastırırken gerek Arap halkına gerek diğer halklara büyük zulüm uyguluyordu. Tüm bu faktörler başta Arap halkı olmak üzere bölge halklarında Türk askerine karşı etkisi bugüne kadar süren meşru bir nefret yaratmıştır.

11. yüzyılda Selçuklu Devleti'nin kuruluşu ve kısa sürede bir imparatorluk haline gelmesiyle Türk egemenleri bölgenin hakim gücü haline gelir. 11. yüzyılın başlarından itibaren Abbasi Devleti, özellikle halk isyanları nedeniyle çöküş aşamasına girmiş durumdadır. Yine bu tarihlerde başlayan Haçlı Seferleri de devam eden halk isyanları, Arap egemenlerini askeri açıdan güçlü durumda bulunan Selçuklu Devleti'ne bağımlı hale getirir. Abbasi Devleti büyük oranda Türk bürokratlarınca yönetilir hale gelir. Abbasi Halifesi sözde en yüksek mevkidedir. "İslam aleminin lideri"dir, gerçekte ise Selçuklu sultanları, Abbasi Devleti'ne ait topraklara da hükmetmektedir.

Burjuva ideologların, resmi tarih anlatılarının aksine Türk egemenlerinin Arap coğrafyası ile ilişkileri her daim gerilimli olmuştur. Ancak Türk devleti, AKP'nin iktidara geldiği ilk yıllarda ABD desteği ve teşviği ile kimi Arap devletleriyle nispeten iyi ilişkileri kurabilmişse de "bahar havası" kısa sürmüş, bugün Türk devleti birbirine hasım konumda bulunan Arap devletlerinin bile "ortak düşmanı" haline gelmiştir. Türk devleti özellikle son on yıllık süreçte birçok alanda Arap devletleri ile açık veya örtülü bir çatışmaya sürüklenmiştir.

Halife kendisini ve devletini hem halk isyanlarından hem de "Haçlı Seferleri" gibi dış müdahalelerden koruyan Selçuklu sultanlarına "İslam'ın kılıcı" unvanını verir. Bugün resmi tarih "İslam'ın kılıcı" unvanını Selçukluların Haçlı Seferleri'nden "İslam alemi"ni koruması nedeniyle aldığını savunur. Gerçekte ise bu unvan en çok da halifeliliği halkın hisminden koruduğu için alınmıştır. Bu sebeple başta Arap halkı olmak üzere bölge halkları Selçukluların, Türk egemenlerinin kılıcının kendilerini koruduğunu değil, kendilerinin kanını akıttığını gayet iyi bilmektedir. Selçuklu İmparatorluğu ve onunla birlikte Abbasi Halifeliliği 13. yüzyılda Moğol istilası sonucunda yıkılır. Selçuklu İmparatorluğu birçok küçük beyliğe bölünür. Türk egemenlerinin bölgedeki üstünlüğü kısa bir dönem de olsa sona erer. Ancak bu beyliklerden biri olan Osmanlı beyliği kısa bir sürede toparlanarak bölgenin en güçlü devleti haline dönüşür.

Öncelikle Batı'ya, Balkanlara yönelen ve burçları ele geçiren Osmanlı Devleti, Yavuz Sultan Selim döneminde Doğu'ya doğru genişlemek ister. 1516 yılında sefere çıkan Osmanlı ordusu, önce Safevi İmparatorluğunu yenilgiye uğratır. Ardından Arap coğrafyasına ilerlemeye başlar. 1517'de Mercidabık Savaşı'yla Memlükler yenilir ve önce Suriye ardından Mısır istila edilir. Mısır'ın işgali ile halifeliliği Osmanlı devleti gasp eder. Ardından Osmanlı Arap Yarımadası'nda ele geçirir ve bir bütün Arap coğrafyasında yüzyıllar sürece Osmanlı tahakkümü başlar. Osmanlı İmparatorluğunun ekonomisi, büyük oranda, işgal ettiği topraklardan elde ettiği savaş ganimetine, vergilere dayanmaktaydı. Devletin çarkları, işgal ettiği topraklardan toplanan vergi adı altındaki haraçlarla dönüyordu. Osmanlı, Arap halkını da yüksek vergilerle iligine kadar sömürmüştür. Arapları Türkleştirmek adına gittikçe güçlenen bir asimilasyon politikasını devreye koymuştur. Türk resmi tarihi Osmanlı hakimiyetinde Ortadoğu'nun bir barış diyarı olduğunu, Osmanlı'nın tüm farklılıklara hoşgörülü davrandığını, bu sebeple Arap halkının da Osmanlı hâkimiyetinden ziyadesiyle memnun olduğunu iddia

eder. Osmanlı işgalinin başından itibaren halkların işgalcilere karşı gerçekleştirdiği isyanları-ayaklanmaları anlatmaz, görmezden gelir. Tıpkı Sünni olmayan Türk halkı gibi Sünni olmayan Arap halkları da Osmanlı'dan büyük zulüm görmüştür. Örneğin Suriye'ye sefer düzenlemeden önce binlerce Alevi Türkmen ve Kürdü katleden Yavuz Selim, Suriye seferinde kırk bin Arap Alevi'yi katletmiştir. Bu sebeple Osmanlı'ya karşı çıkan ayaklanmalarda bu halklar da geniş katılım göstermiştir. (Bugün dahi Osmanlı'ya karşı en büyük öfke, Sünni olmayan Araplar'da görülür.) Her ne kadar resmi tarih yer vermese de, sırf Yemen bölgesinde meydana gelen ayaklanmalar ve bu ayaklanmaları bastırmak üzere bölgeye zorla gönderilen yoksul Türk halk çocuklarının kırma uğratılması Anadolu türkülüne bile yansımıştır. Halklara yönelik saldırılarda Arap egemenleri Osmanlı ile işbirliği yapmış, Türk egemenlerinin uşağı olmuşlardır. Osmanlı Devleti zengin Arap ailelerinin önde gelenlerini İstanbul'a getirterek eğitiyor ve bu unsurları bölge yönetiminde kullanıyordu. Osmanlı bölgedeki varlığını zengin Arap ailelerine dayandırıyor, bu aileleri karşısına almamaya çalışıyordu. Osmanlı'ya ödenen haraçlar yoksul halkın omuzlarına yıkılıyordu.

18. yüzyıldan itibaren kapitalizmin gelişmeye başlaması ile feodal Osmanlı İmparatorluğu her açıdan gerilemeye başlar. Sömürgeci Avrupalı kapitalist devletlerle rekabet edemez ve iç pazarı dahi bu sömürgecilerce ele geçirilir. Gerileyen ekonomik güce paralel, askeri gücün de gerilemesi ile Osmanlı topraklarını genişletemez hâle gelir ve ekonomisi açısından büyük öneme sahip olan savaş ganimetinden, talandan mahrum kalır. Genişlemek bir tarafa, kapitalizmin gelişmesi ile imparatorluk sınırları içinde olan uluslarda, ulus bilinci gelişmeye başlar ve özellikle Balkanlar'da bağımsızlık mücadeleleri gelişir. Yunan, Bulgar, Sırp vd. ulusların bir bir bağımsızlıklarını elde etmesiyle Osmanlı'nın çöküşü hızlanır. Balkanlar'daki kadar olmasa da Araplar'da da bu süreçte ulusal bilinç gelişmeye başlar. Zayıflayan Osmanlı'nın Arap

coğrafyasındaki otoritesi de geriler. Osmanlı'yı bu süreçte yarı-sömürgeci haline getiren Avrupalı kapitalist devletlerin Arap ülkelerindeki etkisi de artar. Avrupalı sömürgeciler, özellikle de İngiltere, bölgede hakim güç konumuna gelir. Arap topraklarını da kaybetmek istemeyen Osmanlı Devleti, buradaki hakimiyetini sömürgeci devletlere dayanarak sürdürmeye çalışır. Sömürgeci Avrupalı devletlerin Arap topraklarında gözleri olsa da, kendi aralarındaki güç dengeleri ve Osmanlı'nın bu dengelere oynayan politikası nedeniyle, bölgede resmî yetteki Osmanlı varlığı devam eder. Ancak izlenen denge politikası toprak kaybını önlemez. Örneğin, 1882 yılında Mısır, İngilizlerin; 20. yüzyılın başında da Libya İtalyanların eline geçer. Sömürgeci devletler, kendi çıkarlarına göre kah Osmanlı'yı, kâh bağımsızlık talep eden Arap egemenlerini destekleyerek, bölgedeki varlığını güçlendirir.

Yükselen Arap milliyetçiliği ve bağımsızlık talepleri karşısında bölgeyi kaybetmek istemeyen Osmanlı egemenleri pan-islamist söylem ve politikalarla yükselen milliyetçi dalgayı boğmaya çalışır. Ancak bu politikalar Arap ulusal bilincinin gelişimini önleyemeyince özellikle İttihat ve Terakki döneminde bölgenin Türkleştirilmesi adına yoğun bir asimilasyon politikası güdülür. Bu politikalar Arap halklarının Osmanlı tahakkümüne olan öfkelerini büyütür ve bağımsızlık istemlerini kamçılar. 1914'te, İngiltere, Fransa ve Rusya bloğuna karşı Osmanlı'nın Almanya'nın yanında Birinci Paylaşım Savaşı'na dahil olması, devletin nihai çöküş sürecini hızlandırır. Konjonktürden faydalanmak isteyen Arap egemenleri, İngiltere ve Fransa bloğundan savaş sonrası için "bağımsızlık" sözü alarak bu güçlerinde desteğiyle Osmanlı'ya karşı ayaklanır. Türk egemenleri, kendilerinin Alman emperyalizminin uşağı olarak savaş girmiş olduğunu, Arap coğrafyasında işgalci bir güç olduğunu utanmazca görmeden, "Araplar'ın Osmanlıyı sırtından bıçaklandığını", "ihanet ettiğini" bugün dahi resmi tarih anlatısının bir parçası olarak iddia ederler. Nihayetinde Osmanlı'nın savaşı kaybet-

mesiyle, Arap coğrafyasındaki varlığı da son bulur. Osmanlı'nın dağılmasının ardından İngiltere ve Fransa emperyalistleri sözlerinde durmaz ve Arap ülkelerini aralarında paylaşarak sömürgeleştirir.

Kemalist Cumhuriyet'in kurulduğu ilk dönem ise Türk egemenlerinin daha çok içe kapanmak zorunda kaldığı dolayısıyla Arap ülkelerine müdahalelerinin oldukça sınırlı olduğu bir dönem olur. Türk devletinin Arap coğrafyasına ilişkin bakışı da mirasçısı olduğu Osmanlı'nın bakışı ile benzerlik gösterir. Ancak bölgenin İngiliz ve Fransız emperyalistlerince kapatılmış olması, yeni kurulmuş yarı-sömürgeci bir devlet olarak Türk devletinin zayıflığı, bölgeye müdahil olabilmesine imkân vermez. Bu süreçte öne çıkan olgu Türk egemenlerinin ırkçı, oryantalist söylemlerle, halkta, Araplara karşı bir nefret yaratmaya çalışmış olmasıdır. Çoğu, Avrupa okullarında eğitim görmüş olan, Avrupa merkezci bir bakış açısına sahip olan Kemalist kadrolar, ulus-devlet yaratmanın, Türk ulus bilincini geliştirmenin yolunun, bölgeden kopmaktan hatta bölgeye, bölgede yaşayan diğer uluslara düşmanlaşmaktan, her yönüyle Avrupa'ya benzemekten geçtiğini düşünmekteydi. Bu amaçla yapılan ideolojik bombardımanlarla, halka, "Arapların uygarlıktan nasibini almayan barbar bir halk" olduğu anlatılıp duruldu. Resmi tarih anlatılarıyla, tarih çarpıtılarak, Türklerin yüzyıllar boyunca Arapları koruduğu, Arap coğrafyasının Türklerin hakimiyetinde "barış ve refah diyarı" olduğunu ama "Arapların nankörlük yaparak emperyalistlerle ittifak yapıp Türkleri arkadan bıçakladığı" vb. işlenip duruldu. Bugüne kadar da Araplara karşı bu ırkçı, oryantalist, üstenci anlatı sürmüştür. Bu şekilde Türk halkının bilincinde Arap halkları bir "düşman" olarak kodlanmak istendi. Sahte üstünlük duygularıyla, Türklerde ulus bilinci geliştirilmeye çalışıldı, aşağılananlar ise ekseriyetle Arap, Kürt, Fars vd. halklar oldu. Türk egemenlerinin bölgeye bu üstenci bakışı Arap halkının Osmanlı mirasçısı yeni Türk devletine olan öfkelerini de büyüttü. Araplar yeni Türk devletini kendilerini yüzyıllar boyunca ezen, sömüren Selçuklu ve Osmanlı devletlerinin devamcısı olarak görür. Bu sebeple Türk devletinin bölgeye ilişkin her adımı, söylemi, Osmanlı anılarını canlandırarak özellikle bölge halklarında bir tepki doğurur.

(Devam Edecek)

ŞİMDİ YENİ YILI, YOLDAŞLARIMI ONLARIN MEVZİLERİNİ DOLDUR

Emperyalist kapitalist sistemin merkezine oturan Covid-19 salgınının bir kopuş değil ama dünyadaki hakim sistemin ciddi sarsıntılar yaşadığı bir yılı geride bırakıyoruz. Mevcut sistem krizlerine saldırı-işgal denklemindeki çözüm arayışlarına çöken pandemi, bu krizli hali daha da derinleştirmiştir. Emperyalist- kapitalist sistemin iflasın eşliğine gelen başta sağlık ve üretim sistemi, yeni çözüm arayışlarını gündeme getirirse de henüz iflas eden sistemin yerine ikame edilmiş bir model bulunmuş değil. Sistemi ayakta tutan merkezlere saldıran kovid, yarattığı yıkıcı etkiyle emperyalistler arası rekabet ve çelişkiyi derinleştirmiş, çelişkinin etki gücünü daha da arttırmıştır.

Pandemi baş gösterdiği Çin dahil olmak üzere hızla emperyalist merkezleri ve ardından tüm dünyayı etkisi altına alarak yayılmış, mevcut krizli yapı bağımlı ekonomilerde daha sarsıcı etkiler yaratmıştır. Kriz ekonomik ve siyasi boyutlarıyla hakim sınıfların kendi arasındaki çatışmayı da derinleştirmiş ve klik dalaşları daha yoğunluklu biçimde yaşanmıştır. Bu krizin hem dünya da hem de ülkemizde faturası işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yüklenmiştir. İşsizlik yoksulluğu derinleştirmiş, pandemi ile birlikte birçok kesim yoksullaşma sınırına gelmiş ve bu nedendir ki dünya da açlık isyanları baş göstermiştir. Ülkemizde işsizlik ve yoksulluk intiharları tetiklerken, işçi sınıfının kazanılmış haklarını koruma mücadelesi ile geçen bir 2020 yılı olmuştur.

DÜNYA HALKLARI İSYANDA

Pandemi ile keskinleşen krizin gerek dünyada gerekse de ülkemizde açığa çıkardığı tabloya bakacak olursak:

Bu yılın başında önceki seneden devreden bazı isyanlar tüm hızıyla sürüyordu ancak asıl büyük eylem dalgası yaz aylarında başladı ve sonbahara da damgasını vurdu. Bu dalgada ilk büyük çıkış ise Uzak As-

ya'dan, Hong Kong protestolarıyla geldi.

Fransa'da Sarı Yelekliler özgürlük talepleri ile birlikte ekonomik taleplerle birleşen eylemleri uzun bir sürece yayılmış, Avrupa'nın diğer ülkelerinden de desteklenen eylemler bir süre sonra sönmümlenerek sonlanmış.

Yine ABD'de polis tarafından gözaltına alınırken katledilen George Floyd eylemleri ülke sınırlarını aşarak tüm dünyaya yayılmıştır. Irkçılık karşıtı eylemlere milyonlarca kişi katılırken, kölelikle özdeşleşen heykeller, büstler ve kiliseler ile bankalar, parlamento binaları ateşe verilmiştir.

İsyanın merkezlerinden biri olan Şili'de protestolar, metro ücretlerine yapılan zamlarla başladı. Öğrenciler metro istasyonlarını işgal ederek, metrolara kitlesel olarak ücretsiz binerek, turnikelerden atlayarak ve nihayetinde metro istasyonlarını tahrip ederek isyan ateşini yaktı. Öğrencilere uygulanan şiddet, bu kez toplumda biriken öfkeyi açığa çıkardı. Santiago'da başlayan isyan kısa sürede kuzeyden güneye bütün ülkeye yayıldı.

Lübnan'da benzine, tütüne, internet üzerinden telefon konuşmalarına ve WhatsApp'a vergi konmasının ardından ülke çapında başlayan protestolar kazanımlarla sonuçlandı. Lübnan halkı, 2019 protesto dalgası içinde en erken kazanım elde eden ülke oldu. Eylemlerin 5. gününde Başbakan Saad Hariri, "krizin etkilerini hafifletecek bir dizi reformu hayata geçireceklerini" açıkladı. Bunlar arasında milletvekili maaşının yarıya indirilmesi, iletişim sektörünün özelleştirilmesi ve ülkede kronikleşmiş elektrik sorununa kalıcı çözüm getirecek adım atılması gibi önlemler de var.

Yine 2019 yılında başlayarak 2020 yılına devreden isyan merkezlerinden biri de Lübnan olmuştur. Ekonomik taleplerle başlayan eylemler kitlelerin mevcut yönetime tepkisi ile birleşmiş ve uzun bir süreye ya-

yılmıştır. Ekonomik krizin tetiklediği bu eylemler komünist bir önderlikten yoksun, siyasal iktidar perspektifinden yoksun kendiliğinden kitle hareketlerinin sonunu yaşamış ve sönmümlenmiştir.

PANDEMİDE ÜRETİM, İŞÇİ SINIFININ CANIKANI ÜZERİNDEN YÜKSELİYOR!

Dünyayı etkisi altına alan Covid-19 salgınının ülkemizdeki yansıması da yıkıcı olmuştur. Mevcut krizi derinleştiren, hakim sınıfların yönetme krizini derinleştiren pandeminin açığa çıkardığı yıkıcı tablo işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yüklenmiştir. Salgının yayıldığı dönem boyunca sistemin devamı için üretime ara verilmemiş, işçi ve emekçiler hiçbir tedbir alınmayan koşullarda ölüme terk edilerek üretime zorlanmıştır. Ya salgından ölüm ya da işsizlik ve açlıktan ölümün dayatıldığı emekçilerin bu dönemde kazanılmış haklarının gasbı, iş cinayetleri ile ölümler aralıksız yaşanmaya devam edilmiştir.

2020 yılı iş cinayetleri tablosunda iş cinayetlerinin aylara göre dağılımına baktığımızda Ocak ayında en az 114 işçi, Şubat ayında en az 132 işçi, Mart ayında en az 113 işçi, Nisan ayında en az 223 işçi, Mayıs ayında en az 166 işçi, Haziran ayında en az 190 işçi, Temmuz ayında en az 164 işçi, Ağustos ayında en az 218 işçi, Eylül ayında en az 211 işçi, Ekim ayında en az 207 işçi ve Kasım ayında en az 294 işçi hayatını kaybetti. 2020 yılının ilk on bir ayında iş cinayetlerinde en az 2032 işçi iş cinayetlerinde katledildi.

İşçi sınıfının kıdem tazminatı, sendikalaşma, grev gibi temel hakları bu dönemde gasp edilmeye çalışılmıştır. 2020 yılı içinde işçi sınıfı-

nın geliştirdiği direniş ve eylemlerin temel talebi esas olarak ekonomik talepli olmuştur.

PANDEMİ VE GELECEKSİZLİK KISKACINA ALINAN GENÇLİK!

Pandemi tüm diğer kesimlerde olduğu gibi gençliği de ciddi biçimde etkilemiştir. Üniversiteli genç işsizler ordusu her gün biraz daha artarken, zaten eşitsiz olan eğitim sistemi daha da karmaşık bir yapıya bürünmüştür. 2020 yılı eğitim sis-

temi salgınının yarattığı yeni duruma uyarlanarak "uzaktan eğitim"e göre şekillendirilmiştir. Zaten nitelikten, bilimsellikten yoksun alabildiğine gerici olan eğitim müfredatı uzaktan da olsa bu niteliğinden bir şey kaybetmedi. EBA denilen uzaktan eğitim platformu daha yayına geçtiği ilk günlerde yayımladığı Türk-İslam sentezli içeriklerle "dindar nesil" projesine olan bağlılığını kanıtlamış oldu. Online eğitimde yaşanan sorunlardan en önemlisi de bu eğitim platformlarına erişim sorunu olarak öne çıktı. İnternete erişimin ve alt yapı yetersizliğinin yarattığı sorunlar, teknik araçlara ulaşamama ile birleşerek ciddi erişim sorunlarına

ZIN İNANCINA KARŞILIK VERME, FIRARAK KARŞILAMA ZAMANIDIR!

yol açtı. Sayısı 18 milyonu bulan öğrencilerin çok büyük kısmının eğitime ulaşımı kesintili ve istikrarsız bir biçimde oldu. Pandemi koşullarına rağmen önlemler alınmadan açılan okullarda ise artan vaka sayıları tepkilere yol açtı.

Bu süreçte özellikle üniversitelerin online eğitim platformları sık sık çökme yaşadı. Öğrenci gençlik karantinada olsa da bu sorunlara olan tepkisini sosyal-medya da yaptığı büyük eylemlerle gösterdi. Hatta bu

ruç eylemliliklerinden polis şiddetine karşı yürüyüşlerde patlayan öfkeden, Dersim’de Gülistan için meydanlarda hesap soran örgütlü gençlik mücadelesi gerçekliği söz konusudur. Bu inanç ve cüret geleceği kazanmanın, mücadeleyi her şeyi kazanmaya kodlamanın parolası olmuştur.

“ERKEK” ŞİDDETİ PANDEMİDE DE DURMADI, KATLEDİLEN KADINLAR İSYAN ÇİĞLİKLERİNDE YAŞIYOR!

Yine ezilenin ezileni kadınlar pandemi den en çok etkilenen kesimler içinde oldu. Erkek egemen sistemin ürettiği taciz, tecavüz ve şiddet üçgeninde katledilen kadın cinayetleri bu dönem içinde de en yoğun biçimde yaşandı. 19 Aralık’a kadar 364 kadın, eşleri, kardeşleri, sevgilileri veya hiç tanımadıkları bir erkek tarafından katledildi. 2020 yılı kadınlara yönelik saldırıların da boyutlandığı bir yıl oldu. Kadınların nafaka hakkı, İstanbul Sözleşmesi gibi kazanılmış hakları ege-

menler tarafından tırpanlanmaya çalışıldı. Bu saldırılara karşı kadınlara sokaklara çıkarak kazanılmış haklarını savundu. Kadınların direnişiyi bu yasalar geri çekilmek zorunda kaldı, egemenler bu yasaları şimdilik “rafa” kaldırdı.

2020’de devlet desteğiyle, erkekler eliyle gerçekleştirilen, katledilen kadınların isimleri, kadın mücadelesinde simgeleşti, sokaklarda sloganlaştı. Muğla’da üniversite öğrencisi Pınar Gültekin, Cemal Metin Avcı tarafından, Denizli’de üniversite öğ-

rencisi Tuğba Tokbaş, Eray Hakver isimli erkek tarafından, Adana’da Hülya Güllüce, Abdullah Kaya adlı erkek tarafından, Antep’te Duygu Delen Mehmet Kaplan adlı erkek tarafından, Urfa’da Nurbari Mircihan infaz yasasıyla salıverilen Salih Mircihan tarafından, Diyarbakır’da Remziye Yoldaş, hapisneden firar eden Veysi Yoldaş tarafından, Isparta’da üniversite öğrencisi Güleda Cankel, Zafer Yılmaz adlı erkek tarafından, Muş’ta Fatma Altınmakas tecavüze uğradıktan sonra, K. Altınmakas adlı erkek tarafından katledildi. Batman’da İpek Er, uzman çavuş Musa Orhan tarafından tecavüze uğradı, şiddete maruz kaldı. Mus Orhan çok kısa bir süre tutuklu kaldıktan sonra tahliye edildi, bu baskıya dayanamayıp intihara sürüklenen İpek Er hayatını kaybetti. İsmi saydığımız kadınlar, 2020 yılında katledilen yüzlerce kadından sadece birkaçı.

2020 yılında faili belli “şüpheli” kadının ölümleri ve kaybedilen kadınlar da kadın katliamları ile paralel bir şekilde arttı. Munzur Üniversitesi öğrencisi Gülistan Doku 5 Ocak’tan bu yana “bulunamıyor.” Yine T. Kürdistan’ında devletin haksız savaş yöntemlerinden biri olan tecavüzlerin devlet desteği ile nasıl yaşandığına tanıklık ettik.

DEVLET 2020’DE HAPİSHANELERDE DE KATLETMEYE DEVAM ETTİ

2020 yılında geçilen 14 yılının tutuklu ve hükümlü sayısının yaklaşık altı misli artarak, 291 bin 546 olduğu tespit edilmiştir. Hapishanelerde 604’ü ağır olmak üzere toplam 1605 hasta tutsak bulunuyor. Yine hazırlanan raporlarda hastalık, şiddet, ihmal gibi gerekçelerle 49 tutsağın yaşamını yitirdiği tespit edildi. En az 8 mahpus Covid-19 nedeniyle hayatını kaybetmiştir. Adil yargılanma hakkını, keyfi ve yasadışı baskı ve yasakların önlenmesini de içeren

temel hakların korunmasını sağlamak amacıyla açlık grevine başlayan Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD) üyesi Avukat Ebru Timtik açlık grevinin 238. gününde, Mustafa Koçak ise açlık grevinin 297. gününde ölümsüzleşmişlerdir. Özgürce müzik yapabilmek ve adil yargılanma hakkı için Grup Yorum üyelerinin başlattığı, açlık grevleri sonucu Helin Bölek, 3 Nisan 2020 tarihinde (açlık grevinin 288. gününde), İbrahim Gökçek ise 7 Mayıs 2019 tarihinde (açlık grevinin 323. gününde) ölümsüzleşmişlerdir.

Egemenlerin ağırlaşan kriz dönemini yönetmek için giriştiği topyekün saldırı dalgasının merkezlerinden biri de Kürt ulusuna dönük saldırılar olmuştur. Başta gerilla alanları olmak üzere askeri saldırılarını aralıksız sürdürdüğü 2020 yılında, gözaltı ve tutuklamalar, kayyumlar ve daha bir dizi saldırı ile hem kazanımlar gasp edilmeye hem de teslim almayaya dönük çok yönlü saldırılar gerçekleşmiştir.

2020 yılının Eylül, Ekim ve Kasım aylarında Proletarya Partisi’nin Dersim’de aldığı kayıplar, ölümsüzlüğe uğurladığımız yoldaşlarımız 2021 yılına daha kararlı, daha inançlı ve daha iddialı hazırlanmamızın parolası olmalıdır. Şimdi yeni yılı, yoldaşlarımızın güvenine ve inancına karşılık verme, onların mevzilerini düşmana daha fazla öfke ve kine dönüştürerek karşılama zamanıdır. Onların iddia ve kararlılığını daha ileri taşıma zamanıdır. Proleter Devrimci Çizgide Nubar, Özgür, Deniz, Şerzan, Asmin, Muharrem ve Rosa gibi Halk Savaşını yükseltme zamanıdır. Proletarya Partisi’nin önderliğinden taraftarına, kadrosundan militanına kadar bu bilinci ve sorumluluğu üstlenme ve Yeni Demokratik Devrim, sosyalizm ve komünizm davasına önderlik etme kararlılığı ile yeni mücadele yıllarına hazırlanacak, kavgayı kuşanacaktır.

tepkiler Erdoğan’ı “dislike” etme (beğenmeme) olarak da gündeme damgasını vurdu ve “Z Kuşağı” tartışmalarını beraberinde getirdi. Pandemi ile geride bıraktığımız bir yıl kapitalist-emperyalist sistemin en geniş kitleler de dahil özelde de gençlik açısından geleceksizlikten başka bir şey vademediğini bir kez daha göstermiş oldu. Bu dönem içinde genç kadınlar tarafından tacize, tecavüze ve ataerkil sisteme karşı tepkileri sokağa taşarak; erkek egemen ve cinsiyetçi eğitim politikalarının karşısında buradayız denilmiştir.

2020 yılında yemekhane ve Su-

KOLEKTİF DOĞRULTU

Birleşik Gençlik Meclisleri Üzerine:

Dar Grupçuluğu Reddederken "Birleşik" Hareketle Dar Grupçuluğu Büyütmek - I

"Faşizme karşı birleşmeyenler faşizmin zindanlarında buluşurlar" bu slogan son dönemin en popüler söylemlerinden olmasının yanı sıra bir gerçekliği de ifade ediyor. Ancak bu sloganın aynı zamanda her türlü oportünist, reformist çizginin elinde oyuncağa dönüştüğünü de belirtmemiz gerekiyor. Zira faşizmin zindanlarında buluşma meselesinin nedeni "birleşik, cephesel düzeyde bir araya gelememe" olarak tanımlanıyor. Mücadele yürütmenin faşizmin zindanlarını "boylamak" için yeterli bir sebep olduğu, hatta faşizmin zindanlarının sisteme en ufak bir itiraz nedeniyle hızla dolup taşaacağı bilinmez değildir. Yani politik olarak demokrat olmak, ilerici olmak, devrimci olmak

faşizmin zindanlarıyla tanışmak için yeterlidir. Bu birleşik mücadele sağlansa da böyledir, sağlanmasa da böyledir. Ancak devrimci güçlerin bir araya gelmesinde bir motivasyon ve ajitasyon argümanı olarak kullanılmasında esaslı bir "sakinca" yoktur. Sloganın yüzeyselliği ve bir karşılığının olmaması, kullanımları bağlayacak bir durumdur. Ancak bu yüzeysel sloganla kendi politik yönelimini var etmek, ortak mücadele çizgisine farklı bakanları bu "albenili" ama içeriksiz sloganla baskılamak, kitleleri bununla tavlayacağını düşünmek gibi oldukça trajik bir siyasi çizgi söz konusudur. Kuşkusuz birleşik mücadele çizgisi, cephe örgütlenmesi çizgisindeki yüzeysellik, iknadan uzak özellikler sadece bununla sınırlı değildir. Daha derin çelişkilere, mücadele içindeki sorunları tanımlama ve anlamaktan mustarıptır.

15 Kasım 2020'de Halkların Demokratik Partisi (HDP) Gençlik Meclisi, Dev-Güç, Sosyalist Öğrenci Hareketi (SÖH), Yeni Demokrat Gençlik (YDG) (Bu kesim yıldızın ortasında zafer işareti ile logolaşan mücadele kaçınılmaz olarak gençlik örgütlenmesidir), Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB) ve Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF) tarafından ortak bir gençlik örgütlenmesi oluşumuna gidilmiştir. Oluşum kendisini Birleşik Gençlik Meclisleri (BGM) olarak adlandırmıştır. "Özgürlüğümüz için Faşizme Karşı Birlikte Yürüyoruz" şia-

ryla kuruluşunu ilan eden bu oluşum dokuz temel ilkeyle yola koyulmuştur. Bu oluşumun nasıl bir örgütlenme olduğu kurucu özneler tarafından ifade edilmektedir. Ancak bu tanımlamaları ve gerçekliği yakından incelediğimizde ne olmadığı da bizim açımızdan netleştirilmelidir. Bu ekseninde izini süreceğimiz şey, gerçekliğin ne olduğu ve Birleşik Gençlik Meclisleri'nin henüz doğarken yaşadığı sorunu tanımlamak olacaktır.

"İNSAN ANATOMİSİ MAYMUN ANATOMİSİNİN ANAHTARIDIR"! BUGÜNÜ ANLAMAYAN GEÇMİŞİ KAVRAYAMAZ!

Birleşik Gençlik Meclisleri'ni örgütleyen güçlerin çıkış noktası iki temelde-

dir. Birincisi faşizme karşı halihazırda mücadele yürüten özneleri daha üst düzeyde bir programla bir araya getirmek. İkincisi ise, bu güçlerin dar grupçu çıkarılara girmeden "meclisler" yoluyla halk gençliğini bir araya getirerek mücadeleye sevk edilmesini sağlamak. Birleşik Gençlik Meclisleri'ni örgütleyen güçler özellikle tarihsel referansları, soruna yaklaşırken oldukça güçlü kullanmaktadır. 1968 gençlik hareketinin TİP içindeki, FKF, Dev-Genç deneyimi ve bu hareketler üzerinden devrimci öznelerin ortaya çıkışı ve devrimci önderlerin dayanışmacı ve birleşik mücadeleyi örgütleyen tutumlarına güçlü göndermeler yapılmaktadır. "Böylesi bir mirasın ışığında öğrenci veya gençlik tanımlamalarıyla birçok kez birleşik mücadele yoklanmıştır. Dev-Genç, FKF, Koordinasyon, Genç-Sen bu deneyimlerin yalnızca birkaçıdır." (Birleşik Gençlik Meclisleri Işığında Birleşik

Mücadelenin Gerekliliği ve Biçimi Üzerine, 4 Aralık 2020, Sosyalist Öğrenci Hareketi). "Dev-Genç homojen değildir. İçinden daha sonra çıkan nice devrimci gençlik örgütünü içinde barındıran birleşik gençlik örgütüdür; dolayısıyla kitle hareketinin yükselmesinin sonucu olarak içinden çıkarıldığı gençliğin birleşik cephe örgütlenmesi olan Dev-Genç, büyür ve güçlü bir mevziye dönüşür." (Gençlik Siyasetinde Yeni İddialar Yeni Cephe, Cevahir İnan, Özgür Gençlik Dergisi). "Aslında birleşik mücadele, gençlik hareketinin önemli bir karakteri ve mayası. '68 yılında Fikir Kulüpleri Federasyonu (FKF) ya da DEV-GENÇ gibi gençlik mücadelesinin öncü örgütleri vardı. Her ne kadar sonraki yıllar-

aynı zamanda öğrenci gençliğin akademik-politik-ekonomik sorunları ekleninde kendiliğinden hareketin var ettiği bir yapılanma işlevi görmüştür. Bu örgütlenmeler hem öz-örgütlenmeler olarak ortaya çıkmış hem de politik öznelerin içinden boy verdiği dinamik sınıf mücadelesi alanı olarak şekillenmiştir. Esasta öncü ve önderlikten yoksun bu oluşumlar hareketin doğal eğilimi içinde hem öğrenci gençlik önderlerini çıkarmış hem de zamanla politik öznelerin ve önderliklerin çıkmasına yataklık yapmıştır. Yani FKF ve Dev-Genç'in ortaya çıktığı zemin, süreç içinde oynadığı tarihsel rol bambaşkadır. Nihayetinde kendiliğinden oluşan hareketlerin bir araya geldiği ortak örgütlülükler olmuştur,

ancak Birleşik Gençlik Meclisleri'nin ortaya koyduğu gibi bir birleşik mücadele aracı, işlevi ve rolü olmamıştır. Kendiliğinden bir hareketin yarattığı örgütlülüğe "birleşik mücadele" öznesi rolü vermek saçmalaktır. Böylesi bir amacı da söz konusu değildir. Gençlik kitesinin akademik, demokratik, politik mücadelesi için oluşmuş bir kitle örgütü olma rolü vardır. Ancak zamanla politik önderlik boşluğu, zamanın zengin politik iklimi ile birlikte çeşitli politik-ideolojik eğilim-

lerin boy verdiği bir örgüt olarak şekillenmiştir. Kitlelerin bir araya geldiği ve mücadele örgütüne çevirdiği her örgütlenmenin "birleşik mücadele", "cephe örgütlenmesi" olarak adlandırılması, cephe örgütlülüğü meselesinden ya da birleşik mücadeleden ne anlaşılması gerektiğini muğlaklaştırıyor, ne dediğini, ne amaçladığını, neyi kurmaya çalıştığını bilmez bir hale yol açacaktır.

Öğrenci gençlik kitesinin bir öz örgütlülük sorunu olduğu açıktır. FKF, Dev-Genç ya da 1990'larda Öğrenci Dernekleri gibi kitleleri bir araya getiren büyük çaplı ve etkili örgütlenmeler bir ihtiyaçtır. Ancak öz örgütlülük sorununu "cephe örgütlenmesi", "birleşik mücadele" parantezi içine almak meseleyi doğru tartışma zemininde koparacak bir yaklaşımdır. Politik özneler ve hareketler kuşkusuz "cephe örgütlenmesi", "birleşik mücadele" meselesini, kendi dağınık

da DEV-GENÇ gibi kitlesele ve militan bir merkezi örgütlenme kurulamamış olsa da benzer girişimler oldu." (ETHA, 14 Kasım 2020, SGDF Eşbaşkanı Deniz Bahçeci) Gençlik hareketlerinin, bizim de mirasçısı olduğumuz tarihe yönelik imrenmelerini anlamak mümkün. Ancak bu hareketleri birleşik mücadele, cephe örgütü tanımını içine alıp, kendi oluşumlarıyla kan bağına güçlendirme çabası hem kendi politik önderlik iddialarıyla uyumlu değildir hem de bahsedilen hareketlerin niteliğinden ve özelliklerinden bihaber olma haline işaret eder. Zira TİP, FKF ve Dev-Genç sınıf mücadelesinin öndersiz ve öncüsüz yükseldiği bir zeminde kendiliğinden hareketin bir sonucu olarak ortaya çıkan örgütlenmelerdir (TİP dönemin reformist çizgisinin bir ürünüdür, ancak devrimci gençlerin adresi niteliğindedir, TİP içindeki gençlik dinamiğini de kendiliğindenlik parantezine almakta sorun yoktur.) Bir dizi siyasi tartışmanın ve

Yani politik olarak demokrat olmak, ilerici olmak, devrimci olmak faşizmin zindanlarıyla tanışmak için yeterlidir. Bu birleşik mücadele sağlansa da böyledir, sağlanamasa da böyledir. Ancak devrimci güçlerin bir araya gelmesinde bir motivasyon ve ajitasyon argümanı olarak kullanılmasında esaslı bir "sakınca" yoktur. Ancak bu yüzeysel sloganla kendi politik yönelimini var etmek, ortak mücadele çizgisine farklı bakanları bu "albenili" ama içeriksiz sloganla baskılamak, kitleleri bununla tavlayacağını düşünmek gibi oldukça trajik bir siyasi çizgi söz konusudur

ve parçalı durumuna son vermek üzere tartışır, tartışmalıdır. Ancak meseleleri ayırtmak, mücadele araçlarını doğru tasnif etmek ve ilişkilerini doğru temelde kurmak oldukça önemlidir. Aksi taktirde politik özne ve önderlerin yürüteceği tartışmalarla kitlelerin ihtiyacı olan tartışmalar kötü bir şekilde iç içe geçer, sorunlar ve nedenleri anlaşılabilir hale gelir. Bu tartışmada tarih okuması da tarihsel deneyimler de birbirine karışır ki nitekim de "Birleşik Gençlik Meclisi" bileşenlerinin tartışması, sorunu ele alışını da buna yol açmıştır. Ancak daha vahimi ise her mesele adeta baş aşağı çevrilmiştir.

DEVİRİMCİ ÖRGÜTLER VE ÖZNELER YARATMAK İÇİN Mİ? SINIF SAVAŞI İÇİN Mİ?

1968'de zirveye ulaşan ve ivme kazanan gençlik hareketi ve 1971'de Mahir ve Deniz önderliğinde silahlı politik önderlikle bir kopuş içine giren, 1972'de ise Kaypakka ile birlikte devrimci proleter çizgi ile zirveye ulaşan süreç, bu sürecin ilişki ağları, oluşan örgütlenmeler, dağılan örgütlenmeler ve politik önderliklerin oluşmasına varan gelişmeler bugünün bakış açısıyla adeta tarumar edilmektedir. Çalakalet ajitasyon materyaline çevrilen "tatlı sözlerin tınısı içinde sadece kendini sarhoş eden" bir durum oluşmaktadır. Kaypakka'nın Sinanları ihbar eden muhtarı cezalandırması da Mahirlerin Deniz-Hüseyin-Yusuf'u darağacından almaya yönelik eylemleri de birleşik cephenin ya da birlik siyasetinin bir argümanına dönüşmektedir. Devrimci öznelerin şekil alıp, ayrışma noktalarını uzun tartışma ve mücadele yılları içinde belirginleştirip örgüt olarak ortaya çıktığı ve devrimci dayanışma çizgisi üzerinden gerçekleştirdiği pratikler "birleşik mücadelenin" göstergeleri haline getiriliyor. Oysa bu gelenek yani devrimci dayanışma daha sonrasında da devrimci özneler tarafından hayata geçirilmeye çalışılan bir kültürdür. Bu durum ve gerçeklik unutulduğu için ya da geliştirilmediği için "birleşik" mücadelenin ya da

kitlelerin örgütlenmesi ve seferber edilmesi sorunu yaşanmadığı açıktır. Bu ekseninde gençlik örgütleri sorunun nedenini ve çözümünü en baştan yanlış yerde aramaktadır. Kaybettiğin şeyi kaybettiğin yerde aramak, bir dizi kaybın olduğu yerde kuşkusuz arama işi de bir kaosa dönüşmektedir.

Bunun yanında güçlü bir mücadele, ortak hareket ve devamında yürüyen politik tartışmalar, yaşanan ayrışmalar ve ayırım çizgilerinin yarattığı politik hareketlerin yaratılma süreci de bugüne referans gösterilerek sadece "devekuşu politikası gütmek, uzlaşmacılığın politik iflasını gizlemek için" kullanılan bir idealizmle açıklanabilir. Bu bağlamda Birleşik Gençlik Meclisi bileşenlerinin bu sorundan mustarip olduğu açıktır. Ancak SDGF'nin burada ipi en önce göğüslediğini belirtmeliyiz. Özgür Gençlik sitesinde Cevahir İnan imzalı yazı tarihsel deneyimleri irdelerken 1990'larda dernekler ve 2000'lerde Öğrenci Gençlik Sendikası (Genç-Sen) üzerinden birleşik mücadele girişimleri olduğunu vurguluyor ve devamında şu idealist sonucu çıkarıyor: "Birleşik karakterlerini zayıflatıcı biçimde örgütlerin tekelleşme çabaları ve yalnızca örgütlerin ittifakı gibi dar yaklaşımlar her iki deneyimi de Dev-Genç'in içinden çıkardığı 71 Atılımı gibi yeni bir çığır taşıyamadan dağıtsa da önemli politik kazanımlar elde ederler, gençlik kitleleriyle buluşurlar." Yani birleşik gençlik hareketi 71 Devrimci Çıkışı gibi devrimci örgütlerin ve daha sonra hızla komünist öncünün çıkmasına yol açacak bir çığır taşıyamamış ve "maalesef bu olamamış." Bu yaklaşımdan bugün konulan hedeflerden birisinin de bunu yaratmak olduğunu söylemek yanlış olmaz. Cevahir İnan kuşkusuz bir kafa karışıklığı içinde olduğu için bunları yazmaktadır. Tarihsel süreçler kendi iç dinamikleriyle, ihtiyaçlarıyla birlikte şekillenir ve sonuçlar üretir. Cevahir İnan'ın bir tarihsel süreçte politik önderlik yoksunluğu içinde, devrimci iktidar mücadelesinden yoksun bir kendiliğinden hareketin varlığı içinde

çıkan sonuçları bugün de hayal etmesi, açıkçası kendi bulunduğu önderlik konumunu yadsımdan başka bir şey değildir. Tarihsel süreç; bizim açımızdan programal anlamda komünist önderlik ve özne sorununu çözüme kavuşturmuştur. Ancak Cevahir İnan sürecin "yeni" devrimci örgüt ve özneler ihtiyacı taşıdığını düşünüyorsa elbette kendi tercihidir. Ancak bu beklenti, bulunduğu pozisyonu hatta tüm diğer Birleşik Gençlik Meclisi bileşenlerinin kendilerini de yadsımasını gerektirdiğini unutmamalıdır! Birleşik Gençlik Meclisi'nin böyle bir ihtiyacı karşılama sorumluluğunu-misyonunu tanımlamak tarihsel gelişmelerden ve oluşmuş politik gerçeklikten kopukluğunu gösteriyor. Devrimci öznelerin-önderlerin ve komünist öncünün bugün için oluşması ya da bir hareketle kendini inşa etmesi meselesi değil, donanması, gelişmelere etkin müdahale etmesi, yetkinleşmesi ve sınıf mücadelesinin ihtiyaçlarını karşılayacak politik-ideolojik-örgütsel düzeye ulaşması sorunundan bahsedilebilir. Hangi hareketin neyi doğuracağı, hareketsizliğin nasıl bir politikayla karşılanması gerektiği tartışmasından çok içi boş ve içeriksiz neden-sonuç ilişkisinin kurulmadığı ve gençliğin örgütlenmesi sorununda anlamsız misyonların tanımlandığı bir tartışma dönüştürmüştür. Bu tartışmanın tarihte birleşme dinamiklerini de ayrışma dinamiklerini de tarihsel zorunlulukları da tanımlamakta zorluk çekeceği gibi, bugünkü ihtiyaçları belirlemede de zorluk çekecektir. Burada diyalektik bir önermesinin bu arkadaşlar için geçerli hale geldiğini belirtelim: "Bugünü anlamayan dünü çözümlenemez." Bu anlayış maalesef "Birleşik Gençlik Meclisi" bileşenlerinin hepsinin mustarip olduğu bir sorundur.

DAR GRUPTAN "BİRLEŞİK" GRUPTA

Diğer bir mesele ise "birleşiklik" çağrılarında kimin ne düzeyde, hangi yönelimle ve ne kadar birleştiği meselesidir. Politik öznelerin birleşikliği

mi? Kitlelerin mücadelede birleştirilmesi mi? Birleşik Gençlik Meclisi'nin bu iki sorunu bir çatı altında kaynaştırdığı, iç içe geçirdiği, sınırları belirginleştirmede bunların diyalektik ilişkisi olan ayrı meseleler olarak ele alınmasını gözden kaçırdığını görüyoruz. Bu tabloda da birleşirken bölen, öz-örgütlülük sorununu kendi formülü ile çözüme kavuşturmaya çalışan bir grubun, büyük sözler ve iddialarla çıktığı bir yolu görüyoruz. Şöyle ki devrimci ve ilerici yapıların bir araya gelmesi, ortak hareket etmesi, hatta en üst düzeyde merkezi şekilde hareket etmesi ayrı bir meseledir, kitlelerin demokratik-akademik-ekonomik-politik temelde bir araya geleceği öz örgütlülük meselesi ayrı bir meseledir. Bunlar arasında güçlü diyalektik bağlar ve ilişkiler kurulmalı, doğru bir kitle çizgisi, önderlik ve örgüt ilişkisi, amaç ve araç tartışması yapılmalıdır.

Ancak bu tartışmalar; "Birleşik Gençlik Meclisi" projesinin bir grubun merkezi olan politikası ile kotarılamayacak kadar ağır, önemli ve birikmiş bir sorun olduğu da kavranmalıdır. Bu noktada tablo şudur: Birleşik Gençlik Meclisi konuya dair değerlendirmelerinde "dar grupçuluktan", "kitlelerin inisiyatifinin açığa çıkmasından", "faşizmin saldırılarına karşı basit eylem birliğinin ötesine geçememekten", "geniş kitlelerin örgütsüz ve hareketsiz olmasının yarattığı sıkıntıdan" bahsederek o zaman "birleşik mücadele", "kitlelerin inisiyatifinin açığa çıkması", "dar grupçu hesaplardan kurtulmak ve politik özneleri bir araya getirmekten başka çare bulunmamaktadır" demektedir. Bu güzel ve anlamlı bir yaklaşımdır. Ancak bu sorun kitlelerin ve özellikle mücadeleye hazır ve yatkın ileri ama örgütsüz olan kitlelerin, mücadelenin dinamik ve örgütlü güçleriyle yaşadığı derin bir sorundur. Bu sorun masaya yatırılmalıdır. Tartışılmalıdır ve doğru araçlar buna uygun şekilde belirlenmelidir. Ancak bu tartışma şu an soruna müdahil olmak isteyen gençlik kitlelerinin gündemi değildir. Açık söylemek gerekirse "umrunda" da değildir. Bu sorun politik öznelerin derdi ve sorunudur. Bundan kaynaklı öz-örgütlülükler yaratılmamakta, kitlelerin kendisini ifade edeceği araçlar ve faşizme karşı kitlesel bir mücadele hattı oluşturulamamaktadır.

(Devam Edecek)

Taciz ve İfşa Vesilesiyle; Entelektüel İşi Moda Deliliği Savunmalar ve Retler!

"2017 yılında Amerikalı bir oyuncunun #MeToo yaparak paylaştığı, uğradığı cinsel saldırıyı anlatması üzerine başlayan taciz ve tecavüzçülerin ifşasını içeren açıklama kısa sürede bir kadın hareketine dönüştü ve tüm dünyada yayılmaya başladı. Kadınların tacize karşı uluslararası MeToo (Ben de) hareketinin Türkiye'deki yansımaları ise kaçınılmazdı. Kadınların edebiyat ve yazar çevresinde "uykularınız kaçsın", "susma bitsin" şeklinde sloganlaştırdıkları isyanları, ifşa eylemleriyle sürüyor. Çeşitli tarihlerde ve çeşitli çevrelerde (camialarda) aydın, sanatçı, yazar, gazeteci, çevirmen ve diğer birçok yerde kadınlar kendi işyerlerinde ve yaşam alanlarında burjuva feodal düzenin çürümüş kadın düşmanı ikiyüzlülüğünün ayrıcalıklarını sınırsız kullanan erkekler tarafından tacize uğradıklarını cesaretle ifşa ediyor. Maruz kalınan taciz ve diğer saldırıların ve yıllarca susmak zorunda kalmanın

yarattığı tahribat kadınların dayanışması ve birbirine güç katması ile aşmaya çalışılırken bu hareket erkek egemen, kadın düşmanı anlayışları ifşa etmekten korkmayan bir öfkeyi barındırıyor.

Bu öfke karşısında erkek egemen anlayışın sahiplerinin ve tüm tacizci erkeklerin korku ve paniklerine, dayanışma ve destekçiliklerine, safları sıklaştırma eğilimlerine de tanıklık ediyoruz. Bu tutumun bir korku, endişe ve kaygıya teka-bül ettiği açıktır. Edebiyatı, sanatı, sanatçıyı, kitabı, yazarı, savunmak ve korumak adına gösterilerden duyarlılığın "erkek dayanışması" ile içeriklendiğini belirtmeliyiz. Kadınların binbir mücadeleyle kazandıkları ve bir ilkeler bütününe çevirdikleri birçok değer tahrif ve dejenere edilmeye, sulandırılıp sorunun özünün karartılmaya çalışıldığı görüldü. "Masumiyet

karinesi" olarak kodlanan "suç ispatlanana kadar kişi masumdur", "kadınlar da masum değiller" hatta "hiçbimiz masum değiliz" vb. temellendirmelerin "erkekliğin" üstüne atılan örtü haline getirildiğini görüyoruz. Kadın düşmanlığı ile şekillenen bilinç, tutum ve pratiklere karşı kadınların cüretle giriştiği mücadele bu şekilde bir noktada kırılmaya çalışılmaktadır. "Hazır söz almışken", "bir vesile ile fırsat bulmuşken" (ki her zaman mikrofon bulurlar) edinilen "itibarlı" ve "otorite" kimliklerin avantajını küstahlığa

Toptaş örneğinde ifşa, teşhir, tecrit eylemlerinin amaçlarından biri olan kadın düşmanı pratiğin sahibi olanların kendilerini var ettikleri koşullar ters yüz oldu ve bu eylem özgülünde kampanya başarıya da ulaştı. Erkek egemenliğinin kadın düşmanı yaklaşım ve anlayışlarının tacizci ve tecavüzçülerin toplumda teşhir olması, kendini iki yüzlü biçimde var ettiği zemini ayaklarının altından çeken bu eylem ve kampanyalar çok yönlü tartışılabilir nihayetinde de tartışılmaktadır. Bunun toplumsal bir bilinç, "erk" anlayışa karşı bir ilerleme

unutarak kadın düşmanlığını tercih etmiştir. Konuya dair savunu ve retlerini yaşamı ve dünyayı, insanı ve doğayı, kadını ve erkeği, aşkı ve sevgiyi, sınıflar mücadelesini ve kadın özgürlük mücadelesini burjuva dünya görüşüyle süsleyerek oluşturmuştur. Ancak bunlar içinde affedilmeyecek olan kadın kimliğine yönelik saldırıdır. Hasan Ali Toptaş'ın "iyi bir edebiyatçı" olması ya da "değerli bir yazar" olması, eserlerinin günahkar olmadığı savunusu üzerinden tacizci olduğu gerçeğinin üstü örtülemez. İşlediği suç iyi yazarlık, iyi edebiyatçılık vb. ile affa uğratılmaz. Kadınların tacizciye karşı öfkesi bu savunmalarla linç olarak gösterilemez. Hiçbir sanat eserinin tarih, toplum ve insanlık için hükmünün ne olduğunu kişilerin görüşleri belirleyemez. Ezilenlerin öfkesi, tepkisi ve hareketi bu gerekçelerle baskılanamaz. Toplumsal mücadelede ezilenlerin öfkesinin, tepkisinin boyutu ve lev ki abartılı olsun,

çevirerek neye kime hizmet ettiğiyle hiç ilgilenmeden erkekliğin pervasızlaştığı genişlikten bahsediyoruz. "Malûm olan bu entelektüel işi" söylem ve yaklaşımlara ne kamuoyu ne de devrimci camia yabancı değil.

EZİLENLERİN ÖFKESİ GERÇEKTİR, "MASUMDUR!"

Kamuoyuna yansıyan, çok ciddi düzeyde gündem de olan Hasan Ali Toptaş'ın bir tacizci olduğu, kadınların beyanları ve kendisinin de örtük şekilde olsa da onayıyla açığa çıktı. Yirmiden fazla kadının tacize uğradığını açıklayarak ifşa ettiği tacizci Hasan Ali Toptaş'a bu açıklamaların ardından örgütlenen tepki, belli sonuçlar da verdi. Bu eylem H. Ali Toptaş'ın kitabının basılmamasından, kitaplarının alınmaması, okunmaması vb. yaptırımlarla hem kadınlar cephesinde hem de toplum nazarında karşılığını buldu. Hasan Ali

sağlama durumu vardır.

Muzaffer Oruçoğlu'nun önce bir twit ile başlayan sonra Gazete Patika'da yayınlanan makalesi ile boyutlanan, daha sonra Komün TV'de yapılan programla tırmanan tavrı ise kesinlikle gözden kaçırılmamalıdır. Tacizin ifşası ve sonuçlarına eleştiri yapılırken, yaşama bakış açısı tüm gerçekliğiyle ortaya çıkmıştır. Oruçoğlu, tacizin ifşa edilmesi karşısında Hasan Ali Toptaş'ın "eril faillik" olarak tanımladığı savunusunu samimi bulduğunu ve konunun kapatılmasını istemiştir. Daha sonra Hasan Ali Toptaş'ın edebi üretimlerinin, yazarlık kimliğinin korunması ve tacizle ilgisi olmadığını söylemiştir. Bu tutumuyla daha ilk andan itibaren tacizin destekçisi, sanat adına tacizciyi korumaya çalışan bir limana demirlemiştir. Kadına yönelik tacizin toplumsal dayanaklarını, ezen-ezilen ilişkisinin bir sonucu olduğunu

bu mücadele içinde haktr ve ezilenler için zararlı değildir. Tam tersine iyileştirici ve devrimcidir. Oruçoğlu eski bir Maoist olarak bunu bilmez değildir. Yine tarihin seyri içinde kimin iyi edebiyatçı olduğu, sanat eserinin değerinin ne olduğu hükmünü doğal olarak tarih kesecektir.

DÜŞÜNCELER ÇIKARLARDAN SOYULDUĞUNDA HER ZAMAN GÜLÜNÇLEŞMİŞTİR!

Kadının ve erkeğin tarihsel ve toplumsal gerçekliği, içinde yaşanan toplumun niteliği, kadın ve erkeğin toplumsal cinsiyet rolleri, toplumsal cinsiyet ilişkileri ve onun barındırdığı eşitsizlik ilişkisi, bu eşitsizliğin bir cinsin bir başka cins üzerinde baskı ve egemenliğe dayandığı, bunun sınıflı bir toplum gerçeği olduğu anlaşılmadığında yaşananlar da, kadın hareketinin

tepkisi de anlaşılabilir kuşkusuz. Bu kavrayışsızlık kadının kimlik savunusunu namus bekçiliği olarak yaftalamaya, “aslında her iki cinsten, ‘özgür özgür’ takılsa bu sorunlar oluşmayacak” minvalinde sonuçlara varan “moda deliliği” dünya görüşüyle temellendiren “ilericiliğe” yol açar. Oruçoğlu, kadına yönelik “kucaklarım, öperim” diyerek tam da taciz tartışmasının ortasında sarfedilen sözlere gelen tepkiyi “gerici, namus bekçiliği” argümanı ile karşılayan başka saldırganlık içine de girmiştir. Verilen bilinçli tepkiyi, gösterilen hassasiyeti mücadele içerisinde kadınların konumunu küçümseyerek, toplumun gerici değer yargılarına hapsolmuş, iki yüzlü ahlak anlayışının savunucusu, bekçisi vb. ile itham etmek kadınların onca kazanım ve gelişiminden haberdar olmamakla ilgili değil, kendi bilinçsel açmazının bilincinde olmakla açıklanabilir. Erkek kibriyle ilk defa karşılaşmayan kadınlar bu düşüncelerin altında yatan sınıfsal ve cinsiyet çıkarlarının farkındadır. Bir tacizciyle gösterilen dayanışmanın altında cinsiyet kimliğinin çıkarlarını ve ayrıcalıklarını koruma güdüsü yatmakta bu doğrudan burjuva feodal düzenin sahiplerinin çıkarlarını koruma anlamına gelmektedir. Oruçoğlu kadın özgürlüğü yerine “kendinden menkul edebi çalışmaların” özgürlüğü adı altında “erkekliğe” koruma zırhı oluşturmuştur. Özgürlük ve diğer bütün kavramların düşünsel savunusu ancak dayandığı çıkarlar anlaşıldığı ölçüde kavranabilir. Ortaya çıkan sorunu basitleştirmek, normalleştirmek, cinsiyet eşitsizliği yokmuş gibi bu eşitsizlik bir kimlik yaratmıyormuş gibi davranmaya kalkan herkes, erkek egemen anlayışın çıkarla-

rına hizmet ediyor demektir. Muzafer Oruçoğlu taciz tartışmasının ortasında erkek egemenliğe destek vermiş, kadın mücadelesini aşağılamış, kadın düşmanlığı ateşine odun taşımıştır.

Ancak kadınların ifşa ve taciz eksenindeki mücadelesinde Oruçoğlu'ndan daha büyük sorunları vardır. Oruçoğlu'na tavır alıp, yaklaşımı teşhir edilerek esas ve asıl gündeme yoğunlaşmak gerekmektedir. Zira başta devrimci mücadele cephesi olmak üzere toplumun ve mücadelelenin her alanında açık ve acımasız bir taciz gerçekliği ve bunun yıllarca korkuyla, endişeyle saklı kalması durumu vardır. Daha örgütsüz ve dağınık geniş kadın kitlesi ise bu sorunlarla günlük karşılaşmakta ve her gün kimlikleri, kişilikleri bu şekilde parçalanmakta, erkek egemenliğinin saldırısına maruz kalmaktadır. Hasan Ali Toptaş ve daha birçok “bilinçli”, “hassas”, “eğitilmiş” tabakanın, güç ve olanaklarına yaslanarak erkekliği ürettiği bir siyasal, kültürel, toplumsal zeminde bulunmaktayız. Tam da burada popülizm ve popüler gündemler ekseninde politikaya ilgi ve siyasal mücadeleye değinmeden geçmeyelim. Malum içinde bulunduğumuz süreç kadın özgürlük mücadelesi içinde hangi anlayışla politikayla ilişkilendiğini açık eden bir süreçtir. Günlerdir sosyal medya mecrasında gündem olan bu konunun politika üretme tarzında ortaya çıkan hastalıklı yaklaşımları da barındırdığını bu konuya kamuoyunda gelişen ilginin popüler siyaset anlayışından menkul olduğunu kabul etmeliyiz. Kadınların ve sınıfın diğer gündemlerinin bu popüler olan gündemlerin hep gerisinde kaldığı, devrimci kurumlar başta olmak üzere tüm demokrat ilerici yurtsever güçlerin alabildiğine bu gündemle-

meşgul olduğu, ezilenlerin diğer esas gündemlerinin bu popüler politikaların sosyalliği içinde boğuntuya uğradığına dikkat etmek gerekmektedir. Hasan Ali Toptaş bir tacizci olduğu, M. Oruçoğlu'nun erkek dayanışması gösterirken kadınları taciz ettiği ve bu durumun kadın düşmanı bir anlayışı barındırdığı, Patika Gazetesi ve Komün TV'nin ise devrimci değerler ölçüsünde yapması gereken yayıncılık anlayışına uygun davranmadığı ortadadır. Evet, biz kadınların M. Oruçoğlu'ndan çok daha ciddi sorunlarımız var. Bu bakımdan M. Oruçoğlu kolay lokma dahi sayılır, düştüğü yerden çıkma özgürlüğü ona aittir ancak hakkında kadınlar cephesinde hüküm verilmiştir. Hükümü değiştirmek ise yine kendine bağlıdır.

KADINLARIN ÖRGÜTLÜ ÖFKESİNİ, TÜM SALDIRILARA KARŞI AYNI BİLİNÇLE ÖRGÜTLEYELİM!

Hasan Ali Toptaş'ın ifşa edilmesi eyleminde kadınların birlik ve dayanışmasının yarattığı büyük güç açığa çıkmıştır. Kadının tarihsel haklılığından doğan devrimci enerjisi kamuoyu yaratma, erkek egemen anlayış ve saldırıları püskürtme, kadın düşmanı politikaları geri adım attırma gücüne dönüşmektedir. Kadınlar bu cesareti kendi özünde, tarihsel öfkelerinde, sisteme karşı kininde bulmaktadır. Biz bu gücü daha önce kürtaj yasalarında, nafaka yasasının kaldırılması saldırısında, Özgecan için yapılan eylemlerde ve daha birçok kadın öfkelerinin patlama odaklarında görmüştük. Erkek egemen anlayış bu açıdan kadınların gücünden korkarak hareket etmeye devam etmektedir. Gücümüzün taciz ve tecavüz gibi cinsel saldırının bedelinin ödettirilmesinde açığa çıkması etkili şekilde kullanılması kadın düşmanı tüm sınıf, grup, örgüt, yapı, anlayış ve kişilerin kabusu haline gelmiştir.

Ancak aynı gücün kadınların diğer gündemlerinde daha da örgütlü ve dinamik düzeye ulaşmadığı ise bir gerçektir. Toplumsal ve tarihsel kadın öz gücümüz kimi popülist, simgesel yer yer göstermelik eylem anlayışlarıyla sınırlı kaldığında kadına yönelik işsizlik, yoksulluk, emek sömürüsü, örgütsüzlük, ulusal

baskı, katliam ve kıyımlarda, devrimci kadınlara sistematik olarak yönelen devlet şiddetinde aynı etkiyi yaratamamakta daha doğru ifadeyle kadın dayanışması bu konular özgünlüğünde aynı bilinç ve iradeyle örgütlenememektedir. Bütün alanlarda elbette bizi güçlü kılan olanaklara yaslanma hakkımız tereddütsüz korunmalı/kullanılmalı, eksik kaldığımız sorunlar karşısında kadınların öfkelerinin örgütlenmesine yönlendirmeli ve oralarda daha güçlü kılınmalıdır.

Dersim'de ölümsüzleşen Rosa (Fadime Çakıl) ve Asmin (Gökçe Kurban) yoldaşların devletin vahşi saldırılarıyla katledilmeleri, Asmin yoldaşın başının kesilmesi karşısında oluşan sessizlikte görülmemelidir ki kadın dayanışması, kadın bilinci, kadın öfkesi, ezilen sorumluluğu, kadın duyarlılığı aynı inançla örgütlenememiştir. Muhakkak ki bunun kolay olmadığını, içinden geçilen sürecin çok çeşitli çelişkiler barındırdığının farkındayız. Ancak kadınların iradesiyle var olanın tersyüz edileceğine ve kadınların gücüne inanıyoruz. Bir tacizcinin ifşa edilmesinin bir kadın için ne kadar zor olduğunun, aynı tacizcinin cezalandırılmasının erkek egemen sistem eliyle ne kadar kolay engellenebildiğinin sabit olduğu burjuva feodal toplumda iş örgütlü devlet şiddeti, emek sömürüsü olunca o kadar çetrefilli ve zor hale gelmektedir. Karşımızdaki güç ne kadar örgütlü olursa mücadelemizin o düzeyde keskinleşeceği açıktır. O sebeple kimi gündemlerde daha hızlı ve etkili mücadele edip sonuç alırken aynı iradeyi göstermediğimiz alanlarda güçsüzleşiyoruz. Buna izin vermemeliyiz. Tablomuz, gücümüzü kavramamıza yol açarken öz gücümüzü esas olarak hangi cepheye yönlendirmemiz gerektiğini de bize gösteriyor. Esasımızın karartılmasına, tekil düşmanlara yoğunlaşarak popülerlerin peşinde siyaseti devrimcilerin modası haline getirilmesine ve kadınların tarihsel düşmanlarının bunu fırsata dönüştürmesine izin vermeyelim. Buradan kadınların tacizcileri ifşa etmemesi gerektiği anlamını çıkarmaya çalışanlara ise yanıtımız çok açıktır: UYKULARINIZ KAÇSIN, KADINLAR ÖFKE VE İSYAN BİRİKTİRİYOR, MÜCADELEYİ BÜYÜTÜP İLERLETİYOR.

YENİ DEMOKRAT KADIN”

Prangalarımızdan Kurtulalım; Daha Kararlı, Daha Cüretkar Adımlarla Yürüyelim!

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
(V.I. Lenin)

Geride bıraktığımız 2020 yılı emperyalizmin ve uşaklarının işçi sınıfı ve emekçilere dönük saldırılarının tırmandığı, buna karşı ezilenlerin emperyalizmin merkezlerinde ciddi direnişler gerçekleştirdikleri bir yıl oldu. Ege- men sistemin saldırısı bir öfke biriktirmiş, biriken öfke patlamalara evrilmiş ve günlere yayılan direnişler, sistemi temsil eden kurumları hedef olarak ilerlemiştir. Komünist önderlikten yoksun bu kendiliğinden kitle hareketleri kaçınılmaz sonu yaşamış ve bir süre sonra sönmümlenerek son bulmuştur.

2019 yılının son aylarında Çin'de görülmeye başlanan ve 2020 yılına yayılan pandemi mevcut sistemin krizini daha da derinleştirmiştir. Yoksullukla boğuşan işçi sınıfı ve ezilenler daha fazla yoksullaşmış ve açlıkla boğulmuştur. Emperyalist-kapitalist sistemin, ekonomik ve sağlık sistemi başta olmak üzere pandemi sürecinde politik alanda dahil, eğitim, sosyal, kültürel, sanatsal vs tüm alanlar kriz içine sürüklenmiştir. Henüz geride bırakılmayan bu sürecin yarattığı tahribat ise tam olarak açığa çıkmış değildir. Açığa çıkacak olan tablo, krizli yapının derinliği ve boyutu aynı zamanda önümüzdeki dönemde emperyalistlerin yöneliminde ezilenlere yönelik daha saldırgan olmasını koşullayacaktır. Bunun yanında emperyalistler arası mücadelenin daha da keskinleşmesi, boyutlanması söz konusu olacaktır.

Bu tablonun ülkemizdeki yansıması ise genel tablodan farklı olmayarak daha ağır ve yıkıcı bir biçimde yaşanmaktadır. İşsizlik esaslı sorunların başında iken kazanılmış tüm hakların gaspı, işten çıkarmaların yaygınlaşması ve yine pandemi sürecinde çıkarılan yasalarla patron-

lar koruma altına alınmış, salgına karşı geliştirilen göstermelik tedbirlerden işçi ve emekçiler muaf tutulmuş ya salgından ya da açlıktan ölüm denklemleri yoksul halkın önüne iki seçenek olarak konulmuştur.

Dünyayı ve ülkemizi etkisi altına alan pandemiyi ortaya çıkışı, yaratacağı yıkım ve bu süreçte devrimci ve komünistlerin süreci kavrayışı ve görevlerin tayin edilmesi belirleyici noktadır. Gelişmelerin doğru biçimde okunması ve buna uygun olarak konumlanması devrim iddiasının bu güncel gelişmeyle ve sınıf mücadelesinin anda belirlenecek görevleriyle yerine getirilmesi anlamına gelmektedir. Bu gerçek sadece bu gündem ya da bu gelişmeyle sınırlı kalmayarak, sınıf mücadelesinin tüm gündemlerine yapılacak müdahale için geçerlidir.

Proletarya Partisi'nin 2020 yılının başında tam da belirttiğimiz sistemin çok yönlü saldırılarına karşı proleter devrimci çizginin geliştirilmesi amacıyla başlattığı kampanya Mart ayında pandemi gündemiyle buluşmuş içerik ve kapsamı bu gündem merkezli yürütülmeye devam ettirilmiştir. Sürecin doğru biçimde kavranışı ancak doğru bir değerlendirme ve buna bağlı olarak yönelimin belirlenmesi ile başlayacaktı ve ilk elden bu başarılmıştır. Pandeminin daha ilk günlerinde bir dizi küçük burjuva reformist hareket bu kriz anında sisteme yönelmek, halk kitlelerinin dikkatini sisteme yöneltmek yerine, krizi yönetmek için kolları sıvamış ve geliştirilen bir dizi pratik ve söylemlerle kitlelerin öfkesi ve bilinci bulandırılmıştır. Dayanışma ağlarından, kurulan atölyelerde dikilen maskelere, eve kapanma kampanyalarına eklenen söylemler ve esasa alınan görevler salgınla ortaya çıkan çelişkilerin sistemi hedeflemesi yerine, bu sistemin salgının üstesinden gelemeyen niteliği hedef alınmıştır.

Açığa çıkan sürecin Proletarya Partisi'nin bu dönemde etkinliğini geliştirmesi için açığa çıkardığı olanakları değerlendirme, tüm örgütlülüklerle belirlenen politikanın ve

görevlerin kavratılması ile mümkün olmuştur. Bu dönem içinde yapılan çalışmalar ve yürütülen faaliyetlerde temel hedef pandemi ile birlikte sistemin aktif biçimde teşhirini yapmak, örgüt olma konusundaki zaafı bu pratik içinde yönelmek ve kitlelerin örgütlenmesi olmuştur.

Geliştirilmeye çalışılan bu yönelim yaz döneminde pandemi gerekçesi ile gerçekleşmeyen kitlesel etkinliklerin olduğu alanlarda kitle faaliyetleri yürütülmüş ve bu faaliyetlerin kitleler nezdinde olumlu bir karşılığı olmuştur. Pandemi gerekçesi ile askıya alınan tüm etkinlikler bir dizi reformist hareketin benimsediği bir durum olmuşken Proletarya Partisi bu durağanlığa ve mevcut koşullara teslim olma anlayışlarıyla arasına net ayırım çizgileri çekmiştir ve kitlelerle buluşmanın yollarını zorlamıştır. Her koşulda ve şartta kitlelere yüzümüzü dönme anlayışının yön verdiği bu pratikler örgütlülüklerimizin bu irade etrafında kenetlenmesi ile mümkün olmuş ve gerçekleşmiştir.

Bu kenetlenmenin diğer bir anlamı devletin tüm kurumlarıyla saldırdığı ve saldırılarının dozunu her gün biraz daha boyutlandığı koşul-

larda örgüte ve örgütlülüğe sarılmak olarak okumak ve anlamak gerekir. Örgütlülük saldırı ve kuşatma altında geliştirilmeye çalışılmış bu hedefin sınıf mücadelesinin gündemlerine müdahale ve kitlelerle buluşma adımlarıyla gerçekleştirilmesi amaçlanmıştır.

GERÇEKLİĞE TESLİM OLMADAN SÜREKLİ MÜDAHALE ETMELİYİZ

Devletin başta gerilla alanları olmak üzere şehirlerde yöneldiği tasfiye saldırıları 2020 yılında aralıksız sürmüştür. Gerillanın imhasına dönük hedef ve amaç şehirlerde gözaltı ve tutuklama saldırılarıyla devam ettirilmiş, tüm bu dönem boyunca dayatılan kabul edilebilir sınırlar içinde hareket edilmesi olmuştur. Devletin bu yönelimi ve amacı doğru biçimde çözümlendiği oranda, KP'nin örgütlenme ilkelerini yeniden ve yeniden hatırlatarak örgütün sağlam temeller üzerinden inşasına yönelmiştir. Kuşkusuz bu yönelim salt teorik bir yönelim değil, sınıf mücadelesinin gündemlerine müdahale ile ete kemiğe büründürülen bir hat olmuştur. Bu konuda atılan adımların yetersizliği ya da istenilen düzeyde olmaması ise örgütümüzün ideolojik ve politik sorunlarından bağımsız değildir. Sorunlarımızı aşmaya dönük belirlenen politikanın hayata geçirilme yönelimini aynı zamanda örgütümüzün gerçekliğini daha fazla anlama ve kavramayı da beraberinde getirmiştir.

Devrim ve örgüt bilincini tamamlayan kitle çizgimizdeki kavrayışsızlık ve kırılma ideolojik zaaflarımızın temelini oluşturmaktadır. Bu üç meselede yaşanan kırılma, belirlenen yönelime kilitlenmeyi, proleter devrimci çizgiyi en aktif biçimde hayata geçirmenin önündeki esaslı engellerimizdir. Devrim bilinci aynı zamanda iktidar bilincidir ve bu noktadaki gerilikler esas hedefe yönelmemizi de engellemektedir. Esas hedefe yönelme ve siyasi iktidarı ele geçirmedeki temel aracımız olan Proletarya Partisi'nin kavranışındaki yetmezlik en önemli aracı işlevsizleştirmekte, onu temel amacına yürümekten alıkoymaktadır. Bu sorunların bir parçası ve sonucu olarak da kitle çizgimizin hayata geçirilmesindeki tutukluktur. Bu sorunları ve daha fazlasını aşmada temel yönelmemiz gere-

ken nokta devrim bilinci ve devrim iddiamızın sürekli canlı tutulması ve bu temeldeki sorunlara sürekli müdahalenin sağlanmasıdır.

Geride bıraktığımız dönem tespit edilmiş bu sorunlarımıza sistemli bir şekilde müdahale etme çabasını da kapsamaktadır. Sınıf mücadelesinin açığa çıkardığı sorunlarla ilişkilendirme düzeyimizi geliştirmek, sadece pratik değil aynı zamanda daha aktif bir politikayla sürecin rengini ve yönelimini ortaya koymakla mümkündür. Gerek dünyada gerekse de ülkemizde yaşanan gelişmelere proletaryanın bilimsel ideolojisi ile bakılmış ve gelişmeler bu eksenle ortaya konularak yönelim belirlenmiştir. Bu berrak yaklaşım doğru politikanın belirlenmesine ve müdahaleye dair arayışı güçlendirmiş, beslemiştir.

Bu duruş reformizmin ağır etkisi altındaki küçük burjuva hareketlerle temel ayırım ve ideolojik mücadele nedenimiz olmuştur. Bu net duruşun en geniş kitlelerde olmasa bile ileri kitlelerde olumlu bir karşılığı olmuştur. Bu karşılığı saflara gelen kesimlerden çeşitli kanal ve araçlar üzerinden gelişen ilgiden görmek mümkün. Ancak temel sorunumuzun bu ilginin örgütlenmesi ve örgütlü bir güce dönüştürülmemesidir. Bu sürecin örgütlenememe hali bir süre sonra bu ilginin dağılmasını ve etkimizin silikleşmesini beraberinde getirmektedir.

ŞEHİTLERİMİZ DEVRİM KARARLILIĞIMIZDIR!

2020 yılı Haziran Eylül, Ekim ve Kasım ayları savaş alanında ciddi kayıplar aldığımız tarihler oldu. Haziran'da Şerzan, Eylül ayında Nubar ve Rosa, Ekim ayında Özgür ve Asmin, Kasım ayında Deniz ve Muharrem yoldaşların kaybı, savaş ısrarımız ve devletin topyekûn saldırısına karşı, Halk Savaşı'nda tutunma irademizin sembolleri ve isimleri olmuştur. Yoldaşlarımızın sahip olduğu bilinç ve irade ne tek başına feda olma ne tek başına kararlılık ne de tek başına ölümü yenme bilinci değildir. Tüm bunları da kapsayan devrim bilincidir. Bu bilinç tüm saldırı ve kuşatmaları yarmayı, gözüpek durmayı ve ezilenleri nihai kurtuluşa götürmeye önderlik etmenin duruşu ve bu duruşu sağlayan ideolojinin bu dönemdeki ölümsüzleri olmuşlardır.

Şehit yoldaşlarımız sadece yaşamları ile değil ölümleriyle de öğretmişlerdir bize. Tasfiyeciliğin kol gezdiği, savaş alanlarının terk edildiği bir dönemde savaş iradesine tutunmak bu uğurda hiçbir bedelden sakınmadan, ölümü kucaklamak... Yoldaşlarımız tüm saldırı ve kuşatmalara rağmen Halk Savaşı'nda tutunma yöneliminde tereddüt duymadan, bu yönelimin can bedeli savunucuları ve sahipleri oldu. Devletin imha ve tasfiyeye yöneldiği bu dönemde yoldaşlarımız bu saldırılara ölümü kucaklayarak barikat oldular. Yoldaşlarımızın devrettiği bayrağın onlara layık biçimde taşınması ancak onlar gibi mücadeleyi kavramak, onların tereddütsüz duruşunu kuşanmakla mümkün olacaktır.

Yoldaşlarımız Proletarya Partisi'nin belirlediği proleter devrimcilik bilincini, buldukları alanda kendi görev ve sorumluluklarını tayin ederek ve bu görevlere can bedeli sarılarak somutlamışlardır. Bu net duruşun bize bıraktığı da aynı netlikle görevlere sarılmaktır. Bu görevlerin büyük ya da küçük olmasına bakmadan, önem sıralaması yapmadan gösterilmesi gereken bir duruştur. Proletarya Partisi'nin 1. Kongre'sinde belirlenen proleter devrimci çizgiyi ve bu çizginin şekillendirdiği proleter devrimci şeklinin yaratılması hâlâ esas görevlerimizden biridir. Bu çizginin yön verdiği militan, mücadelede atak, kavgada korkusuz, görevlerin yerine getirilmesinde fedakar ve cesur olmalıdır. Şerzan, Rosa, Asmin, Muharrem yoldaşlar savaş içinde olmakla yetinmeyerek alınan kayıpların ardından daha fazla sorumluluk alarak, daha fazla görev yüklenerek, parti ve savaşla daha hızlı kucaklaşarak yetkinleşmeye adım atmışlardır. Onların mücadelede yaşamalarının her anı bize bunu anlatmaktadır. Nubar, Özgür ve Deniz yoldaşlar üstlendikleri kimliğin sorumluluğunu yerine getirmekle sınırlı kalmayarak her türden saldırıya karşı PP'yi bir adım daha ileri taşımalarının bilinciyle hareket etmişlerdir. Onlar buldukları yerle tatmin olmayarak daha fazla harekete geçmenin çağrısına yanıt olmaya çalışmışlardır.

2021 yılında bizleri bekleyen görevlerin şehit yoldaşlarımızla birlikte daha da arttığı, görev ve sorumlu-

luklarımızın çoğaldığı bilinciyle hareket etmeliyiz. Olanı sürdürmek, olana teslim olmak, rutini korumak ve akıştan memnun olmaktan hızlıca uzaklaşacağız. Ezberlenmiş faaliyetlerden sıyrılarak, dar pratikten kurtularak, politik düzeyimizi sürekli yükselterek, ideolojik olarak güçlenerek anın yüklü görevlerini omuzlayalım. Mücadelenin tayin ettiği görevler dünden daha fazla ve daha yüklü. Bu görevlerin omuzlanması ayağımıza takılı zincirlerle mümkün değildir. Bu zincirlerin kırılması ancak ideolojik ve politik olarak güçlenmekle mümkün olacaktır.

“Burjuva tarzda devrimciliği alt-üst etmek, ona yönelmek, onun kuşatmasını parçalamak ancak ve ancak Komünist partisinin onun karşısında hem düşünsel, hem teorik, hem örgütsel, hem de politik olarak güçlenmesi ve kendini gerçekleştirilmesi ile olanaklıdır. Proleter devrimcilik koşullar ne olursa olsun işçi sınıfının tarihsel rolünü unutmamak, onun Yeni Demokratik Devrim'i gerçekleştireceği ve sürdüreceğine güçlü şekilde inanmaktan geçer. Bunda yaşanan her silikleşme rüzgar karşısında zayıf bir dal gibi sallanmak ve hatta kırılıp kurumaya mahkum olmakla sonuçlanır. Komünist partinin varlığı proleter devrimciliğin koşuludur.

Partimizin ideolojik yönelimi bu anlamda zamanın ruhunu yakalayan, işçi sınıfının tarihsel rolünü kavramış ve kitlelerle kaynaşmış proleter devrimciliğin geliştirilmesi, sağlamlaştırılması olacaktır. Ortaya çıkan çelişkileri çözme iradesi gösteren, her türlü burjuva tipte devrimciliğin saldırıları karşısında donanımlı olan ve onları ideolojik olarak mahkûm edebilen, olaylara-olgulara, gelişmelere hâkim olan ve inceleyerek çözüm gücü olan bir devrimcilik. İşte ihtiyaç olan devrimcilik budur. Partimiz bu anlamda proleter devrimciliğe burjuva devrimciliği arasındaki çelişkiyi ortaya çıkaran, çizgisini bu şekilde güç haline getiren bir yönelim benimseyecektir.” (1. Kongre Kararlarından)

Bu yönelimi hayata geçirmek için daha kararlı, daha cüretli, daha iddialı ve daha atak bir ruh ve şekillenişle sınıf mücadelesine atılalım...

Fahrizade Suikastının Anlamı ve Anlattıkları

Emperyalist kapitalist sistemin 2008 yılında önce mali alanda ortaya çıkan, ardından ekonominin her sektörüne yayılarak politik alana da sıçrayan krizi, gün geçtikçe derinleşmektedir. Krizin en önemli sonuçlarından birisi emperyalistler arasındaki güç dengelerini bozması ve bu güçler arasındaki pazar rekabetini keskinleştirmesi olmuştur. Bir tarafta ABD ve AB, öteki tarafta Rusya ve Çin emperyalistleri uşaklarını da peşine takarak, dünyanın dört bir yanında acımasız bir hegemonya mücadelesine tutuşmuşlardır. Bu mücadelenin merkezlerinden bir tanesi

her zaman olduğu gibi bölgemiz Ortadoğudur. ABD emperyalizminin özellikle Trump dönemiyle birlikte, uşakları; İsrail ve Arap devletlerinin büyük bölümünü yanına alarak, İran (ve dolaylı olarak da onun arkasında duran Rusya ve Çin'i) hedef alan saldırganlık ve politikalara hız vermesi ile bölgedeki gerilim de zirve yapmıştır. En son geçtiğimiz günlerde İsrail'in İran'ın nükleer silah çalışmalarının başında bulunan fizikçi M.

Fahrizade'yi Tahran'da suikastla öldürmesiyle İran'ı köşeye sıkıştırarak, gerilimi arttıracak yeni bir sürecin kapısı açılmıştır.

Fahrizade'ye yapılan suikast İsrail'in, İranlı nükleer fizikçilere yönelik gerçekleştirdiği ilk suikast değildir. İsrail, İran'ın nükleer silah programını başlattığı 90'lı yıllardan bu yana İranlı 13 nükleer fizikçiye (en sonuncusu 2013 yılında olmak üzere) suikast düzenlemiştir. İsrail, bu suikastları, İran'ın nükleer silah üretme programını baltalamada önemli bir araç olarak görmektedir. Ancak bu son suikastın amacı salt, İran'ın nükleer çalışmalarını baltalamak değildir. Suikast, tam da ABD'de, 20 Ocak'ta göreve başlayacak Biden yönetiminin, İran'la, Obama döneminde yapılan ve Trump döneminde ise çıkılan "nükleer anlaşmaya" geri döneceğini dillendirdiği bir dönemde düzenlenmiştir. Dola-

yısıyla suikastın İran'a olduğu kadar, yeni ABD yönetimine de mesaj niteliği taşıdığı ortadadır.

Ancak Biden'in seçilmesi ile birlikte ABD'nin İran'a yönelik politikasında yeniden değişme sinyalleri ortaya çıkmıştır. Biden daha kampanya sürecinde İran'la nükleer anlaşmaya dönme sinyalleri vermişti. Esasında Biden'in da Trump'ın da ve temsil ettikleri emperyalist burjuva kliklerinin de İran'a bakışlarında esaslı hiçbir fark yoktur. Özellikle İran'ın nükleer silah geliştirme çabalarının başarılı olması halinde, ABD'nin karşısında elini güçlendi-

Gerek İsrail, gerekse de ABD burjuvazisinin bugün için Trump ve Cumhuriyetçi Parti'de temsil edilen kanadı, İran'la nükleer anlaşmaya dönmenin bu ülkeye karşı yumuşamanın, İran'ın bölgedeki etkisini arttırmasına fırsat vereceğini düşünmektedirler. İran'ın Suriye'den, Lübnan'dan, Irak'tan, Yemen'den çıkartılmadan, ABD'nin Ortadoğudaki hegemonyasını yeniden tesis edemeyeceğini savlamaktadırlar. Bu sebeple İran'la anlaşma yapılsa da, bu rejimin balistik füze projelerinden, yayılmacı emellerinden vazgeçmesini şart koşmaktadırlar. İsrail açısından da İran hem bölgesel

de Arap devletleri nezdindeki artan öneminin de azalacağını düşünmekte ve tüm bu sebeplerle İran'la nükleer anlaşmaya dönülmesine şiddetle karşı çıkmaktadır. Fahrizade suikastı ile amaçlanan da esasta gerilimi tırmandırarak Biden'in anlaşmaya dönmesini zorlaştırmaktır. İsrail, mevcut Trump yönetiminin desteğiyle İran'ı kışkırtacak onu yanıt vermeye zorlayacak hamleler yapmaktadır. Nitekim Tahran'ın ortasında gerçekleşen bir suikasta İran'ın cevap verememesi, hem bu rejimin "prestijini" sarsacak hem de ABD ve İsrail karşısındaki zayıflığını açığa çıkaracaktır. İsrail ve

Trump yönetiminin bu suikastla amaçladığı bir diğer şey ise İran'ın hakim sınıfları arasında son dönemde iyice görünür hale gelen çelişkileri kaşımaktır. Bu çelişkilerin temelinde İran hâkim sınıflarının, ekonomik kriz arttıkça halkın sömürsünden aldıkları payı paylaşmada yaşadığı sorunlar vardır.

Diğer yandan İran hakim sınıfları bu suikastı ekonomik krizin faturasını tamamen sırtına yıktıkları krizden bunalmış halkın, milli ve dini duygularını sömürerek kendi bayrakları altına toplamak amacıyla

kullanmaya çalışmaktadır. Böylece halkın artan sömürüye karşı tepkisini sönmülmeye çalışmaktadır. Fakat halkın bu suikasta öyle büyük bir tepkisi olmamıştır.

Önümüzdeki süreçte, İsrail'in, İran'ı kışkırtarak gerilimi tırmandıracak başka hamlelerde gerçekleştirebileceği söylenebilir. Örneğin daha önce Suriye ve Irak'a yaptığı gibi İran'ın nükleer tesislerini bombalayabilir. İran rejimi, ABD ve İsrail'in baskılarından, özellikle ekonomik ambargodan bunaldığı için tekrardan anlaşmaya dönmek adına bu saldırılara sessiz kalmaya çalışacaktır. Ancak örneğin nükleer tesislerin bombalanması İran'ı cevap vermeye zorlayabilir. ABD'nin de dahli ile çatışmalar yayılabilir. Nihayetinde bölgemizi, bedelini esasta halkların daha fazla kan ve gözyaşı ile ödeyeceği daha da gerilimli günler beklemektedir.

receği gibi bölgedeki diğer devletleri de İran'la denge kurmak adına nükleer silah üretmeye çalışmaya iteğinden ABD tarafından kabul edilemez bulunmaktadır.

Ancak Biden ve temsil ettiği klik, ABD'nin enerjisini ve gücünü esas rakipler olan Rusya ve Çin'e karşı kullanmak istemektedir. ABD'nin İran, Kuzey Kore, Küba gibi devletleri hizaya sokmayı öncelik haline getirmesinin Rusya ve Çin'e alan açtığını, bu devletlere rekabette avantaj sağladığını düşünmektedir. Bu sebeple İran'la nükleer anlaşmaya dönerek bu devletin en azından orta vadede nükleer silah edinmesini önlemeyi, İran'a karşı bölgeye konumlandığı askeri gücünü Çin ve Rusya'yı çevrelemek adına kullanmayı hesaplamaktadır. Ayrıca Biden yönetimi, Rusya ve Çin karşısında AB'li emperyalistlerle ittifaka büyük önem vermektedir.

rakip hem varlığına yönelik bir tehdittir. Dolayısıyla İran'ın nükleer silah üretmesinin engellenmesi, bölgedeki nüfuzunun kırılması, mümkünse rejimin devrilmesi, İsrail açısından yaşamsal bir öneme sahiptir. Zira İran'ın nükleer silah geliştirmesi ve diğer bölge devletlerini de nükleer silah edinme çabasına itmesi, İsrail'in bölgedeki nükleer silah tekelinin kırılması ve stratejik üstünlüğünün zarar görmesi anlamına gelecektir. Öte taraftan İran'la gerilimin artması, İsrail'in ABD nezdindeki stratejik öneminin daha da artmasına ve İran'dan ürken Arap devletlerinin İsrail'e yanaşmak durumunda kalmasına yol açmaktadır. Örneğin son dönemde İsrail ile Bahreyn, Birleşik Arap Emirlikleri, Sudan gibi Arap devletlerinin imzaladığı "normalleşme" anlaşmalarının temelinde İran karşıtlığı vardır. İsrail, İran'la yumuşama yaşanması halin-

YATAĞINDA AKAN NEHİR...

"Su akar yatağını bulur" demiş hal-kımız. İnsan ömrü de suyun akışına benzer. Her gün, her saat farklı etkilere maruz kalır, seçim yapmaya zorlanırız. Bu da insanı bitmeyen bir arayış ve yenilenme çabasına sokar. Verdiğimiz her karar, yaptığımız her seçim yaşamın sonsuz çeşitliliğinde sınanır, doğruluğu test edilir. Yaşamın bizi oradan oraya sürüklememesi için yaşamımıza bir yön vermeye çalışırız. Toplumsal yaşam bizi buna mecbur bırakır. Yaşamımıza verdiğimiz bu yön en azından bir dönem için yapacaklarımızın niteliğini belirler. Bu içerikte bir yön tayin etmeye genellikle ilk kez gençliğimizde zorlanırız. Tayin edilen yönün içeriğinden ve hedefe ulaşabilmekten bağımsız olarak toplum, her gençten iyi veya kötü bir tercihte bulunarak hedefini belirlemesini ister. Yaşam yolunu yürümeye hazırlanan gençlere anne, baba, arkadaş, akraba, öğretmen vb. aracılığıyla bir yön verilmeye çalışılır. Ne de olsa gençlik gelecektir, gençliğin kimin geleceğini kuracağı önemlidir. Maddi üretime yön verenler, yani hakim sınıflar gençlerin geleceğini de büyük ölçüde belirler. Yine de şu veya bu nedenle arayış bir ömür bitmez. Herkes bir yaştan sonra dönüp ardına baktığında birçok hayat yaşadığını görür. Elbette her genel durum gibi bu durumun da istisnaları vardır. Erol yoldaşın yaşamı bu istisnalardan biridir. Geleceği için düşünmeye başladığı yaştan itibaren iyi bir komünist ve devrimci önder olmak istemişti. Ardından bu veda yazısını kaleme alırken tek tesellim onun çok istediği ve hak ettiği bu hedefine ulaşabilmiş olmasıdır. Bu bozuk düzenin yıkıldığı zafer gününü göremeyecek olması o gün geldiğinde yaşayacağımız burukluğumuzun kaynağıdır. Toplu zaferden önce "bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp giden" diğer yoldaşlarımız gibi...

Erol (bu isimle çağrılmak isterdi) yoldaş, devrimci direnişlerin bu direnişler içinde partimizin direnişlerinin özel bir önem verilerek anlatıldığı bir aile çevresinde büyüdü. Kişiliğinin şekillenmesinde ve gelecek beklentilerinin oluşmasında aldığı bu kültür belirleyici oldu. O, "akacağı yatağı" bulmuştu. Bundan sonra hep bu oluştaki tabi oldu. Aktıkça yatağını derinleştirdi, genişletti. Devrime adanmış bir ömürde ne yapması gerektiyse onu mütevazı ve kararlı bir biçimde yaptı.

Karar vermek başkadır, yapmak baş-

ka! Erol yoldaş örgütlü faaliyete lise yıllarında Komsomol saflarında katıldı. İlk tutsaklığını Komsomolun İstanbul İl Komitesi'nin üyesi olarak karşıladı. Tutsak düşünceye kadar legal, illegal ve askeri eylemlerde verilen görevleri başarıyla yerine getirdi. Galatasaray Lisesi Meydanı'nın yeniden kazanılmasında oradaydı, anaların omuz başındaki liseli genç direnişçiydi. Militanlığı ile öne çıkmış, genç yoldaşları arasında "Erol gibi direnebilmek" söylemi ile direngenliğin ölçüsü" olmayı başarmıştı. Defalarca gözaltına alınmış, düşmanın hışmını üzerine çekmişti. Düşman karşısında şube sürecinde gözleri ve elleri bağılyken işkencecisine tekme atacak, yıllar sonra tekrar tutsak düştüğünde nezarete işkencecisini tanıdığına "sen işkencecisin" diyerek üzerine yürüyecek derecede cüretli ve cesurdu.

Zorlu bir süreçte tutsak düşmüştü. Hapishaneye girer girmez ilk işi partiye ölüm orucu için gönüllü olduğunu iletmek oldu. 6. Ölüm Orucu ekibinde yer aldı ve bu zorlu görevi de başarıyla tamamladı. Mahkemeden tahliye edilince tedavi sürecini tamamlar tamamlamaz mücadeleye kaldığı yerden devam etti. Bu süreçte dört yıllık zorlu bir faaliyetin sonunda ikinci kez tutsak düştü. Bu son tutsaklığı oldu. Çıktığında özlemine duyduğu kartalların yuva yaptığı Munzur Dağları'na bir daha ayrılmamak üzere kavuştu.

Erol yoldaşın örnek alınması gereken birçok olumlu özelliğinin yanı sıra imrenilecek birçok yeteneği de vardı. Örneğin, mizah duygusu çok gelişkindi ve hazır cevaptı. Her iki özelliği de baştan zekasını açığa vururdu. Keskin gözlem yeteneği ile günlük yaşamın sıradanlığı içindeki mizahi unsurları çok iyi yakalar ve çok da iyi ifade ederdi. Katıldığı eylemlerdeki komiklikleri onun ağzından dinlemek bir başka keyifti. Örneğin, büyüdüğü Okmeydanı'nda gerçekleştirilen "Sürekli Aydınlik İçin Bir Dakikalık Karanlık" eylemlerinde yaşananları mutlaka bir de onun anlatımından dinlemek gerekirdi. Eylemlerin sönümlenmeye başladığı, kitlesel katılımın görece azaldığı bir süreçte eylemin organizatörü konumundaki bir başka örgüt sorumlusunun polis panzerinin geldiğini görünce elindeki megafonla kız kardeşinin adını söyleyerek "polis geliyor kaç" demesini, "anonsu" duyan kitlenin çil yavrusu gibi dağılmasını, annesiyle birlikte kaçarken altına sığındıkları park halindeki bir aracın

altında kafalarını çevirdiklerinde başka bir ana ile göz göze gelmelerini anaya "sen de mi buradaydın?" diye sormalarını, ananın "hoş geldiniz" diyerek durumu idare etmeye çalışmasını, karşılıklı yaşadıkları mahcubiyet ve içine düştükleri durumun trajik komikliğini Erol yoldaştan dinlemek bambaşka bir neşe kaynağıydı. Erol yoldaşı tanıma fırsatı bulmuş her yoldaş benzer birçok anekdot aktarmakta zorlanmaz.

Erol yoldaşın sesi çok gürdü. "sıtma görmemiş" denen cinstendi. Güzel türkü söyler, şiir okurdu. Hapishanede ölüm orucu sürecinde her blokta türkü programı yapılırdı. Bloklarda bir uçtan diğerine ses getirmek güç olduğu için bloklar ikiye bölünür, bir gün biri ertesi gün diğeri program yapardı. Erol yoldaş bu programların "aranan" isimlerindendi. "No Pasaran" en sevdiği parçalardan biriydi. "No Pasaran"ı ezberden çok güzel söyler, dinleyen herkesi İspanya İç Savaşı'na götürürdü. Tutsak kitesinden No Pasaran'ı söylemesi için çok yoğun istek olurdu. O da kimseyi kırmaz, gürsesiyle bloku çınlatırdı. O gün programa dahil olmayan blokun en uzak köşelerinden dahi alkış, tebrik alırdı.

Sesiniz Erol'un ki kadar gürlü, mizah yeteneğiniz onunki kadar gelişkin olmayabilir. Olması da gerekmiyor. Bu gibi karakter özelliklerimizi doğuştan getirdiğimiz özelliklerimizin uygun koşullarda gelişmesi ile ediniriz. Ancak bu gibi özelliklerimiz karakterimizin çok azını belirler. Asıl belirleyici olan, zaman içinde maddi üretim sürecinde ve bu sürece bağlı gelişen kültür ortamında edindiğimiz özelliklerimizdir. Hiçbir şey statik olmadığı gibi karakter özelliklerimiz de statik değildir. Maddi yaşam gerçekliği içerisinde gelişirler veya körelirler. Karakterimizin gelişim dinamiğini açıklayan öğretici bir hikaye vardır: Yaşlı bir adam kavga eden biri siyah diğeri beyaz iki köpeği göstererek torununa sorar, "sence hangisi kazanacak?" Torun cevap veremez. Köpekler birbirine denktir, tam biri kazanacak gibi olurken diğeri hamle yapar ve bir yenilememe hali uzayıp gider. Bunun üzerine torun dedesine sorar, "hangisi kazanacak dede?". Dedesi, "hangisini beslersen o kazanacak, çünkü güçlenen diğeri yenecektir" cevabını verir. Konuşmasına devam ederek torununa, senin de içinde iyi ve kötü yönlerin çarpışacak, bu iki yönü bu iki köpek gibi düşün, hangisini beslersen o kazanacak-

tır diyerek kıssadan hissesini verir. Bu konuda Erol yoldaştan öğrenecek çok şeyimiz vardır.

Erol yoldaş düşman karşısında inisiyatifli, cesur ve kararlıydı. Dostlarının yanında ise neşeli, dost canlısı, mütevazı ve öğrenmeye açıktı. Bu gibi özellikler "doğuştan" gelmez, zaman içerisinde hangi "köpeği" beslediğinize göre gelişir. Neden savaşması, mücadele etmesi gerektiğini kavramamış birisi düşman karşısında istese de yeterince inisiyatifli olmaz, tereddütlerini aşmakta zorlanır. Neden savaşacağını bilmeyen, savaşın amacını bu amacın yüceliğini kavramayan kişi, bu savaşın kendisine kazandırdığı yoldaşlarının, dostlarının değerini bilemez. Onların varlığında ne ortak amacın yüceliğini ne de yanı başında bulunmalarının önemini hisseder. Erol yoldaş bu gerçekliği çok iyi kavramış, yoldaşlarına dostlarına karşı gösterdiği özeni karakterinin temel özelliklerinden biri haline getirmeyi başarmıştı. Mütevazılığı, neşesi ve dost canlılığı ile bulunduğu her ortama olumlu bir etkide bulunur, devrimci bir ortamın oluşmasına katkı sunardı. Onun bulunduğu ortamlar daima canlı, gelişen, geliştiren ortamlardı.

Yoldaşın en belirgin ve örnek alınası özelliği öğrenmeye açık olmasıydı. Bu konuda konformist değildi. Sadece başarısızlıklarda değil, başarılı pratiklerde dahi kendini, partiyi, yoldaşlarını sorgular, ileri olanı geliştirmeye geri olanı aşmaya çalışır, çevresindekileri de bu biçimde davranmaya teşvik ederdi.

Ölüm orucu eylemine dahil olduğunda 19 yaşında genç bir devrimciydi. Şubede direnmiş, hapishanede direnişin en ön mevzisinde mücadeleye atılmıştı. Buna rağmen şubede yaşadığı tereddütleri, tutsak düşmeden önceki faaliyetindeki aksamaları, bu aksamalardaki payını gözden geçirmiş, daha nitelikli sonuçlar çıkarabilmek için faaliyetin yoğunluğunda okuyamadığı Marksist klasikleri okumaya çalışarak siyasi, ideolojik birikimini yükseltmeye çalışmış hem teoriden hem pratikten çıkardığı sonuçlar ışığında partiye, devrime, direnişe daha sıkı sarılmıştı. Tahliye edildiğinde o artık tutsak düştüğündeki, hatta ölüm orucuna başladığındaki genç devrimci değildi. Yaşı hala gençti ama siyasi ideolojik duruşu olgunlaşmış-

Devamı 22. sayfada

Başlangıcı 21. sayfada

ti. O bu zorlu süreçte “Direnmeye devam ediyorum işte!” kolaycılığına yaslanmadığı gibi “Bu eylemde zaten öleceğim!” nihilizmine prim vermeden yapamadıklarına ya da eksik yaptıklarına odaklanmıştı. Direnmenin artıcılığında zihnini berraklaştırmıştı.

Erol yoldaş, işkenceyi de hapishaneyi de mevsimleri deviren açlığı da tanıdı, doğanın nasıl amansız bir hasma dönüşebileceğini öğrendi, bütün bu sınavları başarıyla verdi; en çok da sevdiği üzerinden sinandı. Onu en çok bu sınavlar zorladı. Yoldaştan kısa bir süre önce uzun ve sancılı bir hastalık sürecinin sonunda kaybettığımız Hatun anamız Erol’a çok düşküdü. Erol da annesine... Kolay değil, onlar sadece ana-oğul değil yoldaşlar. Erol demokratik eylemlere annesi ile birlikte katılmış, Hatun Ana Erol yoldaşın devrimci şekillenişinde önemli izler bırakmıştır. Emniyet, adliye, hapishane kapılarında oğlunu aramış, takipçisi olmuştu. Hatun Ana devrimcileri ayrımsız sever, hiçbirinin ayağına taş değmesin isterdi. Erol’un anlattığı her “badire” sonrasında daha az tehlikeli görevler üstlenmesini isterdi. Erol yoldaş annesine çok güçlü duygularla bağlı olmasına rağmen her seferinde mücadele ne gerektiriyorsa yerine getirmekten geri durmamıştır. Aralarındaki bu çatışmanın tatlı bir ana-oğul çekişmesi olarak sürmediği durumlar da olabiliyordu. Öyle ki, bir keresinde Erol yoldaş daha liseli Komsomolken Hatun Ana onu odasına kilitlemişti. Erol ise hiç istifini bozmamış, ertesi sabah odasının camından annesine görünmeden atlamış, NATO müteahhidi, çevre ve işçi düşmanı Limak Holding’in yönetim binasını kompradorların başına indirerek eve dönmüştü. Zil çaldığında kapıyı açmaya giden Hatun ana odasında uyuduğunu zannettiği Erol’u karşısında gördüğünde çabasının nafi olduğunu anlamış, şiddetli bir tartışma yaşamalarına rağmen bir daha benzer bir davranış sergilememiştir. Erol bu eylemle sadece halk düşmanlarını cezalandırmamış, an-

nesine devrimci kararlılığını da göstermiş, rüştünü ispat etmişti. Bu tartışma aralarındaki bağı koparmamış aksine daha da güçlendirmiştir. Erol yoldaş, büyük küçük, önemli-önemsiz görev ayrımı yapmadan üstlendiği tüm görevleri aynı ciddiyetle yerine getirirken başına bir şey geldiğinde annesinin takipçisi olacağını bilmenin rahatlığını hep yaşadı.

Yine Beşler’in cenazeleri ailelerine teslim edilirken Hatun Ana cenazeleri teslim alanlar arasındadır ve yoldaş bu durumdan haberdardır. Gerillalar cenazeleri ailelerine teslim ederken

bir grup gerilla da güvenlik için tepeden alanı izlemektedir. Erol yoldaş tepedeki birlikte kalmıştır. Hatun Ana’ya “Gelirsem kendimi tutamam, ağlarım” mesajını göndermiştir. Erol yoldaş tanımayanlar ya da sorunlara yüzeysel yaklaşanlar bu mesajda “kendine güvensizlik” ya da “görünü-şü kurtarma” çabası olduğunu düşünebilir. Oysa bu mesaj ve davranış Erol yoldaşın karakterini açığa vurmaktadır. Erol yoldaş için sorun ne insanların önünde ağlamaktan çekinmesidir ne de annesini gördüğünde geri dönmekte tereddüt geçirme kaygısıdır. Erol yoldaşın mesajı ve davranışında açığa çıkan; cenazelerin bulunduğu bir ortamda sorumlu düzeyde bir

gerillanın duygusal görüntüsünün ortama ve genel anlamda mücadeleye bakışa olumsuz etki edebileceği kaygısı, devrimin çıkarı ile kendi (annesini görme isteği) çıkar, çeliştiğinde devrimi tercih etme iradesidir. Annesine gönderdiği mesaj güçlü duygusal bağının kanıtıdır. Nitekim Hatun Ana öldüğünde cenazesine Erol da katılır diye düşman yoğun güvenlik önlemleri almış, günlerce mezarlıkta beklemiştir. Erol yoldaş, başta Hatun Ana olmak üzere sevdiğine sıkı bağlarla bağlı olmasına rağmen devrime olan bağlılığı her şeyden güçlüydü ama bu bağlılık diğer bağlılıklarını değersiz-

leştirme üzerine kurulmamıştı. Çünkü o, kendisinin ve sevdiğinin de halka dahil olduğunun, kendisi ve hepsi için dövüştüğünün bilincine sahipti. Kurmak istediği sömürsüz, sınıfsız, gelecek sadece soyut insanların yaşayacağı soyut bir gelecek değil, içlerinde sevdiğimizin de yaşayacağı somut, kanlı canlı insanlar için kurulacaktı. Bu nedenle o, canı da yansa üzülse de bir tercih yapmak zorunda kaldığında hep devrimi seçti, devrime göre konumlandı. Kısacası o; Mehmet Demirdağ’ın “Devrimin

Atak, Bilgili ve Fedakar Kadroları Olalım” başlıklı unutulmaz makalesinde dikkatimizi çektiği gibi, “Partiyle yaşam dışında soluk almamak ve alınan soluğu Parti için almak” biçiminde düşündü ve yaşadı.

O, tıpkı bir nehrin denize akması gibi kendi yatağında hep devrime doğru aktı ve devrim denizimizin en müstesna bileşenleri şehitliğimizin arasında onurlu yerini aldı. Gözünün arkada kalmadığını biliyoruz. Çünkü o, halka ve partiye güvendi. Kendisinden sonra da halkın evlatlarının devrim bayrağını taşıyacağından hiç kuşkusuz olmadı. Belki bir parça tamamlayamadığı görevlerin mahcubiyeti ile sonsuzluğu kucaklamıştır.

Ne Erol yoldaş ne diğer şehitlerimiz ne de bayrağı devralanlar, hiçbirimiz kusursuz, zaafardan azade değiliz. Şehitlerimiz “kusurlarının” mücadelesinin, halka hizmetin önüne geçmesine izin vermeden kendi paylarına düşen sorumluluğu üstlenmeyi son ana kadar devrim bayrağını yere düşürmemeyi başarmışlardır. Onlar, birer sıra neferi olmanın ne anlama geldiğini kavramış, sıraları geldiğinde yaşadıkları yalınlıkla sayılarını saymışlardır. Onlar bu gücü bu iradeyi sömürsüz sınıfsız bir dünyanın mümkün olduğu gerçekliği Marksist Leninist Maoist bilimle kavramış olmaktan aldılar. Yüce ideallere ancak ideallerinin yüceliğine uygun bir şekilleniş ve fedakarlıkla ulaşabileceğini, kendilerinde cisimleşen insana dair güzel, diri ne varsa ancak hedefe ulaşıldığında gerçek anlamda değerini bulacağını ve er ya da geç hedefe mutlaka ulaşacağını bilerek göğü kucakladılar.

Tek vasfı gücünün karşısında el pençe divan durmak, güçsüzü ezmek olan komprador büyük burjuvazinin ve büyük toprak ağalarının soysuz uşağı, Erol, Ali Kemal, Fadime ve Gökçe yoldaşlarımızın şehitlik haberlerini duyururken “birinin üzerine daha çarpı attık” diyerek yaşadığı korkuyu gizlemeye çalışmıştır. Soysuzun korkusu Erolların bitmeyeceğini, temsilcisi olduğu baskı ve sömürü düzeninin üzerine elbet bir gün halk tarafından “çarpı atılacağını” bilmekten kaynaklanmaktadır.

Şehitlerimiz, “O güzel insanlar, o güzel atlara binip gittiler” ama güzellik arayışımız bitmedi. Çünkü “O güzel insanlar” kendilerinden önce giden “güzel insanların” boşluğunu doldurmak için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalıştılar, güzelleştirdiler ve dünyayı güzelleştirmek yönünde adımlar attılar. Onların yarım bıraktığı adımları tamamlamak görevi omuzlarımızda taşımak, şimdi güzelliği çoğaltma, çoğalma, güzel insan olma, komünistleşme zamanıdır. Gerçek toplumsal güzellik insanın insanı sömürmediği, kulun da kulluğun da ortadan kaldırıldığı zaman başlayacaktır.

KAVGADA**ÖLÜMSÜZLEŞENLER****ARTVİN BORÇKA ŞEHİTLERİ**

3 Ocak 1994’te Artvin’in Borçka ilçesi Uğur köyünde çıkan çatışmada **Nilüfer Atav** ölümsüzleşirken, **Adem Asal** yaralı olarak tutsak düşer ve 9 Ocak’ta işkencede katledilir.

Hayri Aslan: 1950 Dersim doğumludur. Ocak 1980’de ölümsüzleşti.

Ali Sağcan: 1962 Uşak Banaz Hatipler köyünde dünyaya geldi. Ocak 1980’de Uşak’ta MİT tarafından işkencede katledildi.

Roboski Katliamı: 28 Aralık 2011’de Şırnak’ın Roboski bölgesinde savaş uçaklarıyla yapılan bombardımanda 28 köylü katledildi.

"Halk Savaşımız Sürüyor, Sürecek!"

HABER MERKEZİ- Dersim Aliboğazi'nde yaşanan bombardımana dair açıklama yapan TKP/ML MK-SB, Ferdi Tosun'un da (Muharrem) ölümsüzleştğini açıkladı. TKP/ML MK-SB'nin ikk-online5.net sitesinde yer alan açıklamanın tamamı şu şekilde:

"Türk, Kürt ve Çeşitli Milliyetlerden İşçi Sınıfı, Emekçi Halkımız;

30 Ekim'den 9 Kasım'a kadar Dersim Aliboğazi'nde Deniz (Sinan Cumhuriyet Oktulmuş) yoldaş komutasındaki bir gerilla birliğimiz, kış hazırlık faaliyeti içindeyken düşmanın yoğun saldırısına maruz kalmış ve bu saldırıda partimizin ve Dersim Bölge Komutanlığı'nın üyesi Deniz yoldaş ölümsüzleşmişti. Bu operasyonda, partimizin ileri militanı TIKKO'nun yiğit savaşçısı Muharrem (Ferdî Tosun) yoldaşın da ölümsüzleştiğini netleştirmiş bulunmaktayız.

Şimdi acımız ikiye katlanırken öfkemiz sel olmaya devam ediyor. Şimdi hüznümüz dağlarda ve şehirlerde iki kat büyürken kararlılığımız daha ileri doğru örgütleniyor. Şimdi Deniz yoldaşın yanına Halk Savaşçısı Muharrem'i katarak savaş irademizi bir kez daha en üst perdeden, kesin ve net şekilde ifade ediyoruz.

'Toplumsal barış'ın nasıl inşa edileceği tartışması ortasında faşizm saldırılarını boyutlandırıyor, ezilenlere ve onların mücadelesine karşı imha savaşını derinleştiriyor. Komünistler ise bu toplumsal barış arayışı ile halkın sınıf bilincini karartma çabalarına karşı sınıf mücadelesini en keskin şekilde sürdürmeye devam ediyor. Lenin yoldaşın "sınıf savaşımına dayanın" talimatı hiç olmadığı kadar hayati bir talimattır içinden geçtiğimiz süreçte. İşte bu talimata önderliğinden, kadrosuna, üyesinden militanına, komutanından savaşçısına, milisinden taraftarına kadar partimiz sınıksız sarılmış, bunu karartacak her türlü saldırıya karşı zırhını kuşanmıştır. Şehitlerimiz işte bu duruşun, güneşin su damlasına yansması gibi berrak ve duru temsilcileridir. Bu duruş ve konumlanış tüm bünyemizi kuşatmalı, tüm sorunlara bakış açımızı belirlemeli, tüm pratik hattımızı örgütlemelidir. Proleter devrimcilik çizgisi, şehitlerimizin tutumuyla ete kemiğe bürünüyor, sınıf mücadelesine dayanan irade ve onun itim gücüyle yaşayanlarda bir bilinç olarak kendini gösteriyor. Duymayan, anlamayan, kavramakta ayak direyen, hissetmeyen, çelişkiler karşısında bu-

nunla donanmayan herkes ve her şey geriye düşecek, toplumsal barış arayışının çürütücü yanından nasiplenecektir. Muharrem yoldaş nezdinde bir kez daha bu duruşu ve konumlanışı anımsatıyor ve tüm benliğimizle sınıf mücadelesinin denizine atılma iradesi ve kuşanmışlığını haykırıyoruz.

Yoldaşlar, Emekçi Halkımız;

Deniz yoldaşla aynı mevzide kazan bombalarıyla toprağa düşen Muharrem yoldaş (Ferdî Tosun) 1993'de Tokat Erbaa Sokutaş köyünde emekçi bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Muharrem yoldaşın köyde daha çocuk yaşta başlayan işçiliği, göç ettikleri İstanbul'da da devam etti. Sarıgazi Yenidoğan'da işçilik yaptığı dönemde kuzenleri Samet Tosun (Bakış) ve Tanju Er (Samet) yoldaşlarla birlikte partiye tanıştılar. Partiyi doğup büyüdükleri Tokat dağlarından da tanıyorlardı. Amcasının oğlu ve yoldaşı Samet Tosun (Bakış)'ın gerillaya katılması, Ferdî yoldaşın da gerillaya katılmasında etkili oldu. Bakış yoldaştan sadece iki yıl sonra 2014 yılı Temmuz ayında Tanju Er yoldaşla birlikte gerillaya katıldı.

Muharrem "parti ismi"ni alan Ferdî yoldaş, gerillada mütevazî kişiliği ve çocukluktan gelen emekçiliğiyle öne çıkıyordu. Muharrem yoldaş, 24-28 Kasım 2016 tarihinde Aliboğazi'nde ölümsüzleşen 12 yoldaşın ardından alanda daha fazla sorumluluk yüklenerek katılımını daha da güçlendiren yoldaşlardan oldu.

Muharrem yoldaş, partiyi, mücadeleyi anlamaya çalışan özellikleri ile sürecin bu zorlu aşamasında canlı ve aktif bir militan olmayı başardı. Parti içinde boy veren ve mücadele kaçınılığını salık veren, savaş alanını silahlarını gömerek kaçan sağ tasfiyeciliğe karşı partiyi ve çizgisini daha sıkı kavramaya sürecini son üç yılda en güçlü yaşayan, yaşatan yoldaşlardan birisi oldu. Muharrem yoldaş "eylemin ve duruşun içeriği ile kaçınılmaz olarak belirgin hale gelen karakter" meselesinde proleter devrimciliği tercih etti. "Yılların emeğini taşıdığı" iddia edip "kahraman" mertebesi almaya çalışan "önder eskilerine" inat eylemi ve duruşu ile partisi ve onun çizgisiyle kaynaşarak "kahramanlık" beklentisine girmeksizin silahını elinden düşürmeden ölümsüzleşti. Cüceleşen "devlere" tezat sınıf mücadelesine ve onun gereklerine dayanarak tarihsel zorunluluğun kavrayışını kuşandı.

Dostlar, Emekçi Halkımız;

Partimizin savaş alanında verdiği kayıpların ağırlığını hissediyoruz. Yaratacağı boşluğu küçümsemiyoruz. Sadece savaş naraları atarak sürecin üstesinden gelinemeyeceğini 48 yıllık tarihsel deneyimimizden biliyoruz. Savaşın sorunlarına odaklanacağız, sınıf mücadelesine yaslanarak savaş çizgimizi muktedir kılacağız. Ne yaşadığımız sorunlara yok muamelesi yapacağız, ne de yürüttüğümüz ve önderlik ettiğimiz savaşa güvensizlik oluşmasına müsaade edeceğiz. Savaşın sorunlarına odaklanarak, bedel ödemekten ve ısrar etmekten geri durmayarak sorunlarımızı ele alıp ilerleyeceğiz.

Faşist diktatörlük, Halk Savaşımızın ve Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gerilla güçlerinin artık eylem yapamaz halde olduğunu ve yok olma aşamasına geldiğini iddia etmektedir. Halk ordumuz TIKKO'nun ve Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gerilla gücü HPG'nin verdiği her kayıp sonrası faşist Süleyman Soylu "bitirdik" naraları atmaktadır. Yoldaşlarımızın kafasını keserek, en ağır savaş makinelerini kullanarak yürütülen savaşta, gerillanın imhayı boşa çıkaran hamleleri karşısında çareyi tüm haleflerinin yaptığı psikolojik savaş yöntemini tırmandırmakta buluyor. 2020'de gerillanın "kökünün kazınacağı" müjdesini veren Süleyman Soylu aynı sözü 2016'da ve 2018'de de tekrarlamıştı. Şimdi yine haykırıyor ve faşist cellatlarına talimat vererek "2021 yılında perdenin kapanacağını" söylüyor. Hayır bay Soysuz! Ezenler, zalimler tarih sahnesinde olduğu sürece ezilenler o sahneyi asla terk etmeyecek! Bedreddin ölünce nasıl sonlanmadıysa isyan, isyancılar ölünce düşünceleri de kaybolmazlar ortadan! Önderimiz Kaypakkaya ölümsüzleşirken işkence, bugün devam eden teorisi ve pratiğidir hala yaşayan! Zindanları doldururken, darağaçları kurarken, köyleri yakarken, göz altında kaybederken, işkence tezgahlarından geçiren 100 yıllık faşist tarihinizde ezilenler hiç terk etmedi sahneyi! Sosyalizmden geri dönüşlerde çılgınlar gibi "tarihin sonu" geldi diye bağırırken tüm ağa babalarınız, sahneyi enternasyonal proletarya ve ezilenler terk etmedi! Sizin varlığınız olduğu sürece ezilenlerin öfkesi ve mücadelesi terk etmeyecek sahneyi.

Meydan okuyoruz! Sınıf savaşımımız ve onun en yoğunlaştırılmış hali olan gerilla savaşı tüm kayıplara oluşan

boşluklara rağmen sürdürülecektir. Faşizm, Halk Savaşı'mızın haklılığına gölge düşüremediği gibi, gerilla mücadelesinin dinamizmine, parça parça yıkan, kuran ve inşa eden yapısına karşı çare üretmeyecektir. Partimiz çelişkilerin, gelişmelerin eğilimi, devrimci sürecin ne düzeyde olgunlaşmış yetkinleştiğinin farkındadır. Bu politik kavrayışımızı en üst düzeyde MK ÜYEMİZ NUBAR, KOMUTANLARIMIZ ÖZGÜR VE DENİZ, SAVAŞÇILARIMIZ ROSA, ASMİN VE MUHARREM kendinden önceki yoldaşlardan daha ileri taşıyarak kavradıklarını gösterdi. Ölümsüz yoldaşlarımızın "TUTUNMA SAVAŞI" kavrayışı, artık yoldaşlarına ve halkına emanet edilmiştir. Bilinmelidir ki PARTİMİZ, savaşın bu düzeyinde taviz vermeyecektir, yoldaşlarımızın inançla ve kararlılıkla sahiplendiği ve bir sonraki sürecin örgütlenmesi ve karşılanması için zorunluluk olarak gördüğü bu evre daha büyük bedeller ödeme pahasına aşılabacaktır.

Faşizmin içerde savaşı körüklediği, dışarda büyük çaplı savaş hazırlıkları içinde olduğu bir evrede; ideolojik-politik donanım, örgütsel şekillenmiş bu tutunma savaşı ile şekil alacak, kararlı hale bürünecek ve öfkeli ama dağınık halk kitlelerinin sınıf bilincinde yansımaları bulacaktır. Devrimin rotası ve yönü, iddiası ve örgütlenme bilinci bu ısrarla hayat bulacaktır. Bu duruş bir iradecilik, maceracılık değildir. Bu faşizmin tüm ideolojik-politik hazırlıklarına, bunun halk kitlelerinde büyüyen ve örgütlenmeyi bekleyen öfkesine karşılık gelen bir PROLETER DEVRİMÇİ ÇİZGİ konumlanışı olduğu bilinmelidir. Bu kesin, kararlı ve hesapsız bir şekilde partimiz tarafından sahiplenilmektedir. Savaşımızın sorunlarını görmezden gelmeden, öfkeli ve dağınık olan halk kitleleriyle devrimci hattımızın bağının başarımızın yegane teminatı olduğunu unutmadan hareket edeceğiz. Bu bağın kopmasını umursamaksızın hareket eden, tasfiyeciliğe çanak tutan her anlayışın bu tehlikeye bizi davet ettiğini kavrayarak kuşanacağız yoldaşlarımızın bize bıraktığı KIZIL BAYRAĞI.

Duruşumuzun hayatımızı ortaya koyuşumuzun keskinliğindedir son sözümüz:

Bizim öfkemiz hüznümüzden daha büyük, sizin korkunuz güç gösterinizden!

TKP/ML MK-SB

ARALIK 2020"

Halk Savaşçısı Ferdi Tosun (Muharrem) Ölümsüzlüğe Uğurlandı

İSTANBUL- 30 Ekim-9 Kasım tarihleri arasında Dersim Aliboğazi'na yönelik gerçekleştirilen hava bombardımanında ölümsüzleşen TKP/ML TİKKO gerillası Ferdi Tosun (Muharrem) ölümsüzlüğe uğurlandı.

10 Aralık Perşembe (Dün) akşam saatlerinde Malatya Adli Tıp Kurumu'ndan teslim alınan Ferdi Tosun'un cenazesi ailesi ve yoldaşları tarafından İstanbul Sarıgazi'ye getirildi. Sarıgazi Cemevi, Sarıgazi Parti ve Devrim Şehitleri Mezarlığı gece saatlerinden itibaren onlarca zırhlı araç, helikopter ve yüzlerce çevik kuvvet polisiyle çevrilerek ablukaya alındı.

'ONURLU BİR YAŞAM İÇİN BEDEL ÖDEDİLER, CAN VERDİLER'

Ferdi Tosun'un (Muharrem) kızıl bayrağa sarılı tabutu ailesinin ve yoldaşlarının omuzlarında cemevi bahçesine getirildi. Cemevi bahçesinde düzenlenen tören tüm devrim ve komünizm şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşunda "Güneşi İçenlerin Türküsü" şiiri okundu. Saygı duruşunun ardından Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri adına bir konuşma gerçekleştirildi. Yapılan konuşmada Halk Savaşçıların, onurlu bir yaşam, sınıfsız bir dünya için bedel ödedikleri,

canlarını verdikleri ifade edildi.

Cenaze, cemevinde yapılan törenin ardından Sarıgazi Mezarlığı'na götürüldü. Çevik kuvvet ve zırhlı araçlar kitleyip ablukaya alarak, GBT yaparak taciz etti ve tehditler savurdu. Mezarlık da zırhlı araçlar, bariyerler ve polisler tarafından ablukaya alınırken, kitlenin büyük bölümünün mezarlığa girişine izin verilmedi. Mezarlığa alınmayan kitle "Ferdi Tosun Ölümsüzdür!", "Gerillalar Ölmez Yaşasın Halk Savaşı" sloganları ile Sarıgazi'de yürüyüş gerçekleştirildi.

Ferdi Tosun'un (Muharrem) cenazesi

ailesinin ve yoldaşlarının omuzlarında Sarıgazi Parti ve Devrim Şehitleri Mezarlığı'na getirildi. Tosun'un TKP/ML bayrağına sarılı cenazesi, TKP/ML MK üyesi Erol Volkan İldem (Nubar) ve TİKKO Dersim Bölge Komutanı Ali Kemal Yılmaz'ın (Özgür) yanında toprağa verildi. Ferdi Tosun'un mezarı karanfillerle süslenirken, yoldaşları tarafından "şu dağların sırtında bir yiğit mezarı var" türküsü söylendi.

Cenazeye Yeni Demokrasi Aileleri Birliği (YDAB) tarafından çelenk gönderilirken, Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) ve Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu (SGDF) üyeleri de katılım sağladı.

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!
OKU, OKUT!

[yenedemokrasi1](#)

[yenedemokrasi1](#)

[yeni_demokrasi1](#)

[yenedemokrasi10.net](#)

yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Özgür Gelecek İçin Yeni Demokrasi Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Umut Basım Yayımcılık Yönetim Yeri: İskenderpaşa Mah. Horhor Cad. No:70/4 Fatih/İst İletişim: 0212 534 54 76- yenedemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20